

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
IMPULSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR

ELIZABETH
BOYLE

MAD

About the Major

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ELIZABETH
BOYLE

MAD
Maj Hakkında

AVONIM PULSE
HarperCollinsPoò//shers'in bir Impfinz'i

DEDİKASYON

Terry'ye

*Bunca yıl ve bunca kitaptan sonra,
İtiraf etmeliyim ki, senin için hâlâ çok kızgıyım.
Sevgiler, E*

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11 Sonsöz

The Bachelor Chronicles *Serisinin Duyuru Sayfası* Kupa
Vale'sinden *Bir Alıntı*

Yazar Hakkında

Yazan: Elizabeth

Boyle Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

BÖLÜM 1

Londra, 1818

"Aman Tanrım! Kingsley! Sen misin?"

Binbaşı Kingsley balo salonunun kenarlarında durduğu, daha doğrusu saklandığı yerden başını kaldırdı. Etrafında Setchfield Dükü ve Düşesi'nin yıllık maskeli balosu tüm hızıyla devam ediyordu.

Balonun her yıl nasıl skandallarla dolu olduğunu düşünen Kingsley, özellikle şehvet düşkününü bir dul ya da Mayfair'in nadide havasına karışıp sonra da biraz spor yapmak için uzaklaşmaya cesaret eden başıboş bir fahişe bulma umuduyla gelmişti.

Ne de olsa, pek çok açıdan özgür olduğu son gecesi idi.

Ama kaderin bu akşam romantizmden yana olmadığı anlaşılıyordu, çünkü parlak altın rengi kostümlü, kısa boylu, kare vücutlu küçük bir adam ona doğru geliyordu.

Dünyada böyle bir topluluğa cesaret edebilecek tek bir kişi vardı.

"Augie!" Kingsley duvarı iterek cevap verdi, çünkü akşamının bu şekilde ilerleyeceğini pek düşünmemişti ama eski can yoldaşını gördüğü için gerçekten mutluydu. "Şey, ben asla."

Lord Augustus Charles Hustings, ya da arkadaşlarına göre Augie, saçma sapan görüşleri ve yanlış yönlendirilmiş şakalarıyla bir akşamı her zaman renklendiren türden bir adamdı.

Hepsinden iyisi, Augie asla bir adamın evlenmesi için peşine düşmezdi, Kingsley'nin gölgelerde dolaşmasının nedeni de buydu - eğer bir sürü kızı olan evlilik meraklısı bir anne tarafından tanınmamak içinse.

"Kıta'dan ne zaman döndün?" Augie başparmaklarını altın işlemeli yeleşinin içine sokarak sordu.

"İki hafta önce," diye itiraf etti binbaşı.

Bunun üzerine Augie'nin gözleri büyüdü. "Ve sen ne kadar zaman sonra eski bir arkadaşını arayamadın? Üç, dört yıl?"

Kingsley utangaç bir tavırla, "Beni ilk annem gördü," diye itiraf etti.

Augie homurdandı, çünkü bu başka hiç kimseyi kınayamayacağı bir durumdu. Kendi annesi Leydi Prendwick, ele avuca sığmaz biriydi. "Çok uygunsuz bir durum. Seni zor durumda bıraktı, ha?"

"En hafif tabiriyle," dedi Kingsley ona. "Sevgili *annem* ev partisi için 'uygun' kıyafetler giymemde ısrar etti. Yarın oraya gitmem gerekiyor. Davetiyeni aldın, değil mi?"

Bu özel ev partisi Londra'daki her erkek tarafından en az üç nişanlının sayılabileceği üstü örtülü bir Evlilik Fuarı olarak bilindiğinden, Augie öksürdü ve arkadaşını doğru duymamış gibi davrandı.

Sonra konuyu tamamen değiştirmek için binbaşının kostümüne baktı. "Giydiğin şey her neyse? Annenin emredebileceğinin en iyisi bu mu?" Arkadaşı öfkeyle başını salladı. "Sana yeni bir terzi bulmam gerek, iyi adamım."

Kingsley güldü, çünkü Augie'nin hiç değişmediği anlaşılıyordu. Uzandı ve yüzünün üst yarısını kaplayan siyah ipek parçasını salladı. "Ne yani, maskem senin için yeterince gösterişli değil mi?"

Augie burnunu havaya kaldırarak, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi.

"Peki sen kim oluyorsun?" diye sormaya cesaret etti, bir adım geri çekilip etrafı inceledi, ama bunun bir faydası olmadı, çünkü Augie'nin karmakarışık altın rengi giysilerinin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu.

"Zeus," diye anons etti ufak tefek arkadaş büyük bir gösteriş ve görkemli bir selamla.

Kingsley gülmekten neredeyse iki büklüm olmuştu.

Augie kaşlarını çattı ve yanlış bir şey olmadığından emin olmak için kostümüne baktı. "Uşağım bu seçimin ilahi bir ironi olduğunu iddia ediyor."

"Evet, onun gibi bir şey," diye onayladı Kingsley odaya bir kez daha göz gezdirip kendini Eton'daki günlerinden bir başka arkadaşıyla yüz yüze bulduğunda.

"Kingsley! Yüce Tanrım! Sen olduğunu sandım! Yanınızdaki bu köpek olmasaydı sizi tanıyamazdım." Saygıdeğer Roscoe Evans güldü ve Augie'yi kenara itti.

Augie sıkıntıyla başını salladı. Bu lakabı şimdi, Roscoe'nun on iki yaşındayken bulduğu zamankinden daha eğlenceli bulmuyordu. "Leydi Verwood'la olan o kavgadan sonra taşrada olduğunu *sanıyordum*. Daha doğrusu Lord Verwood'la." Ses tonu onun hâlâ Kasaba'dan uzakta olmasını dilediğini ima ediyordu.

Roscoe ona el salladı. "Saçmalık. Setchfield topu elimizdeyken olmaz. Her zaman biraz eğlence bulunur, değil mi Augie?" Göz kırptı ve sonra binbaşıya döndü. "Demek döndünüz, öyle mi?"

Kingsley, "Her zamanki gibi gözlemcisin Roscoe," dedi ve Augie'nin de bildiği gibi ona iyi yolculuklar diledi. Çünkü Roscoe'yu sevmediğinden değil, istemeden de olsa seviyordu.

Ama Roscoe nereye giderse gitsin, her zaman sorun çıkıyordu. Ve şu anda Kingsley, Waterloo'dan sonra eve dönmediği için ona her şeyden önce kızgın olan ailesiyle kılıcın ucunda dans ediyordu. Kıtayı dolaşmayı kafasına koymuş olması onların gözünde büyük bir günahı ve şimdi bunun kefareтини ödemesinin zamanı gelmişti.

İhtiyacı olan son şey, kendisini tamamen onların merhametine bırakacak bir kargaşaydı.

"Gördüğüm kadarıyla yara almamışsın," dedi Roscoe, yan gözle ona bakarak. "Boney ile son karşılaşmanızda vurulduğunuzu duyduğumu *sanıyordum*."

Kingsley ona, "Bir iki çizik, kayda değer bir şey yok," dedi.

"Bu iyi haber. Bu da demek oluyor ki biraz bahis oynamak için formundasın." "Bahis mi?" Augie'nin ilgisi aniden yeniden canlandı.

Roscoe eğildi. "Bayan Spenser burada."

"Bayan Spenser?" Augie yine başını salladı. Islak bir köpek gibiydi ama Kingsley bunu belirtmeyecek kadar iyi huyluydu. "Bizimle kafa buluyorsun Roscoe. Hiçbir numarana kanmayacağız." Öfkelendi, burnunu yukarı kaldırdı ve adamın önerdiği her türlü yaramazlığı savuşturmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır, gerçekten de öyle," diye karşılık verdi Roscoe, küstahça. "Görünüşe göre Dük ve Düşes geçen ay onun balosuna katıldılar. Tabii kılık değiştirerek." "Elbette," diye onayladı Augie, çünkü anlaşılan *bu* eski bir haberd.

"Evet, şey, Bayan Spenser burada ve iyi bir otoriteye sahibim ki Gece yarısından önce onun maskesini düşüren adam, geri kalanını da ortaya çıkaracak, ne demek istediğimi anlıyorsan." Kingsley'i sanki ona yardım ediyormuş gibi dürttü.

"Evet, evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Kıtada bulundum, manastırda değil," dedi Kingsley ona.

"Peki hanımefendiyi duydunuz mu? Bayan Spenser'ı?" Roscoe bastırdı.

"Evet. Bu eşsiz kadının adını duymuştum." Kingsley, Bayan Spenser ve güzelliği (şehvet düşkünün uygulamalarıyla birlikte) hakkındaki hikâyeler kulağına ulaşmadan önce Londra'da bir gün bile geçirmemişti. Buraya tam da aramaya geldiği türden bir kadındı bu; annesinin ev partisine mutlaka gitmesi gerekmeden önce bir gece kadar kendini kaybedebileceği türden.

Ve bunun gerektirdiği her şey. Teklif edildi. Talep edilen.

Roscoe topuklu ayakkabılarının üzerinde sallandı. "Hangi kadın olduğunu biliyorum."

"Saçma sapan şeyler," diye karşılık verdi Augie. "Madem kim olduğunu biliyorsun, neden gidip onu kendine mal etmedin?"

"Tam da bunu yapacaktım, sonra iyi dostumuzu burada gördüm." Kingsley'e başıyla selam verdi. "Savaştan dönmüş, dedim kendi kendime. Kralına ve ülkesine kahramanca hizmet etmiş -eğer gazetelere inanılacaksa. Onu Binbaşı Kingsley'e bir teşekkür olarak sunmamak bencillik olurdu."

Augie homurdandı.

Kingsley şüpheli bir tavırla güldü. "Roscoe, senin hiçbir şeyi paylaştığını görmedim, hele de istekli bir kadını. Belki de ben yokken sana bir posta arabası çarpmıştır?"

Roscoe bir kez daha niyetinin sorgulanmasına sinirlenerek, "Öyle bir şey yok," diye cevap verdi. "Bu fırsatın hoşuna gidebileceğini düşündüm, özellikle de tüm Kasaba'da annenin gelini ve çocuk odasını hazırladığı söylenirken."

Kingsley irkildi. Tanrım, hayatının bu kısmının konuşulmamasını ummuştı ama Augie uzaklara bakıp ısıklık çalıyor, Roscoe ise kendinden emin bir şekilde sırtarak haberleri dinliyordu.

Evet, şehrin her yerindeydi.

"İlgilenmiyorum," dedi eski dostuna, çünkü bu işte kesinlikle bir aksaklık vardı.

Ne de olsa ikramı yapan Roscoe'ydu.

"Şimdi, şimdi, şimdi. Bu fırsatı geri çevirmeden önce hanımefendiyi görene kadar bekle," dedi Roscoe, onu kolundan yakalayıp açık bahçe kapılarına doğru çevirerek. "Şuradaki sütçüyü görüyor musun, sürüsü ya da erdemi hakkında en ufak bir endişesi yokmuş gibi oyalanıyor?"

Kingsley sağduyusuna rağmen baktı. Bunu asla yapmamalıydı.

Augie'nin bile nefesi kesildi, çünkü gerçekten de kapıların yanındaki kadın Kingsley'in uzun zamandır gördüğü en güzel yaratıktı. Uzun saçları bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Elbisesi, soylu bir sütçü kızın alışlagelmiş kabarıklığı ve firfırları yerine, sade ve klasikti; belinden tek bir ipek kordonla bağlanmış yumuşak bir muslin kılıftı.

Düz beyaz bir maske yüzünün üst yarısını kaplıyordu, ancak maskenin altında Şu anda dişleriyle kemirdiği bir çift pembe, dolgun dudak.

Kingsley vücudu gerilirken bile gözlerini kırıştırdı. Evet, keşfetmeyi düşündüğü şey tam olarak buydu.

Daha da önemlisi, bundan önce onu nasıl özlemişti?

Çobanlık yapan bir Sheba'ydı.

Demmit, hangi erkek onu istemez ki?

"Bahis nedir?" Kingsley ona doğru bir adım atarak, "Bahis nedir?" diye sordu.

"Bir maymun," dedi Roscoe ona. "Ve tabii ki onun arkadaşlığından duyduğum zevk."

"Kingsley, ben olsam-" diye söze başladı Augie ama Roscoe'nun elini Augie'nin ağzına kapatıp Augie'yi arkasından itmesiyle hemen gölgede kaldı.

"Adını yazayım mı?" Roscoe tüm masumiyetiyle sordu. Kingsley sırtarak, "Ah," dedi. "Neden olmasın."

"Kingsley-no-" Augie kurtulmak için çabaladı ama artık çok geçti, çünkü Binbaşı konukların arasından kendinden emin adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile.

Roscoe arkadaşları iyice uzaklaşana kadar bekledi ve sonra gülmeye başladı. Gürültülü bir şekilde.

"Augie azarlayarak yanına geldi ve dehşet içinde onu izledi Kingsley yaklaşırken. "O kadının gerçekte kim olduğunu biliyor musun?"

Roscoe neşeyle, "Elbette biliyorum," dedi.

Augie, "Ne yaptığınızı öğrendiğinde sizi çağıracak," diye işaret etti. dışarı. "O kurnaz Kurbağalara nişan almak için yıllarca pratik yaptın... kıyaslandığında kolay bir hedef olacaksın."

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Roscoe, omuzlarını silkerek, Ama yine de Kingsley'e tedirgin bir bakış attı. "Asla yapmazsın, Roscoe," diye cevap verdi Augie. "Asla yapmazsın."

"Ah, güzel sütçü kız," dedi Leydi Arabella Tremont'un sağından gelen zengin ve derin bir ses.

Adil sütçü kız. Ne kadar orijinal. Neredeyse iç çekecekti. Çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu. Gözlerinin safire benzetilmesi. Saçları ballı kestane rengi bir nehir gibiydi. Biçimi bir . . .

Bu onun dışarıdaki dördüncü sezonu olduğundan, erkeklerin sunabileceği her iltifatı, her selamlamayı duymuştu. Burada tek bir erkek var mıydı?

Londra, aynı yorgun şiir kitabından hayranlık dolu dizelerini kim çalmadı ki?

Arkasını döndüğünde ne bulacağını biliyordu - hafif yakışıklı olabilecek kostümlü bir bıçak. Ona "deliler gibi aşık" olduğu için elini tutmaya gelmişti ama deliler gibi aşık olduğu şey çeyizini alma ihtimali ve Parkerton Dükü'nün tek kızıyla evli olması.

Her baloya, suareye ya da kostümlü bir şenliğe katıldığında böyle oluyordu. Bu geceki karşılaşmanın farklı olacağına dair hiçbir ipucu yoktu.

Yine de döndüğünde, donuk ve tahmin edilebilir dünyası altüst oldu. Karşısında uzun boylu, sade giyimli bir beyefendi duruyordu; üzerinde kostüm denebilecek bir şey yoktu, sadece mütevazı siyah bir ceket, pantolon ve basit bir yarım maske vardı

-Yine de bu adamın basit bir yanı yoktu.

Sanki her isteğinin, her emrinin yerine getirilmesini bekliyormuş gibi bir güç ve kuvvet duygusu taşıyordu. Omuzlarının genişliğinden dar beline doğru inişine, uzun bacaklarına ve sert çenesine kadar her şey kadının dikkatini çekiyordu; böylesine çığ bir erkeksilik hiçbir kostümle gizlenemezdi.

Kuşkusuz, sade giysileri sadece aralarındaki geniş boşluğu vurguluyordu. onu ve onun gösterişli meslektaşlarını. Onu kendi başına bir kaideye oturtun.

Öyle bir yükseklik ki, bakışlarının onun üzerinde bir samimiyetle gezinmesine izin verebiliyordu.

şalını istemesine neden olduğunu iddia ediyordu.

Aman Tanrım, sanki adam onu çıplak hayal ediyordu.

Gerçekten de çıplak! Şimdi gülünç olan oydu. Çünkü bir dahaki sefere, adam onun kim olduğunu çok iyi bildiği halde, iyi çalışılmış bir sevgi gösterisi, biraz şiir, kim olduğunu tahmin etme teklifi sunacaktı.

Herkes biliyordu. Oh, önünde bir dünya olasılık olan isimsiz bir bayan olmak.

"Güzel sütçü kız," diye devam etti hafifçe eğilirken ve cüretkâr bir küstahlıkla kızın elini çelik gibi kavradı ve kulağına fısıldayabilmek için onu kendine çekti. Kadının itiraz edemeyeceği, yumuşak ve hızlı bir fısıltıydı bu.

Çünkü başka hiçbir erkeğin cesaret edemediği bir şeyi yapıyordu; bir varis ve bir dükün şımartılmış kızı olarak onun hakkı olan yüksek, uygun duvarları aşıyordu. Haydut, sanki bir hanımefendinin eldivenini çıkarmak sıradan bir uygulamaymış gibi, eldivenini yavaş bir dikkatle çıkarıyordu.

Tüm balo salonunun gözü önünde.

Bir de adamın nefesi kulağının kabuğuyla çok lezzetli bir şekilde oynuyordu ve kızın biraz sersemlemesine neden oluyordu.

O! Leydi Arabella Tremont. Çok cesur olduğu için Bayan Emery'nin okulundan atılan kız.

Onun küstah tavırlarından etkilenmemek için doğruldu ve elinden gelenin en iyisini yaptı

Bu hovardanın söylediklerine karşı ilgisiz ve sakın görünmeye çalışıyordu.

Ya da yap.

Onun dokunuşunu kurtarmak, içinden en tehlikeli ve alaycı arzu dallarını gönderiyordu.

Bu arzuydu, değil mi? Baştan çıkarılmak böyle bir şey miydi?

Bu haydut için söylenebilecek bir şey vardı: Bu işte çok iyiydi. Çünkü eldiveni elinden kayarken, adamın eldiveni çıkarmasının çok uzun sürdüğü gibi tuhaf bir rahatsızlık duydu.

"Londra'ya döndüğümünden beri her gün övgülerinizi duyuyorum," diyordu.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, etrafına bakınarak babasını aradı. Bu tam da onun her zaman yakındığı türden bir şeydi ve onun müdahalesini mi yoksa dükün aradan çekilmesini mi istediğine karar veremiyordu.

"Kesinlikle," dedi ona, pürüzsüz, sert dudaklarını aydınlatan yavaş bir sırıtişla, maskesinin ardında gözleri muziplikle parıldarken. "Ve övgülerin hiçbiri abartılı değildi. Odanın diğer ucundan bile dudakların

Beni daha da yakınlaştır. Ve şimdi, sevgili süt kızım, bu gece onları sikimin etrafına sarmandan daha çok istediğim bir şey yok ve bitirdiğinde, söz veriyorum, iyiliğine karşılık vereceğim ve adını bile hatırlayamayana kadar lezzetli ve kayda değer zevklerinin geri kalanını yutacağım."

Arabella'nın ağzı açık kaldı.

Az önce söylediğini düşündüğü şeyi mi söylemişti?

Ondan ne yapmasını istedi?

Daha da kötüsü, onun ağzının açık kalmasını bir tür kabullenme ya da belki de erken bir teklif olarak algıladı, çünkü o itiraz edemedi onu açık bahçe kapısından dışarı çıkardı.

Ona bir bakış attı ve maskesinin arkasında dumanlı bir şehvet ışığı vardı - dört mevsimden sonra *bunun* ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar masum değildi.

Daha da kötüsü, bacaklarından aşağıya bir arzu titremesi, nadir bir merak yayıldı. Aleti bir yana, karşılığında onu yiyip bitireceğini söylerken ne demek istemişti?

Bu fikri düşünmek bile omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. Özellikle de onun dolgun ve güçlü dudaklarına baktığında. Tahminine göre bu, onun güçlü ve sert yanlarının sadece başlangıcı olacaktı.

Aman Tanrım, böyle şeyler dşnmemeliydi bile. Bu tür fikirleri dşnmemeliydi. Yine de, hiç kimse, hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Arabella ise hayatında ilk kez ne cevap vereceğini şaşırmıştı.

Ne yapması gerektiğini bilse de -yüksek sesle karşı çıkması ve onu keskin, acı bir karşılıkla göndermesi- o anda adam onu kendine çekti ve gözlerindeki arzu, büyüleyici bir ışık, dünyası alışılmadık bir eğime girerken onu bir kez daha bocalamaya bıraktı.

Bahçelerde olması gerekenden çok daha derinlerde olduğunu ya da ona karşı olduğunu, kolunun beline sımsıkı sarıldığını fark etmesi bile ona doğru düzgün panik yapacak gücü vermedi. Çünkü onu yerinde tutan yadsınamaz bir gerçek vardı.

Gerçekten de güçlüydü. Ve çok sağlandı.

Ancak bu kez konuştuğunda tam tersi bir etki yarattı, sözleri yaptığı tutkulu büyüü bozdu. "Benim sevgili Bayan Spenser'ım-"

Bayan Kim?

Sonra aklına bir isim geldi. *Bayan Spenser*. "Düşünemezsiniz-"

"Ah, sevgili Vestal, pek çok şey düşünebilirim. Mesela seni ilk nasıl keşfettiğimi. Anladığım kadarıyla bu da bana mükemmel bir gece kazandırdı."

"Mükemmel bir ne-ne?"

"Senin yatağında mükemmel bir gece, öyle değil mi?" Yine sırttı, bu sefer hınzırca ve Arabella'nın dehşetine rağmen, bu onu daha da dikkat dağıtıcı hale getirdi.

Sonra, işleri daha da kötüleştirmek için kulak memesini kemirmeye başladı ve geceyi unutulmaz kılmak için neler yapabileceğini fısıldadı.

"I . . . I . . . Hiç sanmıyorum-" diye kekeleyerek itiraz etmeye çalıştı. Ama çok çabuk daha uzun süre düşünemeyeceği anlaşıldı. Birdenbire dalga dalga gelen dikkat dağıtıcı önerilerin içinde boğuluyordu. . . ve hisler içinde boğuluyordu.

Oh, Tanrı yardımcısı olsun! Diliyle ne yapıyordu? Gerçekten, bu tür uygunsuzluklara derhal son vermeliydi.

Ya da çok yakında.

"Hayır, hayır, itiraz etmene gerek yok," diye fısıldadı, nefesi bahçedeki serin esintiyle nefis bir tezat oluşturacak şekilde sıcak ve ılıktı. "Belki de referanslara ihtiyacın vardır. Ne olacağına dair bir ipucu?" Eli kadının belinden yukarı doğru kayarak göğsünü kavradı, parmakları hızla göğüs ucunu buldu ve sert bir noktaya doğru alay etti

"Sanmıyorum... Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı. Adamın dokunuşu onu sarmal halinde bıraktı, parmak uçlarında yükselirken bile düşüyordu. Kendine engel olamıyordu. Onun dokunuşu, dudakları cennet gibiydi, ona rehberlik ediyor, onu sadece hayal ettiği bir şeye doğru çekiyordu.

"Söz veriyorum, seni şaşırtacağım," diye fısıldadı derin, boğuk bir sesle.

Arabella gözlerini kırptırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Gerçekten de böyle bir söz vermesine gerek yoktu. O sözü çoktan yerine getirmişti.

Tamamen şaşırmıştı. Hayır, şok oldu diyelim.

"Geriye kalan tek şey maskeni çıkarmak, böylece tüm Londra'yı esir alan güzelliğini görebileceğim," dedi parmakları başının arkasına uzanıp onu yerinde tutan bağları çözerken. "Yarın sabah, o muhteşem vücudunun her bir nefis köşesini keşfettikten sonra, bana Bay Spenser'a ne olduğunu anlatabilir misin?"

Bay Spenser mı? Bay Spenser diye biri var mıydı? Arabella kendini tutamayıp gülümsedi. Bu, Leydi Davinia'nın geçen gün annesinin öğleden sonraki evinde söyledikleriyle oldukça çelişkiliydi.

Kendilerine Bayan Şu ya da Bayan Bu derler, ama asla bir "bay" yoktur. Davinia hevesli izleyicilerine hiç olmadığını söylemişti. Ve Leydi Davinia bunu bilirdi. Kardeşi çapkınların en kötüsüydü.

En azından Josephine Teyze ertesi sabah kahvaltı masasında böyle söylemişti. Babam onu *susturmasaydı* bu konuda daha fazla şey söyleyebilirdi.

Bay Spenser! Dedikoducu Leydi Davinia'yı atlatıp ona bir Bay Spenser *olduğunu* söylemek harika olmaz mıydı?

Bu arada, onu baştan çıkaran eski erkek de planlarını anlatmaya devam ediyordu. parmakları onun maskesini çözmek için elinden geleni yaparken.

Arabella'nın elbisesini nasıl çıkaracağından başlayarak ilerleyen saatlerdeki şehvetli arzularını anlatırken Arabella'nın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı.

Böyle şeyler mümkün müydü? Thalia Langley'nin Bayan Emery'nin evinde dolaştırdığı kitabın Fransız saçmalıklarından başka bir şey olmadığını düşünmüştü hep.

Yine de bu beyefendi tam olarak bunu ve daha fazlasını yapmayı teklif ediyordu.

Daha çok, gözlerindeki bakıştan. Böyle bir yakınlık düşüncesiyle omurgasından bacaklarının arasındaki noktaya kadar inen garip ürperti Arabella'nın bunun mümkün olabileceğini fark etmesini sağladı.

Ve *çok* zevkli.

O anda, karşısındaki adamı çıplak gördü - *bunu* hayal edebiliyordu. Ne de olsa Elgin Mermerleri'ni görmüştü. Ama şimdi o mükemmel erkeksi formu yeni bir ışık altında görüyordu. Etten, sıcak ve ateşli, onu saran, dudakları tenini okşayan, dili üzerinde kayan, sıcak, ıslak bir iz bırakan, ta ki ona doğru gelene kadar ...

"Aman Tanrım," diye fısıldadı vücudu tehlikeli bir şekilde karıncalanırken Beklenti.

Düğümü çözmeyi bitirmişti ve ipleri yavaşça kadının özenle düzenlenmiş saç modelinden uzaklaştırıyordu. "Hadi ama Bayan Spenser, bana karşı naz yapmayın. Nasıl bu kadar utanabiliyorsunuz - pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirip getiremeyeceğimi görmek için benim kadar hevesli olduğunuzdan hiç şüphem yokken." Bununla birlikte, onun elini tuttu ve kendi elinin üzerine koymak üzereydi.

Hayır, orada değil. . .

Arabella parmaklarını geri çekti ve sesini buldu. "Efendim! Neyiniz var sizin? Ben Bayan Spenser değilim!"

O bu sözleri söylerken bile, adam maskesini çıkarmayı başarmıştı ve yüzünü onun için açıkta bıraktı, kimliğini keşfetmesi için.

Her ne gördüyse, her ne bulmayı umduysa, belli ki o değildi. Gözleri irileşti ve daha iyi görebilmek için aceleyle kendi maskesini çıkardı. İfadesinin koyu dumanlı halden şaşkınlığa dönüşmesi bir gösterge ise, hatasını çok çabuk fark etmişti.

"Sen de kimsin be?" Sesi kınama ile dolup taşıyordu. Sanki bu tamamen onun suçuymuş gibi.

Arabella'nın öfkesi de tutkuları gibi hızla yükseldi. "Ben mi? Sana kim olmadığımı söyleyebilirim. Takas edilecek ya da alınıp satılacak bir Incognita."

Gözleri karardı ve omzunun üzerinden balo salonuna doğru baktı. "O piç kurusu. Onu elime geçirdiğimde-"

Adamın kolunu tuttu ve dikkatini yeniden çekmek için çekiştirdi. "Bence *benden* özür dilemelisin, başka birini aramalısın.

taciz etmek," diye homurdandı. "Neden, karşılaşma talihsizliğine uğradığımı onca serseri arasında-"

Gerçekten de hiç biriyle tanışmamıştı ama o bunu bilmiyordu.

Yine de Arabella'nın onunla işi bitmemişti. "Bayan Spenser'ın bile sizi kendisinden aşağı bulacağından şüpheleniyorum."

Kurt gibi ifadesi bir anda geri döndü. "Onu bu şekilde bulacağıma dair oldukça büyük umutlarım vardı-"

Daha iyi bir yargıya karşı, sessizce yaptığı imayı tamamladı.

Altında.

Ama Arabella'nın bu adamın altında gördüğü fahişe değil, kendisiydi. Çıplak ve istekliydi. Adamın dokunuşu Arabella'yı ürpertmiş, dudaklarının fırçası Arabella'yı adamın huzurunda bir dilenci gibi hissettirmişti.

Beni altına al, diye yalvarmak istiyordu şeytani bir yanı.

Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturarak arzularını ait oldukları yere geri bastırdı. "Siz, bayım, kesinlikle bir centilmen değilsiniz."

"Eğer ben bir centilmen değilsem, bu seni ne yapar? Şunu belirtmeliyim ki, benimle oldukça istekli bir şekilde geldin. Ne tür bir sütçü kız bir beyefendi istediğinde bahçeye çıkar?"

"Oh, lütfen tekrarlama!" dedi ona. "Bana bir daha asla böyle bir şey sorma!"

"Oh, lütfen yap," diye başka bir ses geldi. Derin ve çok tanıdık bir ses. "İkizimden ne yapmasını istediğinizi bilmek istiyorum."

Ama dostunun cevap verecek vakti yoktu, çünkü Parkerton Dükü sorusunun ardından adamı döndürdü ve ardından şeytani adamı yere yığarak bayıltan sert bir yumruk indirdi.

BÖLÜM 2

Ertesi sabah Arabella kahvaltı salonundaki pencerenin önünde durmuş hesaplaşmayı bekliyordu. Babası Setchfield balosundan eve dönerken yol boyunca tek kelime etmemişti, bu da patlamanın an meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Parkerton Dükü hesaplaşmalarıyla tanınırdı. Ne de olsa, *ton* boyunca "Deli Jack" olarak bilinen küçük kardeşi Lord John'u topuklamaya çağırma konusunda yılların deneyimine sahipti.

Ve bu özel hesaplaşmanın ne olacağına dair bir fikri vardı. Sonunda onu Marbury Dükü'nün varisiyle evlendirmek için ihtiyacı olan tüm cephaneye sahip olacaktı.

Hepsi onun "kendi iyiliği" için.

Arkasında üvey annesi Elinor ve Elinor'un küçük kız kardeşi Tia oturmuş kahvaltılarını ediyorlardı.

Tia, Arabella'nın takma adını kullanarak, "Gel de biraz tost ye, Birdie," diye seslendi. "Biraz tost ve reçelle her şey daha güzel olur."

"Evet, lütfen bize katılın," diye ısrar etti Elinor. "Daha sonra, bir eğlence planlıyoruz. James ile parkta yürümek. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Gerçekten de severdi - yeni küçük kardeşini seviyordu. Elinor'un evliliklerinden bir yıl sonra Parkerton Dükü'ne sağladığı varis. Kimse yeniden baba olmaya dükün kendisinden daha fazla şaşırmamıştı. Arabella bir tahminde bulunacak olursa, Elinor'un normalde düzgün olan vücudundaki şişkinlik bir gösterge sayılırsa, Michaelmas'tan kısa bir süre sonra bir yedek ortaya çıkacaktı.

Arabella ailesinin genişlediğini görmekten en ufak bir rahatsızlık duymuyordu - özellikle de babasının çılgın ve skandallarla dolu bir flörtün ardından Elinor'la evlenmesinden bu yana geçen üç yıldaki mutluluğu düşünülüğünde. Daha da iyisi, küçük James'in

Varış, babasının evlenmesi -yani *iyi* bir evlilik yapması- için baskı yapmasını engellemek için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu.

Yine de, Elinor ve kız kardeşinin dostça ricalarına rağmen, Arabella pencere kenarındaki yerini korumaya devam etti. Yemek yiyemiyordu. Henüz yiyemezdi. Babasıyla olan bu hesaplaşma bitene kadar olmazdı. Eve dönüş arabasındaki sessizliği neredeyse onun felaketi olacaktı.

Masada her zamanki yerinde oturan Josephine Teyze, Arabella'ya göz kırptı ve sonra kahvaltısına geri döndü. Büyük olasılıkla yaşlı akrabası geceki olayların her ayrıntısını biliyordu.

Sonra bahçenin kapısı açıldı ve sütçü kız tam zamanında, günün teslimatını taşıyarak içeri girdi. Her zamanki gibi, parlak notaları sabah esintisiyle birlikte taşınan gösterişli bir melodiyle ıslık çalarak geldi.

Elinor'un her zaman yanlarında olan köpekleri Fagus ve Isadore ayağa kalkıp bu davetsiz misafire havlamaya başladılar, masanın etrafında daireler çizerek koşturuyor ve sanki Londra'nın orduları bahçelerine inmiş gibi havlıyorlardı.

Dışarıdayken, her sabah köpeklerin hırslı selamlarına alışkın olan kız, sanki yükleri ve havlama tehditleri onu ilgilendirmiyormuş gibi gülümsedi ve Arabella kıskanç bir iç çekti.

"Ne oldu?" Tia dönüp pencereden dışarı bakarak sordu. "Oh, bu o."

"Her sabah kapımızdan içeri giriyor ve bize o süt kovalarını getiriyor."

Tia çok pratik bir şekilde, "Ağır görünüyorlar," dedi ve kahvaltısına döndü.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Arabella, "ama yine de gülümsüyor ve ıslık çalıyor. Düdükler!"

Arabella ıslık çalamıyordu. Tek bir nota bile yoktu ve kalbinden nadiren bir kıskançlık fısıltısı geçiyordu.

Hizmetçinin onu kollarından yakalayan bir arkadaşı olup olmadığını merak etti. Arabella'nın meçhul yiğidinin bir gece önce yaptığı gibi kulağına fısıldadı.

O namussuzun dün gece Arabella'ya söz verdiği gibi kendisine dokunacağını düşününce hizmetçinin dizleri titredi mi?

Sütçü kız ona izin verdi mi?

O kısa alaycı anların ima ettiği kadar kötücül bir şekilde harika mıydı? Arabella merak etti.

Arabella kız tekrar görüldüğünde, "İşte orada," dedi. "Her zaman bir tarla kuşu kadar mutludur."

Tia, "Belki de kovaları boş olduğu için mutludur," diye belirtti.

"Yüklerinin ona o kadar da ağır geldiğini sanmıyorum," dedi Arabella, sözlerindeki hüznü notayı tutamayarak.

Tia raftan bir parça daha tost alırken, "Bence pencereden dışarı bakarak çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi.

"Aynen öyle!" Arabella pencereden çıkıp sandalyesinin arkasında durdu. Sandalyesinin. Her zaman oturduğu sandalyenin. Hayatıyla ilgili her şey böyleydi. Aynı rutin, aynı insanlar, her gün, her yıl aynı eğlenceler ve o, Leydi Arabella Tremont, perişan haldeydi. Bahçedeki kapı sallanarak kapanıyordu. "Aynı elbiseyi giyiyor -ev yapımı sanırım- ve aynı eski püskü çizmeleri giyiyor ama yine de mutlu." Tia ve Elinor'a baktı. "Mutlu! Nasıl yani?"

Elinor ona gülümseyerek, "Bilmiyorum," dedi. Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu ama sohbete başka biri daha katıldı.

"Belki de hayattaki kaderinden memnundur." Bu ses kapı aralığından geldi. Dük'ün orada durduğunu görmek için hepsi döndü. Bir an durakladıktan sonra içeri girdi, önce karısının alnına nazik ve uzun bir öpücük kondurdu, sonra da masanın başındaki yerini aldı. "Süt kızınız memnun çünkü yerini biliyor."

Arabella başını salladı. "Hayır, baba. O mutlu çünkü özgür." Elinor, "Özgürlük bir hanımefendi için nadir bulunan bir şeydir," dedi.

"Sadece bir günlüğüne özgür olsaydım-" diye başladı Arabella.

"Sen mi? Özgür mü?" Babası gülmeye başladı. "Eğer özgür olsaydın, daha caddeyi geçmeden köpükler içinde kalırdın." Peçetesini salladı. "Sen, özgür! Ne kadar saçma."

"James-" diye başladı Elinor ama kocası tarafından sözü kesildi.

"Arabella Tremont," dedi düğ, konusuna ısınmış ve bir önceki geceden dolayı hâlâ öfkeliydi, "herhangi bir sütçü kızdan daha fazla özgürlüğe sahipsin. Hiçbir şey istemiyorsun ama yine de tek istediğin daha fazlası."

"Ben bunların hiçbirini istemedim," diye karşılık verdi, elini yaldızlı odaya ve yüklü büfeye doğru sallayarak, sanki bunların hepsi taşınması gereken, sütçü kızın kovalarından daha ağır ve hantal bir yükmüş gibi.

"Kimsenin yok," dedi ona. "İşte bu yüzden buna 'hayattaki kaderiniz' deniyor. Ve sen en iyisi, kaderinin sokak aralarında sıradan bir sütçü kız gibi koşturmak ya da önüne çıkan her serseriye ve ayak takımını öpmek olmadığı fikrine kendini alıştı."

"Seni öptü mü?" Tia haykırdı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni öptü mü?!" Josephine Teyze bunu söylerken şaşkınlık ve sevinç içindeydi. Birden canlandı ve ayrıntıları merakla bekleyen Arabella'ya sıırıttı.

Hay aksi, bu Josephine Teyze'ydi. Detayları isterdi.

"Kesinlikle hayır!" diye karşılık verdi -herkesin iyiliği için- olanları hatırlayınca yanaklarının rengi açılabilir. "Beni öpmemi."

Kulağının arkasındaki noktaya yaptıklarını saymazsak tabii. Gecenin büyük bir bölümünde o nefis anın hatırasıyla uyanık kalmıştı.

Yine de onu öpmemişti. Arabella'yı çok üzmüştü. Ama Arabella'nın farklı bir özgürlüğü keşfetmesine yetecek kadarını yapmıştı.

Dokunuşunda. Onu nefessiz bırakacak şekilde alay etmesinde.

Onu uyandırdı.

Onu öpmeden bile.

Josephine Teyze, "Bu oldukça hayal kırıcı," dedi ve kahvaltısına geri döndü.

Dük, büyük halasına sert bir bakış fırlattı; bu tamamen zaman kaybıydı, çünkü hiçbir şey ve hiç kimse Leydi Josephine Tremont'u sakinleştirmeyi başaramamıştı. Bir süre sonra öfkesini tekrar asi kızına yöneltti. "Mahvolmamanın ve Londra'daki tüm dedikodu sütunlarının manşeti olmamanın tek nedeni seni zamanında bulmuş olmam."

"Dedikodu sütunları!" Arabella alay etti. "Bana her zaman onların gevezeliklerini görmezden gelmemi söyledin. Zaten onları hiç okumadım ve önemli ya da terbiyeli birinin de okumasını beklemiyorum."

Bunun üzerine Josephine Teyze gazetesini kapatıp bir kenara bıraktı ve kahvaltısıyla yeniden ilgilenmeye başladı.

"Gerçekten de iyi bir davranış!" Dük bu sözün ardından yüksek sesle *homurdandı*. "O şeytan seni en başta o bahçeye sokmayı nasıl başardıysa, terbiye konusunda da öyle davranıyorsun."

"Onunla bahçeye mi çıktın?" Tia şimdi şok olmuştu. Yine de Bath'daki Bayan Emery'nin okulundan yeni dönmüştü ve bir hanımefendinin ne yapıp ne yapmayacağı konusunda çok katı bir anlayışla mezun olmuştu.

Arabella'nın kaçırdığı dersler çünkü sadece bir yıl sonra dışarı atılmıştı.

Ahırın elini öptüğün için . . .

O zamandan beri başka birini öpme şansı olmamıştı.

Babası bunu görmüştü.

Yine de babasının öfkeli ifadesinden Tia'nın dehşet dolu yüzüne bakıyordu, Arabella açıklama yapması gerektiğini biliyordu. "Beni dışarı çıkardı çünkü benim--"

Tam orada kendini durdurdu. Babasına bu haydutun Londra'nın en kötü şöhretli fahişelerinden biriyle karıştırılması onun lehine bir durum olmazdı.

Muhtemelen sezonun geri kalanında evden çıkmasına izin vermeyecekti.

Dük de onun nadasa bırakılmasına izin verecek değildi. "Senin kim olduğunu sanıyordu?"

O boşuna Tremont olmamıştı. Arabella yerinde durdu ve teslim olmayı reddetti.

Ya da daha doğrusu, kendini kınamak.

"Benim başka biri olduğumu sanıyordu," dedi çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak. "Ve keşke öyle olsaydım." Bununla birlikte, ayağa kalktı ve kaçtı.

Çünkü babasının skandal gecesinin hesabını vermesinden daha aşağılayıcı olan şey, bu gecenin hatırasıydı.

Ah, zahmet! Arabella o haydutun onu öpmesini diledi. Sadece bir kez. Belki iki kez.

Tüm kalbiyle, bilinmeyen baştan çıkarıcısının ona çok arzuladığı özgürlük. Tüm kalbiyle arzuluyordu.

Ve şimdi, asla bilemezdim.

Dokuzuncu Parkerton Dükü James Lambert St. Maur Thurstan Tremont, bir saat sonra Elinor çalışma odasında kendisine katıldığında karısına, "Tıpkı annesi gibi," dedi.

Elinor hiçbir şey söylemedi ve şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu. Kendisinininkinin karşısındakine başıyla işaret etti.

Parkerton masasından kalktı ve ona katıldı.

Bu tür tartışmalarda heybetli masasının geniş masrafları sert bir tampon gibi önünde dururdu. Yıllardır kardeşi Jack karşısında durur ve bir başka derse katlanırdı. Şimdi tüm "tartışmaları" Arabella hakkında gibi görünüyordu.

"O ev partisine gidecek," dedi, sesinin inatçı yaşlı bir katır gibi çıktığını biliyordu. Ama kızının feci bir hata yapmasını engellemenin başka bir yolunu da göremiyordu.

"Annesi sevmediği bir adamla evlenmeye zorlanmadı mı?" Elinor o sessiz ama kararlı üslubuyla işaret etti.

Parkerton dudaklarını birbirine bastırdı ve sandalyesinde kaydı. Lanet olsun karısına ve bariz olanı gösterme tutkusu.

Ona aşık olmasının nedeninin de bu olduğunu düşünüyordu.

Elinor da bitirmemişti. "Peki karınızın başka birini sevdiğini, sizinle evlenmek istemediğini öğrendiğinizde, bu size ne hissettirdi? Sevmediğim bir adamla evlenmeye zorlandığımda neler hissettiğimi biliyorum."

Buna cevap vermek istemediği için gözlerini kaçırdı. Ve Elinor çoğu zaman haklı çıkmasa da. Zahmet etme, neredeyse her zaman haklıydı.

"Neden Arabella'yı da aynı kadere mahkûm etmek istiyorsun?" diye üsteledi karısı. Her ikisinin de ilk evliliklerinin korkunç olması ve yine de tüm bu kederin üstesinden gelip birbirlerini bulabilmeleri, her ikisi için de bir mucizeydi.

Arabella'yı zorlayarak günü kazanamayacağı Parkerton'ın içini rahatlatmadığı için rotasını biraz değiştirdi. "Marbury'nin varisiyle tanışmayı bile reddediyor. Aşırı inatçı ve inatçı davranıyor."

Açıklamasının kulağa ne kadar inatçı ve inatçı geldiğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Elinor yapmadı. "Onu suçluyor musun? Sen ve babası her nefes alışınızda bu evlilik için bastırıyorsunuz. O ve Somersale'in ikinizi de Thames Nehri'ne attırmak için birlikte komplo kurmamış olmaları bir mucize."

Parkerton kendi inatçı arzularını görmezden gelerek, "Sadece adamla tanışması gerekiyor," dedi.

Elinor onları görmezden gelmeyecekti. Ellerini havaya kaldırdı ve Onu. "Onu çok fazla zorlayacaksın ve o da feci bir seçim yapacak."

Başını iki yana salladı. "Annesi yapmadı. O görevini biliyordu. Hayattaki payını."

"Annesi sizin deyiminizle 'hayattaki kaderine' boyun eğmiş olabilir ama Arabella yarı Tremont." Elinor'un kaşları yukarı doğru kalktı ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Ne de olsa Parkerton'ı çoğu gece ölüm paniği içinde uyanık tutan şey bu yarısıydı.

Bir gece sonra, Arabella babasını evin ön merdivenlerinden aşağıya kadar takip etti, sanki kendi idamına doğru götürülüyormuş gibi. Personel, hepsi sıraya dizilmişti.

Babası gittiğinde hep öyleydiler, kederli ifadelerle gelişmeleri izlediler.

Marbury Dük'ünün ev partisine daveti kabul edilmişti ve uygun bir evlilik eşiyle tanışmak ve ona onay vermek üzere götürülüyordu.

Arabella için artık bahçelerde yabancı yok. Artık talipler yok. Ay ışığında fısıldanan sözler yok artık.

Evlenecekti ve bu da meselenin sonuydu.

Sıranın en önünde, sadık ve sevgili hizmetçileri gözyaşlarına boğuldu. Önlüğünü yüzüne bastırmadan önce hıçkırıklarının arasından "Zavallı küçük kuzu," demeyi başardı.

Arabella öne atıldı ve ona sarıldı. "İşte, işte Bayan Oxton, eve gelmeyecek değilim ya."

Umarım daha önce eve dönme şansı olur. O olmadan önce Marbury'nin varisi ile değerli bir kısrak gibi evlendirildi, tüm kan bağları ve uygun eşleşmeler ve tek bir aşk ya da tutku düşüncesi yok.

Kesinlikle tutku değil.

Şimdi burnunu çekme sırası Arabella'daydı. Aslında ağlıyor gibi değildi, ta ki uşaklarına bakana kadar.

Cantley bile, sevgili, huysuz Cantley bile, bir parıltıyı kenara atmaya hazır görünüyordu.

Gözlerinde nem vardı. "Leydim, tatlı Birdie, cesur ol," dedi sessizce.

Arabella utancının derinliklerinin seyahat botlarının uçlarına kadar indiğini hissetti ve sonra bakışlarını bunun tek sorumlusuna çevirdi: babasına.

Onun suçlayıcı bakışlarını tüm hizmetkârların gözleri takip etti. Ve onlar da kendi kaşlarını çattılar.

Dük rahatsız bir şekilde kıpırdandı, çünkü Elinor'la evlendiğinden beri ve bir süre önce, çalışanları arasında ev halkını fikirlerinde birleştiren bir tür devrim olmuştu.

Ve her zaman Dük'ün lehine değil.

"Gelin bakalım," dedi Parkerton, sesi bir baba gibi değil de tamamen bir dük gibi çıkıyordu ve başını sallayarak arabanın açık kapısına doğru ilerledi.

Arabella derin bir nefes alarak çenesini dikleştirdi ve olabildiğince cesur görünerek arabaya doğru ilerlerken, hayatında her zaman umursamaz bir kraliçeymiş gibi ilerleyen Josephine Teyze'yi örnek aldı.

Arabaya tırmandı, her ne kadar öyle hissettirse de bunun bir tumbrel olmadığını kendine hatırlattı ve Josephine Teyze'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

Arkasından Tia, Fagus'u taşıyarak onu takip etti. Her zamanki gibi, küçük terrier bir maceraya hazırdı, havlıyor ve genç kızın pençesinde kıvranıyordu ve özellikle de yola çıkmaya hevesli olan tek kişiydi. "Ah, Fagus, sakın ol!" diye azarladı kız.

Tia yanındaki koltuğa yerleşirken Josephine Teyze, "Hiç tasmanı çıkarıp atmak istemedin mi?" diye sordu. "Sadece bir günlüğüne de olsa?" Arabella'nın babasıyla başını o kadar derde sokan aynı düşünceyi yinelerken gözleri muziplikle parlıyordu.

Keşke yapabilseydi. Ve sonra oldu.

Fagus Tia'nın elinden kaydı - k a y m ı ş ya da dürtülmüş, kim bilebilirdi ki? Ve küçük köpek bir anda arabadan dışarı fırladı.

Arabella'nın dünyası bir anda kaosa sürüklendi -linor sıkıntı içinde bağırıyor, Parkerton o sefil hayvanı yakalamak için emirler yağdırıyor ve hizmetçiler kaçanı ilk yakalayan olmak için sağa sola koşuşturuyorlardı.

Sadece Josephine Teyze sakince yerinde oturuyor, Arabella'ya ve daha da önemlisi arabanın açık ve korumasız kapısına gülümsüyordu.

Ve Fagus'un beklenmedik kaçışını gerçekleştirirkenki yüz ifadesinde, tutsaklıktan kurtulurkenki sınırsız sevinç bakışında, Arabella'nın hayatını sıkı bir düğüme bağlayan görünmez ipleri koparan bir şey vardı.

Sütçü kızın şarkısının alaycı notaları gibi, Arabella bir kez daha özgürlüğün parlak ışığını gördü.

"*Git.*"

Bu emri fısıldayanın Josephine Teyze mi yoksa içinde uzun zamandır sakladığı bir büyü mü olduğunu asla *bilemedi* ama Arabella'nın yaptığı tam olarak buydu.

Fagus gibi çılgınca bir şekilde arabadan dışarı fırladı ve sonra göz kamaştırıcı bir şekilde durdu.

Özgür olmak bir şeydi, ama sonra ne olacaktı?

Kafasını kaldırdığında Bayan Oxton'ın ona başıyla selam verdiğini gördü.

Ama Cantley onu fark edince yaşlı adam paniğe kapıldı. Tam haykıracaktı ki Bayan Oxton dirseğini kaburgalarına saplayınca paniği büyük bir *vınlamayla* sona erdi.

Hizmetçi, Fagus'un gittiği yönün tersine, sokağın aşağısını işaret etti ve Arabella hiç tereddüt etmedi; Cavendish Meydanı'ndan hızla uzaklaştı ve Londra'nın kalabalık sokaklarına daldı. Üç blok ötede hâlâ körlemesine koşuyor, hızla gelen bir at arabasının önünden caddeye fırlıyordu.

At arabası ve atlar takırdayarak, titreyerek durdu; atların nefesi, olduğu yerde donup kalan kızın yüzüne sıcak bir şekilde vuruyordu.

"Senin derdin ne?" diye bağırды şoför, koltuğunda doğrulurken.

Bu ses onun uçuşunu durdurdu. Arabella'nın kalbi, neredeyse durdu, vurmaya başladı. Öfkeyle.

Yavaşça çenesini yukarı kaldırarak kaputunun siperliğinin altından adamın yüzünü görebilmek için dışarı baktı.

Onu.

O gece adamın yüzüne sadece şöyle bir bakmış olsa da, o güçlü çeneyi ve heybetli boyunu asla unutamayacaktı. Baloda olduğu gibi bugün de sade bir ceket ve devetüyü pantolon giymişti. Kravatı bile basit bir posta arabasından başka bir şey olmayacak şekilde düğümlenmişti.

Yine de kendini büyülenmiş buldu. Balodan beri her gece rüyasında onu gördüğü halde, şimdi bütün parçalar -parlayan gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve oyulmuş çenesi- bir araya gelmişti.

Adamın hayal etmeye cesaret ettiğinden bile daha yakışıklı olduğunu fark etmek onu ürküttü.

Dürtme başlığının kenarını geriye doğru eğdiğinde, adamın gözleri büyüdü. "Sen!" Kulağa pek de mutlu bir selamlama gibi gelmese de Arabella.

Onun bu takdirini bir davet olarak algılayarak atların etrafında aceleyle dolaştı ve sonra onun yanındaki koltuğa tırmandı.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. Belli ki o kadar da çapkın biri değildi, çünkü arabasına beklenmedik bir şekilde bir kadının gelmesi onu ne yapacağını bilemez hale getirmişti.

Böylece ona ihtiyacı olan ipucunu vermiş oldu. "Ne için bekliyorsun? Sür, olur mu?"

Arabella koltuğunda arkasına yaslandı, ellerini kucağında düzgünce kavuşturdu. Hâlâ şaşkın olan Sör Galahad'a baktı ve önlerindeki caddeye doğru başını salladı. "Sakıncası yoksa. Biraz acelem var."

Çünkü göremiyordu, tüm Londra önlerinde uzanıyordu.

BÖLÜM 3

"Acelen mi var? Seni götüreceğim tek yer evin." Kingsley onu almaya gelecek biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

Bedlam'daki gardiyanlar gibi.

"Oraya gitmeyeceğim." Açıklamasını sanki altını çizmiş gibi yaptı. "Daha yeni çıktım."

Daha yeni *mi* ayrıldı, *yoksa* kovuldu mu diye merak etti.

"Oh, evet, öylesin," diye karşılık verdi dizginleri eline alırken, yine kalabalık caddeye baktı ve hatalı bir ıskalamayı arıyor gibi görünen kimseyi göremedi. "Beni yarı yas içinde bırakan o zalimle bir kez daha karşılaşmak istemiyorum." Setchfield balosundan beri morarmış olan gözünün son kalıntılarını görebilmesi için başını ona doğru çevirdi.

"Yaralı olan babam olmalı," diye ekledi, doğrudan ona bakarken gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Bunu o mu yaptı?"

"Eğer beni yere seren oysa, evet, o yaptı."

"Çok üzgünüm," diye cevap verdi, eli yanağına dokunmak için uzandı, ama parmakları hassas noktayı sıyırmadan hemen önce elini geri çekti. "Korkarım şeytan gibi bir öfkesi var. Ya da teyzem hep öyle der."

Şeytani bir öfke, gerçekten! Adam boks ringlerinde olmalıydı. Kingsley'in bildiği kadarıyla öyle de olabilirdi. Bu düşünce onu hem duraklattı hem de ellerini bu can sıkıcı tülbent parçasından o l a b i l d i ğ i n c e çabuk temizlemeye karar verdi.

"Seni eve götürüyorum," dedi ona. Ya da en azından onu en yakın köşeye bırakacaktı, çünkü babasıyla bir kez daha karşılaşmaktan ya da gözünün morarmasından hiç hoşlanmıyordu.

"Ev mi?" Gözleri hemen dolmaya başladı ve alt dudağı titredi. "Hayır, hayır. Sana yalvarıyorum, beni oraya gönderme. Gitmeyeceğim." Sonra kadın gözyaşlarına boğuldu.

Oh, kahretsin! Gözyaşı değil. Gözyaşı dışında her şey.

"Ben ... Ben ... bu tür ... gösterilere pek yatkın değilim," diye hıçkırdı. "Ama daha önce hiç evden kaçmamıştım. Ya da bir yabancından yardım istemek zorunda kalmamıştım."

"Biz pek de yabancı sayılmayız," diye takıldı, sırf ağlamasını durdurmak için. Ne yazık ki, onun bu sözleri yanaklarından aşağı yeni bir gözyaşı nehrinin akmasına neden oldu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı adam, kadın bir mendil bulmak için çantasını karıştırırken, burnunu çekmeye ve hıçkırmaya devam ediyordu. Adam elini cebine attı ve kendi mendilini bulup ona verdi.

Yine de kız burnunu sümkürdüğünde, centilmenliğine hemen pişman oldu, çünkü çantasında bir tane daha olduğundan emin değildi.

Kız bir zamanlar tertemiz olan mendilinin içine bir kez daha yüksek sesle, dağınık bir ses çıkarırken, "Dur artık," diye yalvardı.

"Yapamam." Ceset yeniden hıçkırdı. "Hayatım korkunç bir karmaşa."

"Ne kadar korkunç olabilir ki?"

Bir sonraki ağıtını düşünürken gözyaşları çok şükür ki bir anlığına dindi. Ve başladığında, kelimeleri tıpkı hıçkırıkları gibi düzenli bir akış halinde döküldü. "Babam beni bir evliliğe zorluyor.

... ile ..." Gözyaşları yine onu ele geçirdi.

"Bu kadar kötü olamaz-"

"-ve hepsi senin suçun," diye mırıldanmayı başardı.

Bu onu durdurdu. "Benim hatam mı?"

"Evet," diye ağzından kaçırdı, bir hıçkırık daha eşliğinde. "Eğer yapmasaydın ... Bu ... Sen ..." Yanakları derin bir şekilde kızardı.

"Ne yapmasaydım?" diye sordu. Kadının ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Kahretsin, tüm bu olaylardaki rolünü kanıtlamak için morarmış bir gözün son kalıntıları vardı.

Küçük düşmanı bir düşes edasıyla yüksek sesle oflayıp pufladı ve burnunu silmeye geri döndü.

Mendiliyle.

"Eğer geçen gece yaptığını yapmamış olsaydın-" dedi, bir kez daha tüm yüce havasıyla, "babam beni evlenmeye zorlamazdı-" Orada durdu, niyetini söylemedi, sanki o anda tek bir ismin onu bir yere, herhangi bir yere, onun arkadaşlığından başka herhangi bir yere götürmesi için gereken tüm ipucu olacağını anlamış gibiydi.

Ve zavallı şeytan her k i m s e , Kingsley onun için aceleyle dua etti. dostum. Yine de "Ne kadar kötü olabilir ki?" diye sormak zorunda kaldı. "Oh, Tanrım! Korkunç bir canavar!"

Kingsley açıklama için memnun oldu. Özellikle de bu açıklama Londra'nın erkek nüfusunun büyük bir kısmı. Yine de sormadan edemedi - ve biraz da alay ederek- "Ne kadar korkunç?"

"O yaşlı," dedi, sanki ölümün soğuk eli üzerindeymiş gibi titreyerek. "En az otuz yaşında."

Kingsley gülmemeye çalışarak, "Çürümüş," diye onayladı. Kendi otuzuncu yaş gününe sadece bir ay kalmışken, büyük olasılıkla onu Methuselah'ın en yakın akrabası ilan edecekti.

"Kesinlikle," dedi, konusuna ısınarak gözle görülür bir şekilde parladı. "Ve korkunç derecede sıkıcı."

"Neden bu yaşlı, korkunç derecede sıkıcı adama onunla evlenmek istemediğini söylemiyorsun?"

"Nasıl yapabilirim?" Bir kez daha iç geçirdi. "Onunla hiç tanışmadım." Kingsley durdu. "Onunla hiç tanışmadın mı?"

"Hayır." Bu tek kelimeyi fısıldadığında başını kaldırıp ona bakmamıştı. Sanki gerçeklerden utanıyormuş gibi. "Ve bu meseleden kaçış yok, babam bunu açıkça belirtti."

Evlilik sunağına kurban ediliyordu, başka seçeneği yoktu, hiçbir söz hakkı olmadan.

Çok iyi bildiği bir aşağılanma. Kendisi de aynı durumda değil miydi? "Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım," diye devam etti, sanki bu tek başına yeterli bir açıklamaymış gibi. Yine de bakışlarını onunkilere çevirdiğinde, mavi gözleri

Kaderinden kaçınmak için bir yoğunluk, kararlı bir irade ile parladı.

Ne pahasına olursa olsun.

İçinde bir hayranlık parıltısı yandı. Neredeyse bir aydır yapmakla tehdit ettiği şeyi tam olarak yapıyordu. Son üç yıldır yaptığı şeyi.

Ama işte buradaydı, toparlanmıştı ve kaçtığı kadere doğru yola çıkmaya hazırdı. Durumun ironisi gözünden kaçmamıştı, bu yüzden kadın yola devam etmesi için başını salladığında o da devam etti.

Kingsley atları Londra'nın yoğun trafiğine doğru yönlendirirken yolcusuna kaçamak bakışlar attı. O gece biraz bulanık geçmişti ama bu adam hayal gücünde silinmez bir iz bırakmıştı.

Kalçasının kıvrımı. Göğüslerinin dolgunluğu. Ona nasıl oturduğunu. Geçen hafta birden fazla kez uyanmış, ateşli ve sert bir şekilde onu tekrar nasıl bulabileceğini merak etmişti.

Cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordum.

Şimdi buradaydı, Kader tarafından tekrar avucunun içine bırakılmıştı ve tek bir soru onu dürtüyordu. O da kimdi?

Hayır, iki soru diyelim. Çünkü ikincisi de bir o kadar yüksek sesle çaldı.

Artık onu bulduğuna göre buna cesaret edebilir miydi?

Bir kere, kimsesiz değildi. Kadın donanımı hakkında yeterince şey biliyordu. -Annesi tarafından Bond Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı sürüklenen arkadaşının elbisesini ve şapkasını tanımak hiç de ucuz olmamıştı. Onlar ilk bakıştı, ya da o öyle tahmin ediyordu.

Neden sadece adını sormadı? Pratik bir ses onu azarladı.

Dürüst olmak gerekirse, onun kim olduğunu bilmek istemediğini sanıyordu. -Çünkü bunun pek önemi yoktu. Onun ve onun yolu çoktan belirlenmişti.

Yine de ona doğru gizlice bir bakış daha atmaktan kendini alamadı ama bu sefer onu kendi keşiflerini yaparken buldu.

"Hiç özgür olmayı arzuladığın oldu mu?" diye sordu o açık sözlü ve doğrudan tavrıyla.

Dahası, sorusu onu şaşkına çevirdi. Verdiği cevap da öyle. Kendini durduramadan önce. "Her zaman."

Özellikle de şimdi. Savaş bitmiş, seyahatleri tamamlanmıştı ve kaderinden kaçmak için öne sürebileceği hiçbir bahane kalmamıştı.

Yine de görünüşe göre ona inanmamıştı. "Ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrin yok." Burnunu çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Aydınlat beni." Kingsley sadece sordu çünkü ne kadar çok konuşursa o kadar az ağlayacaktı. Ve o zaman iki mendili olmayacaktı.

Bir de, kızın ağzından kaçırıp, hakkında yeterince şey söyleyeceği umuduna sarılmıştı. Kendisini ya da ailesini eve götürebilmek için.

"İstediğin yere gidebilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Elbette."

"Nasıl isterseniz?"

"Evet." İcini bir suçluluk duygusu kapladı. Verdiği cevap tam olarak doğru değildi. Çünkü burada eve gidiyordu.

Şunu *çağrılmış* yap.

"Astley's'e mi? Ya da Vauxhall Gardens'a? Hatta Bond Street alışverişine?"

"Sanırım, eğer o yerlere gitmek isteseydim." Bu konuda dürüst olmakta bir sakınca görmedi.

Onun küçümsemesini fark etmemişti. "Evet, tabii ki gidebilirsin. Erkekler istedikleri yere gidebilirler. Oysa ben gidemem."

"Geçen gece o balo salonunda evinizde gibiydiniz," diye işaret etti.

Dışarıda. *Ve bahçede de. . .*

"Setchfield maskeli balosu, kah!" Dedikoducu tekirlerle dolu bir salonda öğleden sonra geçirmiş gibi ürperdi. "Venüs kılığına girmiş Leydi Blundstone'un görüntüsü karşısında hepimiz daha kaç kez dehşete düşmeliyiz?"

Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. Yine de kırıntı toplayan bir kuş gibi bir an durakladı. İşte onun kim olabileceğine dair bir ipucu. Leydi Blundstone'u tanıyordu.

Yine de bu pek de belirleyici bir bağlantı değildi. Londra'da herkes Leydi Blundstone'u tanırdı; Gillray'ın de güzel hatunlarının çoğunu baronesten esinlenerek modellediği şakası sık sık yapılırdı.

Kingsley çenesini ileri geri oynattı. Bu fingirdek kızın kim olduğunu nasıl anlayacaktı?

Bu arada, içinde bulunduğu kötü durum hakkında gevezelik etmeye devam etti. "Biliyor musun, kendime ait tek bir günüm bile olmadı. Bir gün bile. Bu ne kadar adil?"

"Daha önce hiç-"

"Asla!" diye karşılık verdi. "Babam günümün her yönünü belirler. Bunu yap. Oraya gitme. Bu daveti kabul et." Ürperdi ve gözlerini kaçırdı. "Hayatım hiçbir zaman bana ait olmadı."

Kingsley bu konuda ona tüm kalbiyle katılabilirdi. Daha iki hafta önce babasıyla yaptığı tartışmalara çok benzemiyor muydu?

Bu evlilikte nasıl ısrar edebilirsin? Ömrümün sonuna kadar bu saçmalığa katlanacak olan benim, sen değilsin.

Bu arada, yanındaki küçük, güzel gizem devam etti. "Benim hiç özgürlüğüm yokken neden sütçü kız istediği her özgürlüğe sahip olsun?"

Bir sütçü kız. Kingsley'nin hayal gücü onu ele geçirdi ve o geceyi düşündü. Çok çekici bir sütçü kız olduğu zamanları. "Yani sen sütçü değil misin?" diye alay etti.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi, bu aptallık karşısında başını sallayarak, ama adam onun güzel dudaklarındaki gülümsemeyi kaçırmadı.

Yine de, "Bir sütçü kızın tüm bunlarla ne ilgisi var?" diye sormak zorunda kaldı.

"Her şey," dedi, sanki bu tüm konuşmayı açıklığa kavuşturmuş gibi.

Ağıt yakması da bitmemişti. "Bir sütçü kızdan çok mu farklıyım?" Bu onu gülümsetti. *Yaklaşık bin farklı şekilde. . .*

"Sütçümüz ıslık çalar. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

"İnek sağmaya mı?" diye takılmaya devam etti, o gülümsemeyi tekrar görmeyi umuyordu. "Hayır, seni ördek," dedi, koluna vurarak. "Islık çalmak için."

Ona baktı ve güldü. "Islık çalamıyor musun? Bütün bunlar bunun için mi? Açıkçası ben bayanların ıslık çalmaması gerektiğini sanıyordum-"

"Kadınların ne yapması gerektiğini boş ver!" dedi ve onu tekrar tokatladı.

Bu sefer kolunu ovuşturdu. Bir boksörün kurnazlığına sahipti.

Bu onun ilk uyarısı olmalıydı.

Onun hayatına yanlışlıkla girmesiyle birlikte.

Ve onunla ilgili sayısız başka ayrıntı. Baloda maskesi düştüğünde, onun bir Incognita olmadığını hemen anlamıştı. Ona bakarken bulduğu taze, masum ama öfkeli yüz, onun düşündüğü kişi olmadığını çok açık bir şekilde söylemişti.

Şimdi burada, gün ışığında, hatırladığından daha da gençti, yüz hatları parlak ve pembeydi. Ve yine çok masumdu.

Öyle ki, o gece bahçede ona söylediklerini hatırladığında, omurgasından aşağıya doğru sert bir utanç dalgası yayıldı.

Tanrım, bu güzel fıstıktan ...

Hayır, bunu düşünmek istemedi.

Çünkü en kötüsü, hâlâ onun kendisine dokunmasını istiyordu. Altında çırılçıplak kıvranmasını. Dudaklarını üzerine koymasını ve onu derinden öpmesini. Her yerini.

Onu aç ve sert bırakan şey neydi? Baloda onu ilk gördüğü anda da böyleydi ve şimdi, onun yanında otururken, parfümünün kokusu duyularını okşarken, onu kollarına alıp o gece başladığı işi bitirmek için yükselen bir arzu en iyi niyetini bozacak gibi görünüyordu.

Ama kızıdaki masumiyet havası onu durdurdu. Ve ne kadar uzun süre Onunla birlikte kalmaya devam ettikçe, meselelerin daha da karmaşık hale geleceğinden kuşkusu yoktu.

Gerçi hayatı zaten yükümlülükler yumağı içinde karmakarışık değildi. Buna kendi evliliğinin durumu da dahildi. Ama ona ne kadar sempati duysa da, yapabileceği tek bir şey olduğunu görebiliyordu. Yapılması gereken tek bir seçim.

Kingsley arabayı durdurdu. "Kimsin sen? Bir isim söyle, yoksa bir adım daha atmam."

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmıştı. Daha da kötüsü, çenesinde bir sallantı vardı ve gözleri tekrar doluyor gibiydi.

Kalbi sıkıştı. Hayır, bu işe yaramazdı. Başka bir mendili olmadığından emindi -en azından hazırda bir tane yoktu- ve kadının eline sardığı mendilin bir başka gözyaşı selini daha kaldırabileceğinden emin değildi.

Bir yutkunma ve bir burun çekme daha oldu. "Beni geri dönmek zorunda bırakmayın," diye yalvardı. "Korkunç biriyle evlenme fikrine tahammül edemiyorum. Ve yaşlı."

Kingsley, "Zengin olabilir," diye önerdi. Tecrübelerine göre bu genellikle belirleyici bir faktördü.

"Tabii ki zengin," diye yakındı. "Ve unvanlı. Bir kalıntı ile ev."

"Kulağa gerçek bir dev gibi geliyor," diye kabul etti, onun kendisini tarif ediyor olabileceğini fark ederek - çünkü o bunların hepsine sahipti.

Eski parçayı saklayın.

Kız ona tekrar vurdu ve adam kızın babasının Centilmen Jim olup olmadığını merak etmeye başladı. "Oh, benimle alay etmeyi bırak. Korkunç derecede bencil ve şımarık görüldüğümü biliyorum. Öyle de olabilirim."

"Olabilir mi?" Onu kızdırmak çok kolaydı. Ve çok cazipti.

"Ama ben onun kızı olarak doğmayı istemedim-" Ona baktı, gözleri sanki çok şey söylemiş gibi endişeyle açılmıştı. "Senin doğduğundan daha fazla-" Durakladı ve ona baktı. "Ah canım, sen tam olarak kimsin?"

"Kurtarıcınız."

Burnunu çekti. "Sen beni eve götürmekle ilgili gevezelik edip dururken pek sayılmaz."

Kingsley onun sırlarını keşfetmek için bir deneme daha yapmaya karar verdi. "Peki ev tam olarak nerede?"

Onun iyi niyetli araştırmasına aldanmamıştı.

"Londra." "Bu pek de daraltıcı değil."

"Benim günüm gelene kadar bu kadar dar kalacak. O yüzden beni hemen yere bırakabilirsin."

"Sizi bir yere bırakacağım ama ancak güvende olacağınızdan emin olduğumda."

"Tam şurada güvende olurum," dedi ve üç genç bıçağın durduğu kaldırımı işaret etti. İçlerinden biri ona göz kırptı, diğeri de bir öpücük kondurdu. Kadın doğruldu ve gözlerini kaçırdı, yanaklarında bir kızarıklık oluşmuştu ve bu ona kimliği hakkındaki yarım ipuçlarından daha fazlasını anlatıyordu. "Şey, belki de tam olarak orada değil."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladı. "Londra'da tek başına gezip tozabileceğini mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" Bir kez daha çenesi yükseldi, sivri burnu öyle bir kalktı ki meydan okurcasına.

Şeytanın ta kendisiydi bu kız. Yaşadığı yeri bulsa, onu geri almak isteyip istemeyeceklerini merak etmeye başlamıştı.

Konuyu yanlış anlamış olabilir ve gitmesine gerçekten izin verebilirlerdi.

Ama bu onun sorununu pek çözmedi: Şimdi onunla ne yapacaktı? Çünkü onun gitmesine izin vermek söz konusu bile olamazdı.

"Neden olmasın?" diye tekrarlardı. Kingsley "neden olmasın" diye binlerce neden düşünebilirdi.

değil." "Şu köşeyi dönmeden önce başın belaya girerdi." Başıyla hemen ilerideki kavşağı işaret etti.

Kaşları havaya kalktı, sanki onun sözlerini bir uyarı olarak algılamamıştı. ama bir meydan okumaydı.

"Bu çok saçma," dedi ona. "Burada bana ne zarar gelebilir ki?" Elini önlerindeki manzaranın üzerinde asilce gezdirdi. "Mayfair'de olduğumuzu hatırlatabilirim."

Başını kaldırdı ve bir an için büyük olasılıkla onun gördüğünü sandığı şeyi gördü -iyi giyimli matronlar, düzgün hizmetçiler, bastonlarına yaslanmış yaşlı Corinthians, ayak işlerini yapmak için sağa sola koşuşturan uşaklar.

Her şey doğru, düzgün ve iyi düzenlenmiş.

Ancak ... yakındaki ara sokağın gölgelerinden kalabalığı izleyen iki çocuğu fark etmemişti. Dilenci kadın kaldırımında ağır ağır ilerliyordu ama Kingsley'in keskin gözlerine göre o bir

O iri elleri ve iri ayaklarıyla hiç de kadın değildi. Sonra caddenin karşı tarafındaki duvara yaslanmış iki keskin giyimli adam vardı.

Arkadaşının umursamazca görmezden geldiği bu görünüşte masum ruhların hepsi aynı şeyin peşindeydi: topal bir güvercin gibi yolacak ve seçecek tombul bir aptal.

"Bana inanmıyorsun!" diye mırıldandı, etrafındaki tehlikelerden habersiz aynı manzaraya bakıyordu.

"Hayır," dedi ona açıkça, sanki tartışmanın sonu buymuş gibi. Konu karara bağlanmıştı.

Ama öyle olmadığını çok çabuk anladı. Adam onu durduramadan kız eteğini topladı ve arabadan aşağı atladı.

"Bekle ve gör," dedi ona, trafiğin içinden karşı kaldırıma doğru aceleyle ilerlerken.

"Bu arabaya geri dön," diye emretti, ancak kız onu el sallayarak başından savdı ve diğer tarafa geçtiğinde ona sırtarak yoluna devam etti.

Bak, ben tamamen güvendedim.

En azından keskin nişancı çiftine doğru gitmemişti. Yine de gelişi fark edilmemiş değildi. Ama içlerinden biri ona doğru bakınca Kingsley adama toplayabildiği en öldürücü bakışı fırlattı ve bu bakış ikilinin sokağın aşağısına doğru kaçışmasına yetti.

Ama o anda onu da gözden kaybetti.

"Demmit," diye küfretti, ayağa kalktı ve curricle'ın yüksekliğinin ve kendi heybetli duruşunun avantajını kullanarak kalabalığın üzerinden baktı. Adını bilmediği için ona seslenemiyordu bile.

Ama orada dururken, bir dizi tavsiye onu dürtükledi.

Sür bakalım.

Ellerini yıka.

Jeli sen mahvetmedin. Ona hiçbir şey borçlu değilsin.

Ama yapamadı. Nedenini bilmiyordu - aslında biliyordu, ama böyle aptalca bir fikri düşünmek üzere değildi.

Sanki onu önemsiyormuş gibi değildi, sanki çapkın bir kızdan daha fazlasıydı.
-Bir baloda felaket de olsa bir an.

Yine de, neşeli mavi şapkası bir işaret feneri gibi görüldüğünde ve onu pastanenin önünde gördüğünde, nefesini tuttuğunu, gergin ve saldırmaya hazır olduğunu fark etti.

Çok az tanıdığı bir ahmak için.

Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ama yine de bakışlarını vitrinin önünde duran ince bedene sabitlediğinde rahatlamaktan kendini alamadı.

Bu yeterince zararsız görünüyor, diye düşündü, tetikte duruşunu biraz gevşeterek. Kendine yiyecek bir şeyler alır ve sonra geri dönerdi.

En azından birkaç dakika önce gördüğü iki kestanececinin şimdi ona doğru ilerlediğini fark edene kadar öyle düşündü.

Ve bundan sonra olanlar göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Londra'da yaşanan çoğu olay gibi.

Aman *Tanrım*, diye düşündü Arabella arabadan atlarken, sesi babası kadar kendini beğenmiş geliyordu.

Ve bir dük olarak Arabella'nın babası, amcası Jack'e göre, gösterişli olmanın tam tanımıydı.

Ayaklarının altındaki özgürlüğün baş döndürücü havasıyla neredeyse zıplayarak hızla sokağın diğer tarafına geçti ve omzunun üzerinden ona muzaffer bir bakış gönderdi.

Sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı. Diğer herkesten oldukça yüksekti ve ona bu yüce statüyü veren şey sadece curricle'in boyu değildi. Uzun boylu, heybetli bir adamdı ve ona bakmak bile kadının içini ürpertiordu.

Oh, onda pek farklı bir şey yoktu - gerçi gün ışığında sürücü ceketinin çok iyi bir yünden ve mükemmel bir kesim olduğunu fark edebiliyordu.

Sadece en iyi, en seçkin terziler tarafından yapılan türden bir palto.

Peki, kimdi bu şeytan? Son dört sezondur Cemiyet'te olduğu için onun kim olabileceğine dair bir fikri olması gerekirdi ama en ufak bir fikri bile yoktu.

Daha da kötüsü, ona baktığında bakışlarının dudaklarına kayması ve kendisini öperken nasıl hissetmiş olabileceklerini hayal etmesi de yardımcı olmuyordu.

Hay aksi. Kaliteli genç hanımların başı tam da böyle belaya girerdi. Ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Bu da yanlış anlaşılabilir her hangi bir karışıklıktan kaçınmak anlamına geliyordu. Yine de kurtarıcısı, sanki vebanın içinden geçtiğini düşünüyormuş gibi önündeki manzaraya ters ters bakıyordu.

Gerçekten de onu azarlanacak ve sokakta nasıl yürümesi gerektiği hatırlatılacak bir çocuk olarak mı görüyordu? Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri olmasa da, Mayfair'de bir sokak köşesinde mahvolmak üzere olmadığı kesindi.

Taze pişmiş çöreklerin kokusu burnunu gıdıkladığında değil. O yöne doğru döndü.

Bir pastane. Arabella'nın midesi guruldadı, hiç de hanımefendilere yakışmayan bir sestir ama ona bu sabah kahvaltı etmediğini hatırlattı.

Hayatında hiç bir şey satın almamış olduğundan, bunu oldukça cüretkar buldu. elinde tepsiyle kadına doğru yürüyüp, "Şunlardan bir tane lütfen" diye sorar.

Kadın önce ona, sonra da retikülüne baktı.

Oh, evet, paralar. Arabella neredeyse unutmuştu. İpleri karıştırdı ve içine sıkıştırılmış bozuk paralardan birini çıkarıp uzattı. "Bu olur mu?"

"Olacak," dedi kadın, sıcak çöreklerden birini bırakarak.

İçinden bir zafer geçti. Ancak ödülünü yolun karşısındaki şüpheci Sör Galahad'a göstermek için arkasını döndüğünde, önünde yırtık pırtık bir elbise giymiş küçük bir kız buldu.

"Affedersiniz hanımefendi ama iki gündür bir şey yemedim." Küçük kestanenin kirli eli uzandı ve Arabella'ya yardım isteyen geniş, hüzünlü kahverengi gözlerle baktı.

"Oh, bu korkunç," dedi Arabella, zavallı, kimsesiz küçük sevgiliye bakarken, neredeyse kalbi parçalanıyordu. Çocuk sanki bir haftadır bir şey yememiş gibiydi. Çok zayıftı ve Tanrım, korkunç bir şekilde titriyordu. "Ne kadar üzücü. Seni zavallı, zavallı şey."

"Eğer çok fazla değilse ..." Çocuk ekmeğe bir göz attı ve sonra sanki taze pişmiş ekmeğin görüntüsü umut etmek için çok fazlaymış gibi kirli kaldırım taşlarına baktı.

Arabella'nın arkasında, pastanenin sahibesi homurdandı ve yüklü tepsisini kaldırarak ulaşamayacağı bir yere taşıdı.

Sonradan fark etti ki, bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret bu olmalıydı.

Ve sonra ikinci hatasını yaptı. Bazıları bunun üçüncü hatası olduğunu söyleyebilir -eğer arabadan hiç inmemiş olması gerektiği de hesaba katılırsa.

Ancak bu noktada, kahvaltısını teslim ettiği için yaptığı yanlış hesapların sayısı tartışmaya açık hale geldi.

Arabella ölünceye kadar bu teklifi yapmanın yanlış olmadığını savunacaktı. açlıktan ölen bir çocuğa

yemek.

Ama açlıktan ölen bir

hırsız?

Ruloyu iki eliyle uzattı ve küçük kızın gözlerinin içine bakmak için eğildi. O anda çocuğun yüzündeki tüm acı ve ıstırap ifadesi kayboldu, yerini vahşi bir neşe aldı.

Rulo elini bir anda bıraktı ama eldivenleri de bir anda ellerinden sıyrıldı. Eldivenleri almak için tökezleyerek ilerlemeye çalışırken bile arkadan bir darbe aldı ve retikülünün iplerinde bir sarsıntı hissetti.

Daha doğrusu retikülünün bileğinde asılı olduğu yerden kesildiği yerden. Etrafında dönerken, açgözlü avucunda tuttuğu ödülüyle koşarak uzaklaşan ikinci bir hafif figürü görebildi.

"Aman Tanrım, hayır!" diye seslendi.

Onu yakalayamayacağını anlayınca, kendisine en yakın çocuğu yakalamaya çalıştı ama o küçük kestane onun için hazırды. Arabella'yı elinden tutup döndürdü ve onu başka bir yöne doğru iterek dengesini bozdu.

Kendini toparladığında, küçük yaramazların ikisi de gitmişti.

Arkasında bir arabanın durduğunu duydu.

"Bu kadar yeter mi, yoksa hâlâ köşeyi dönebileceğini mi sanıyorsun?" diye küstahça bir soru geldi.

Yüzünü buruşturdu ve sonra arkasını döndü, burnu havadaydı. "Bir kelime daha etme." Kelimelere ihtiyacı yoktu. Güldü. "Bin bakalım, seni kaz," dedi ona,

Ona yer açmak için kenara çekildi.

Omzunun üzerinden çiftin kaçtığı yere baktı. "Retikülümü aldılar! Peşlerinden gitmeyecek misin?"

Tekrar güldü. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Yani, kesinlikle değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Arabella daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Bu bana çok önemli bir şey söylüyor.

"Sizinle ilgili önemli bir şey var

efendim." "Hangisi?"

"Sen bir centilmen değilsin!"

Tekrar güldü. "Geçen gece bu sonuca varacağını düşünmüştüm."

Gerçekten de öyleydi. Ama bugün yanlış bir şekilde uyutulduğunu düşünüyordu. İyi kesimli ceket ve güzel arabasıyla güvende olduğunu hissettiriyordu.

"Gerçekten orada öylece oturup bir hanımefendinin durumunu görmezden gelmeye niyetli misiniz?"

Homurdandı. "Bir hanımefendinin durumu! En başta beni dinlemiş olsaydınız bu kadar 'zor durumda' olmayacağınızı belirtmek isterim. Sizin bir hanımefendi olup olmadığınız konusunu da henüz çözümüş değiliz."

Arabella onun haklı olduğundan şüpheleniyordu -ilk kısım hakkında- ama kesinlikle bu noktayı -ya da başka bir noktayı- henüz kabul etmeye hazır değildi. Bunun yerine, artık eldiven giymeyen ellerini eteğinin üzerinde gezdirdi. "Alışılmadık derecede kötü şansım olmasaydı, tamamen güvende olurdum."

"Sıra dışı, Abigail teyzem," diye kahkahalarla bağırdı.

"Efendim, buranın Mayfair olduğunu belirtmek isterim," dedi ve sanki kutsal bir yere ayak basıyormuşçasına inatçı bir adım attı.

"Burası Londra, seni aptal kaz. Sence Seven Dials sakinleri Mayfair'deki havayı kendi zevklerine göre çok mu seyrek buluyorlar?"

Seven Dials! Etrafına baktı. Neden, buna cesaret edemezler!

Ama bu kez etrafına bakınca sokakları yepyeni bir ışık altında gördü. Ve keskin bakışlı bir çift adam ara sokaktan çıkınca, hiç tereddüt etmeden kendi kabadayısının yanındaki koltuğa atladı.

Tanıdığı şeytan, olduğu gibi.

Adam ona tekrar gülmeye fırsat bulamadan Arabella doğrulup eteklerini düzeltti ve sonra çıplak ellerini önüne uzatarak durakladı. "Oh, hayır!"

"Ne oldu?" diyerek dizginleri eline aldı ve arabayı trafiğin akışına doğru hareket ettirdi.

Elini bir o yana bir bu yana çevirdi. "O küçük şeytan sadece eldivenlerimi değil, yüzüğümü de almayı başardı."

"Yüzük değerli miydi?"

Arabella durakladı, son birkaç yıldır soğuk ve ağır bir şekilde oturduğu yerin beyaz hatırlatıcısına, girintisine baktı.

"Çok değil," diye kabul etti. "Teyzem bana verdiğinde-"

Neredeyse "mahkemede sunumumu yaptım" diyecekti ama kendini durdurdu. Çünkü o zaman onun sadece bir *cit*'in kızı olmadığını anlayacaktı.

Kara kaşları kuzgun kanatları gibi yukarı kalkmış, kuşkulu ve herhangi bir bilgi kırıntısı arar bir halde ona bakıyordu.

"Doğum günüm. Geçen yıl. Aslında oldukça çirkindi," diye bitirdi. İkinci kısım doğruydu. Daha da çirkin bir ortamda çirkin bir taşı ama onu takmıştı çünkü anne tarafından aldığı tek hediye buydu.

Hiç tanımadığı bir anne. Ve annesinin kız kardeşini de.

Arabella nedenini biliyordu; annesinin ailesi onu ve dolayısıyla babasını annesinin ölümünden sorumlu tutuyordu.

Eğer onun doğumu olmasaydı, annesinin hayatı kaybedilmeyecekti.

Hizmetçilerin, neden bir dük varken düşes olmadığına dair ilk fısıltılarını duyduğundan beri üzerine çöken suçluluk ve yük böyleydi. Öte yandan teyzesi, yeğenine karşı olan duygularını hiçbir zaman gizlememiş, Arabella'yı çok sevdiği bir kızın kaybının zavallı bir telafisi olarak görmüştü. Kardeşim.

Babası ona kaç kez annesinin ölümünün kendi hatası olmadığını söylemiş olsa da, yüzük dünyanın geri kalanının aksini düşündüğünü her gün hatırlatıyordu.

"Evet, şey, o gittiğine göre, onu kaybetme konusunda endişelenmeme gerek yok," dedi ona. Çünkü gerçekten de eli ve kalbi onsuz daha hafif hissediyordu.

BÖLÜM 4

"Demek seni bir hesaplaşmadan kurtardım," diye gözlemledi kurtarıcısı dizginleri alıp tekrar sürmeye başlarken.

"Evet, sanırım öyle." Bunu itiraf etmek Arabella'nın neredeyse hoşuna gidecekti. "O zaman bana bir iyilik borçlusun."

Başını çevirdi. "Bir ne?"

"Bir lütuf. Bir iyilik." Kaşlarını ona doğru salladı, gözleri neşe doluydu. Bu ona hak etmediği çocuksu bir çekicilik veriyordu. Çünkü bu onu tamamen karşı konulmaz kılıyordu.

Arabella gözlerini kaçırdı. "Nimetin ne olduğunu biliyorum ama senin bunu nasıl hak ettiğini pek anlayamadım." Gerçekten de yakışıklı olduğu kadar çekilmez biriydi.

"Seni kesin bir sondan kurtardım," diye işaret etti arabayı sürerlerken. şimdi hayal kırıklığına uğramış bir çift keskin nişancı.

"Retikülümü kurtarmadın," diye işaret etti.

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim," diye hatırlattı ona.

"Bir beyefendi olarak -ki öyle olduğunuzu iddia ediyorsunuz- böyle bir hareketin karşılığında bir iyilik beklemeden yapılacaktır."

"Ben bir beyefendiyim-" diye ısrar etti.

"Eğer sen öyle diyorsan," diye mırıldandı nefesinin altından, hala onun daha önceki bir hanımefendi olarak kendi duruşu hakkında yorum yaptı.

Hal böyle olunca, haydut onu görmezden geldi. "Centilmen ya da değil, sanırım bir nimete hakkım var. Sizi sokaktan kurtarmak beni pekâlâ tehlikeye atabilirdi."

"Bu arabada oturup talihsizliğime gülmekten başka bir şey yapmadın," diye işaret etti.

"Her ne olursa olsun, bana gerçekten ihtiyacın olduğunda buradaydım. Ve şunu da belirtmeliyim ki, kendi başının çaresine bakabileceğin konusunda ısrar etmiştin."

Tek başına olmak hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etmek oldukça aşağılayıcıydı. Önündeki sokaklara göz gezdirdi ve korumasız gezinmenin en iyi seçim olmayabileceğini biliyordu.

Bir refakatçiye ihtiyacı vardı. Bir rehber. Bir haydut. Yanındaki adama tekrar baktığında bakışları daraldı. "Ne tür bir iyilik?"

"Geçen gece baloda neredeyse başladığımız şeyi bitirelim."

Arabella sustu. Kesinlikle bunu önermiyordu.

Sonra tekrar, bu adam parmaklarını onun üzerinde gezdiren aynı adamdı. ...ve ona bir teklifte bulundu.

Ne önerdiğini boş verin. Öyle bir şey olmayacaktı.

Ama şunu biliyordu: Ona ihtiyacı vardı. Gerçi bunu itiraf etmek istemiyordu. Bu yüzden kayıtsızmış gibi davrandı. "O gece pek çok şey söyledin. Zar zor hatırlıyorum-"

"Yalancı. Yanaklarındaki allık aksini söylüyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kadar kendinden emin konuşmak zorunda mıydı? Kendinden bu kadar emin? Hakkı olduğunu boş verin.

Aslında, balodan beri her gece, yalnız odasının sessizliğinde uzanmış ve onun önerdiği her şeyi, ona nasıl dokunduğunu, neresini okşadığını, bir dizi inciye sayar gibi tek tek saymıştı.

Dilimi üzerinde gezdireceğim, tekrar ve tekrar . . . Seni dolduracağım . . . seni okşayacağım . . . Altımda titreyerek boşalana kadar seni kızdıracam . .

Yanaklarında yükselen ısıyı soğutmak için elinden geleni yaptı ve ona baktığında şok edici bir farkındalık yaşadı. "Şimdi mi? Günün ortasında mı? Bu imkansız."

"Ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor," diye alay etti.

Oh, biliyordu. Sürekli babamla Elinor'u kütüphanede ya da koridorda tutkulu bir şekilde kucaklaşırken görüyordu, sanki dünyadaki tek iki kişi onlarmış gibi.

Gece geç saatlerde, koridorların gölgelerinde. Ve gün ortasında. Sanki paylaştıkları gizli dünya onlardan başka kimse tarafından fark edilemezmiş gibi.

Hakkında hiçbir şey bilmediğı ama yanındaki adamın bildiğı bir dünya.

Bu gece, tatlım, seni dolduracağım, nefesini keseceğim. . .

Böyle bir nimet bekleyemezdi, değıl mi?

Arabella koyu renk gözleri ve gr kahverengi saçlarıyla bu adama şöyle bir baktığında, tek hayal edebildiğı onun o gece yapmak üzere olduğı şeyi bitirdiğıydi: onu öpmek; hayır, onu yutmak.

Bu düşünce bile ağızını kurutmuş, Tremont kanının kendi vahşi rotasına girmesine neden olmuştu.

Tanrım, eğer havasız, her şeye burnunu sokan babası gün ortasında skandal preldler yapmaya istekliyse ... bunun gibi bir apkın ne yapmak isterdi?

"Bana sanki seni burada, Oxford Caddesi'nde herkesin önünde mahvetmek istiyormuşum gibi bakmayı kes," dedi. "Kastettiğim bu değıldi."

"yle değıl mi?" diye sordu, sesinin aniden hissettiğı kadar hayal kırıklığına uğramış çıkmamasını umarak. Bir pcğn akli başında bir insanı neden çılgın bir aptala dönüştürebileceğini keşfetmek için merakı onu ne kadar ekiştirse de.

Ama düşünmesi gereken başka bir şey daha vardı. Eğer bu günü, kendi Londra tatilini gerçekten istiyorsa, yardıma ihtiyaı vardı.

Onun yardımı.

Düşüncelerinde çılgınca, yanlış yönlendirilmiş bir plan yavaşça şekillenirken bile Arabella konuşmaya başladı. "Sana ltfunu bahşedeceğim-"

"Ne yapacaksın?"

Görünüşe göre beklediğı cevap bu değıldi. "Eğer-" diye başladı.

"Eğer?"

"Evet, eğer bana oldukça karmaşık bir konuda yardım edersen." "Bunu zaten başarmamış mıydım?"

"Evet, ama geçen gece sen olmasaydın, şu an içinde bulunduğum durumda olmazdım. _"

"Evet, evet, tüm bunlarda benim hatam olduğunu zaten tespit ettik-"

"Ve düşündüğüm kadar hazırlıklı olmayabileceğimi fark ettiğim için-"

"Hazırlıksız mı? Sen mi? Gerçekten mi?"

Burnunu biraz daha yukarı kaldırdı, onun alayıyla dürtüldü. "Evet," diye kabul etti. "Londra'yı gerektiği kadar iyi tanımadığım doğru olabilir-"

Bu sefer alay etmedi. Homurdandı. "Olabilir mi?"

"Benimle her konuda tartışacak mısın yoksa anlaşmamın şartlarını mı dinleyeceksin?"

Biraz kıkırdadı. "Aha! Baban bir *cit* değil, o bir avukat."

Küçümseyerek burnunu çekti ve babasının böyle bir hakaret için ona vereceği ikinci mor gözü hayal etti. "O öyle biri değil. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Sebebi yok." Kıkırdadı. "Şartların nedir, benim güzel sütçü kızım?"

"Bugün yapmak istediğim iki, hayır, üç şey var. Ve eğer bana eşlik etmeye istekliysen, sana bir ... bir ... vereceğim." Söyleyemediği için canı sıkılıyordu.

Çünkü zihninin gözünde hayal gücü çılgına dönmüştü. En azından omuzlarını dikleştirip bu tür skandal düşünceleri bir kenara bırakmak için elinden geleni yapana kadar.

Eğer gününün sorumluluğunu üstlenecekse, bu konuda açık sözlü olsa iyi olurdu.

"Senin lütfun," diye zorladı. Adamın gözleri dün gece onu dışarıya çeken o şehvet dolu ışıkla parlayınca aceleyle ekledi: "Ama sadece bir öpücük."

Babamın her zaman dediği gibi değil miydi? Şeytan

ayrıntıda gizlidir. Bir öpücük ve sadece bir öpücük.

Evet, bu yeterli olacaktır.

Öyle değil mi?

"Yapmak istediğin üç şey," diye başladı elindeki kurdeleleri düzelterek.

"Kulağa oldukça efsanevi geliyor."

"Bir kahramana ihtiyacım yok," dedi ona. "Sadece bir eskort."

"Bildiğim iyi oldu," dedi ona. "Kahramanlık günlerim geride kaldı."

Kingsley, yanındaki kadını tülbent parçasına baktı ve kesinlikle yapamayacağı bir şey olduğunu anladı.

Bırak gitsin.

Ve onu ya da öpücüğünü istediğı için değıl. Hem de hiç.

Oh, yeterince çekiciydi - o geniş mavi gözler, o açık ten ve daha da kötüsü, onu tuttuğı için, elbisesinin altındaki çizgileri ve kıvrımları tam olarak biliyordu. Onu geri tutan şey, sanki kısık bir alev tarafından geri tutuluyormuş gibi, yüzeyin hemen altında fokurdayan bir canlılıktı.

Gözlerinde parılıyor, glmsediğinde dudaklarıyla alay ediyordu. Ve güldüğünde, bir şey onu gerçekten eğılendirdiğinde, etrafındaki herkesi gülümseten, yaramazlığını paylaşmak isteyen bulaşıcı bir niteliğe sahip olduğunu hissediyordu.

Yani evet, onun ilgisini çekmişti. Ama olabileceğı tek şey buydu. İlgi çekici bir parça muslin.

Daha da önemlisi, bu kızı Londra'da serbest bırakamazdı. Botlarına varıncaya kadar her şeyi alınabilir ya da daha kötüsü Seven Dials genelevlerinden birine düşebilirdi.

Yanında yine mırıldanıyordu. "Hay aksi!" "Ne oldu?"

"Bir yere seyahat ediyorsunuz," dedi omzunun üzerinden başını sallayarak. Valizini ve bavulunu arabasının arkasına bağıladı. "Ben de bugünlük boşsun sanıyordum."

"Evet, şey-" diye başladı, önündeki hatırlatıcılara bakarak Onu.

Kingsley rpermemek için elinden geleni yaptı, çünkü dürüst olmak gerekirse kendisi de onun gibi zor durumdaydı. Eve gitmek istemiyordu.

Günlerdir bu yolculuktan kaçıyordu ama dünkü ağırdiğinde Babasının uzun süredir acı çeken sekreteri tarafından elden ele taşınarak - uzun süredir ihmal edilen ailevi görevlerle ilgili ikinci el bir dersle birlikte geldiğinde, bavullarını toplamaktan ve arabasını Sussex'e doğıru çevirmekten başka seçeneğı yoktu.

Bu, ve beş parasızdı. Büyükbabasından kalan miras gitmişti. Babasına borçlanmaktan kaçınarak bunca yıldır bu parayla yaşamayı başarmıştı ama başlangıçta bir servet sayılmazdı ve bu servetle birlikte özgürlüğü de tükenmişti.

En azından gözünün etrafındaki morluk artık soluyordu, böylece annesi onun mükemmel olmayan görüntüsü için yaygara koparmayacak ve babasına "asi hali" hakkında daha fazla kanıt vermeyecekti.

"Hiç sormazdım, eğer sorsaydım-" dedi ve valize bakarken küçük bir iç geçirdi.

"Evet, şey, o kadar da önemli değil-" Kingsley bir kez daha baktı Bagaj. Sonuçta, üç görevi ne kadar sürebilirdi ki? Masum bir bayanın ayak işleri mi? Büyük olasılıkla kendini Kule'deki hayvanların yanından geçmeye katlanmak zorunda bulacaktı. Ya da belki Astley Sirki'nde bir gösteri. Büyük ihtimalle Bond Caddesi'nde alışveriş. Gunter's'da buzlu içecekler.

Çay saatine kadar işi bitmiş olacaktı ve onu evini ve ailesini terk etmeye iten öfke her neyse o zamana kadar azalmış olacaktı, böylece onu kapısının önüne bırakabilecek ve akşam yemeği bitmeden Manastır'a dönebilecekti.

Annesi akşam yemeğini uzun uzun anlatmayı severdi.

Planladığı gibi öğleden sonra gelseydi, bu sadece ailesine evlenmek için seçtikleri örnek insan hakkında konuşmak için fazladan saatler kazandıracaktı.

Ya da bu gereksiz dırdırın bir kısmını kesip atabilir ve günü bu baş belası minx ile geçirebilirdi.

İtiraf etmek isterse, sabahın erken saatlerini onunla bir gün.

"Sanırım sana yardım edebilirim," diye yavaşça teklif etti. Yüzü hemen aydınlandı, dudaklarındaki o aceleci gülümseme onu belki de bir günün yeterli olmayacağını düşünmeye ikna etti. "Yine de bir sorun var-"

"Var mı?"

"Adınızı bilmiyorum."

Hemen sustu, dudaklarını ısırarak kapatırken gülümsemesi değişti. Parlak gözleri bile endişeyle kısıldı.

"Adın mı? Senin bir adın var, değil mi?" diye alay etti.

Bu, kim olabileceğine dair bir ipucu vermesi için onu kışkırtmaya yetti. "Birdie. Ailem bana Birdie der."

Bir takma adın hiç yoktan iyi olduğunu düşündü. "Birdie, o zaman. Ne güzel seninle tanışmak."

Başını salladı, sonra ona baktı.

Evet, bir şeyden de vazgeçmesi gerekiyordu. Bir isimden. En azından onunkilerden birini. Ona kesinlikle gerçek adını vermeyecekti. Avantajlı bir evlilikle toplumdaki konumunu yükseltmek isteyen başka bir güzel yüze dönüşebilirdi. Yıllar önce Kasaba'ya ilk geldiğinde kalabalıktan nasibini almıştı.

Ve bu, bir bayanın yüce bir unvan kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğini keşfettikten sonra katılmasının sayısız nedenlerinden biriydi. O zamanlar Fransızlar daha kolay bir rakip gibi görünüyordu.

Bu yüzden onu fark edilmeden orduya sokan ismi kullandı. Bunca yıl ona hizmet etmiş olan ismi. Arkadaşlarının çok eğlenceli bulduğu ismi.

"Kingsley," dedi ona. Anne tarafından büyükbabasının adı. Çünkü babası reddettiğinde ona komisyonunu satın alan bu yaşlı moruktu.

"Kingsley," dedi, sanki deniyormuş gibi. "Sadece Kingsley mi?"

Kadının ne sorduğunu biliyordu. Bir lordling, bir onurlu, bir efendi ya da belki de bu lakaba bağlı bir onura sahip bir tür varis miydi? Eğer kadın açık konuşmayacaksa, o da konuşmayacaktı.

"Sadece Kingsley yeter."

"Mükemmel, Sadece Kingsley," diye karşılık verdi. "Bir pazarlığımız var mı?" "Kesinlikle var," dedi ona, sürücü eldivenlerinden birini çıkararak ve elini uzattı.

Kocaman pençesini pençesinin arasına aldı, çıplak parmakları pençesini kavradı ve elinin onunkine nasıl oturduğuna şaşırdı. Güven ve masumiyet şimdi bile onun avuçlarının içindeydi.

Onun korumasına.

"Hadi başlayalım," diyerek elini bıraktı, çünkü kendisine emanet edilen şeyin büyüklüğü aniden biraz bunaltıcı gelmeye başlamıştı. "Önce nereye?"

"Nerede kalmıştık?" Arabella ellerini eteğinin üzerinde düzelterek sordu. Elini tutmasının nasıl bir duygu olduğunu hatırlarken, sessizce onun adı aklından geçti.

Kingsley.

Umutsuz bir haydutun adı olduğunu düşünmek zordu ama yine de bu ismi daha önce Toplum'da duyduğunu hatırlamıyordu. Kafasını kaldırdığında, adamın kendisine merakla baktığını gördü. "Ah, evet. Nereye gitmek istediğime dair üç seçeneğim var."

"Seven Dials mı?" diye sordu.

"Hayır, seni aptal," diye karşılık verdi. "Gitmek istiyorum-" Etrafına bakındı ve bir gün kadar önce gördüğünün aynısı olan bir çarşaf gördü. "Oraya gitmek istiyorum," dedi ona kararlılıkla, rüzgârda dalgalanan çarşafı göstererek.

O tarafa baktı ve gözlerini kıstı. "Danimarka flütlerinin sevkiyatını görmek ister misin?"

Arabella iki kez baktı, gerçekten de seçtiği ilanın üzerinde yeni bir geminin ilanı vardı ama özgürlüğünün son gününde bunu yapmak istemiyordu. "Hayır, seni aşağılık herif, altındaki ilan."

"Scalawag?" Alınmış gibi görünmüyordu. Daha çok eğlenmiş gibiydi. "Evet, kesinlikle."

"Bu sonuca yeni mi vardın?" diye sordu.

"Hayır," diye biraz kıvrıldı. "Babam senden böyle bahsetti." Bir an durakladı. "Aslında geçen hafta boyunca birkaç kez öyle dedi. Ve seni yeniden tanıdıktan sonra haklı olduğunu düşünüyorum. Scalawag oldukça uyuyor."

Bir kez daha kayıp retikülünü düşündü.

"Babam da muhtemelen aynı fikirde olurdu. Beni oldukça-"

"Konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Öyle miyim?" Anlaşılan onun fark etmeyeceğini düşünmüştü.

"Evet. Oraya gitmek istiyorum" -yine çarşafı işaret etti- "ve söz vermiştin. O gün için ilk tercihim orası."

"Ciddi olamazsın?" Gazeteye bir göz attı.

Wilson the Irish Bulldog v. Cormack the Giant

Yüzyılın Boks Maçı

Crampton Downs

Şimdi meydan okurcasına kaşlarını kaldırma sırası ondaydı.

"Öylesin." Sanki bundan sonra ne yapacağından pek emin değilmiş gibi koltuğuna biraz çöktü. "Bayanların böyle yerlerde görülmediğini belirtebilir miyim? Gerçekten de bir boks maçı!"

"Bana nereye gitmek istediğimi sordun, ben de sana söyledim. Anlaşmamızdan geri mi dönüyorsun?"

Çenesi ileri geri hareket ediyordu ve onurunun sorgulanmasından hoşlanmadığı belliydi. "Bu şekilde gidemezsin," dedi elini onun üzerinde sallayarak.

"Ne? Eldivenlerim olmadan mı?"

"Hayır, bir hanımefendi gibi," dedi ona. "Dikkat çekersin. Düzgün hanımlar böyle yerlere gitmez."

"Oh, yani şimdi uygun bir hanımefendi mi oldum?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Öyle olmasaydın, bir gece önce nimetim konusunu halletmiş olurduk."

Evet, onu orada yakalamıştı.

İşi de bitmemiştii. "Boks maçlarına giden kadınlar sadece olanlardır." Şimdi anlambilim üzerine kekeleme sırası ondaydı.

"Öyle mi?"

"Müsait," dedi sonunda. "Müsait mi?"

Kaşlarını ona doğru salladı ve sanki bir öpücük alacakmış gibi eğildi.

Gözleri büyüdü. "Oh, hayır!" Dirseğini adamın kaburgalarına doğru iterek onu arabanın kendi tarafına geri gönderdi. "Gerçekten, bu elbiseyi giyip gidemez miyim?"

Başını iki yana salladı.

"Ah, zahmet. Bu modanın ilk bakışları, ama sanırım bir boks maçında moda pek ilgi çekici değildir."

"Hayır, kesinlikle değil." Bir adam rakibini ne kadar öğütebilir, ne kadar Şampiyon üzerine bahse girmiş ve hazır şişesi olan çok kişi vardı, evet, bunlar ilgi çekiciydi.

"O zaman sanırım bundan kaçmanın bir yolu yok," dedi iç çekerek. elbisesine baktı.

"Hayır, korkarım o teçhizatın içinde göze batarsın," diye kabul etti, kendini beğenmiş ses tonu daha sakın bir macera seçmesi gerektiğini ima ediyordu.

"Göze çarpmak mı? Hayır, bunu yapmamalıyım," diye kabul etti, etrafına bakınarak. "Oh, arabayı durdurun - tam şurada." Yakındaki köşeyi işaret etti. Ve bir kez daha, kadın aşağı atlamadan önce atları zar zor durdurdu. "Hiçbir yere gitme. Ben hemen döneceğim."

Kingsley başını salladı. Şimdi ne tür bir belanın peşindeydi?

Sonra aceleyle girmeye çalıştığı işyerine iyice baktı ve İspanya'da geçirdiği onca yıl boyunca ona çok iyi hizmet etmiş olan o önsezi anlarından birini yaşadı.

Felaketin eli kulağında olduğu hissi.

Yapmaz, dedi kendi kendine. *Hayır, buna cesaret edemezdi. . .*

Sonra hiç parası olmadığını hatırladı; yüzüğü gibi retikülü de alınmıştı. Koltuğuna geri oturdu ve hem rahatlama hem de biraz zafer duygusuyla gülümsedi.

Beş parasızdı, böyle bir dükkânda yapabileceği çok az şey vardı. Her an çıkabilirdi.

En azından beklerken kendine bunu söyleyip duruyordu... ve beklerken... ve beklerken.

Sonra tam aşağı inip bu kez başını nasıl bir belaya soktuğunu görmek için içeri girecekken, kırmızı süslemeli bir elbise giymiş çarpıcı bir yaratık kapıdan çıktı.

Eğer kırmızı renk dikkatini çekmeye yetmediyse, onu nefessiz bırakan kadının kendisiydi; geniş dantelli kenarlı kırmızı ve şal şapkası yüzünden yüz hatlarını seçemiyordu ama dolgun dudaklarının alaycı bir gülümsemeye büründüğünü görebiliyordu. Ve bu muhteşem yaratık neden gülümsemesin ki, elbisesinin göğsünü ortaya çıkarmak için nasıl alçaldığını çok iyi biliyordu. Bir erkeği ikinci kez bakmaya teşvik eden bir göğüs.

Sonra bu beklenmedik Paragon onun önünde durdu. "Kingsley, kalkmama yardım edecek misin?"

Gözlerini kırptırdı. Sonra baktı. Sonra şok içinde ağzı açık kaldı. Yüce Tanrım! Yapmamış mıydı?

Ama vardı.

"Birdie?"

"Başka kim olabilirim ki, seni kaz? Şimdi bir centilmen ol, aşağı gel ve kalkmama yardım et. Bu elbise koşturmak için yapılmadı."

Hayır, bir erkeğin dikkatini çekmek için yapılmıştı. Onu, bakışlarını üzerinde gezdirmeye ve onu çıkarmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye davet etmek için.

"Nasıl yaptın? . . Yani, sende hiç ... Aman Tanrım, Birdie! Ne yaptın sen?"

Aşağı indi ve vagonun etrafından dolanarak onu gören başka biri olup olmadığına baktı. Sonra onu kaldırdı ve koltuğuna geri döndü.

Koltuğun altına bir bohça sıkıştırırken bile. "Ne giyiyorsun?"

"Elbisemin boks maçı için uygun olmadığını söylediniz, ben de uygun bir elbise aldım. Bu iş görür, değil mi? Tam bir Cyprian gibi görünüyorum." Başını öylece eğdi ve dudakları hafifçe yukarı kalkacak şekilde gülümsedi, masum bir bayanın ustalaşamayacağı türden bilmiş bir bakıştı bu.

"Nasıl . . . Nasıl?" diye sormayı başardı.

"İnci kulak memelerim," diye itiraf etti, bir eli artık çıplak olan kulak memesine uzanırken. "Onları takas ettim." Kaybettikleri için omuz silkti ama sonra büyük şapkasını düzeltti ve yeniden gülümsedi. "Daha önce hiç kırmızı giymemiştim."

"Yapmalısın," dedi hiç düşünmeden ve bu aceleci itirafından hemen pişmanlık duydu çünkü onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

"Öyle mi yapmalıyım?" diye sordu biraz kibirlenerek. "Kesinlikle," diye mırıldandı.

"Sahte iltifatlar size ek bir nimet kazandırmayacak," diye onu bilgilendirdi, bir kez daha uygun bir özelemlerle.

"İnanın bana, o elbisenin içinde herkesin iltifatlarını savuşturacaksınız. çeşit çeşit. Ve inanın bana, hepsi nimet peşinde olacak."

Londra'nın Arnavut kaldırımlı sokaklarından ve birbirine sıkı sıkıya bağlı evlerinden ayrıldıklarında, Kingsley'in yol arkadaşı gözle görülür bir şekilde aydınlandı. Şapkasını geriye doğru eğerek güneşin yüzüne vurmasını sağladı; çillenme ihtimali konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Tek duyulan atların nal sesleri ve çitlerde öten tarla kuşları ve kızılgerdanlar olduğunda, arkasına yaslanıp sırtıttı, krema imalathanesindeki bir kedi kadar mutluydu.

Ama sessiz kalacak kadar da memnun değil.

"Ne tür kahramanlıklar sürdürdünüz?"

Soru birdenbire ortaya çıktı ve Kingsley'i şaşkına çevirdi. "Affedersiniz?"

"Daha önce kahramanlık günlerinizin geride kaldığını söylemişsiniz."

Ona şöyle bir baktı. "Yaptım, değil mi?" Sonra arabayı sürmeye devam etti.

Ve bir süre sessizce ilerlediler, yol yeşil İngiliz kırsalına doğru yol almaya devam ediyordu.

"Detaylandırmak ister misin?" diye dürttü.

Kingsley ona döndü. "Bana nerede yaşadığını söylemek ister misin?"

Dudakları birbirine yapıştı. Ama uzun sürmedi. "Tam bir sessizlik içinde yolumuza devam edemeyiz."

"Neden olmasın?"

Birdie iç geçirdi. "Eğer biri iyi bir arkadaş olarak kabul edilecekse, bir çeşit sohbet sunmalıdır."

"Mükemmel," diye kabul etti. "Babanın kim olduğunu tartışalım mı? Ya da belki, Onu nerede bulabiliriz?"

Kaşları koyu bir çizgi halinde çatıldı. G ö r ü n ü ş e göre onayladığı bir konu değildi. O yüzden tekrar denedi.

"Ne? Bu konular sizin onayınızı almıyor mu?"

Ona sıcak ve sert bir bakış fırlattı.

Kingsley omuz silkti. "Pekâlâ o zaman. Bath'da hangi bitirme okuluna gittiniz?"

"Nasıl bildin-" diye itiraf etti, az önce ne söylediğini fark etmeden önce.

"Aha!" diye zaferle havladı. "Bitirme okuluna gittiniz, Bayan Birdie. Üç yıl reverans yapmak ve-"

"Sadece bir yıllığına gittim," diye homurdandı.

"Bir yıl mı? Ne oldu?" Ona sırtıttı. "Köpüklerin içine düştük, değil mi?"

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Yapardım. Ne y a p t ı n sen?" Şimdi konuya ısınmakla kalmayıp neşelenen kişi oydu.

"Belki de daha önce haklıydın. Sessizlik daha iyi bir yoldaştır."

"Pek sayılmaz. Böyle bir sırrınız varken değil."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, sanki geçen manzara hoş ve ilgi çekici bir dönüş.

"Hanımefendiyle tartıştınız," diye cüret etti.

Sanki böyle bir şey önemsiz ve onu çok aşan bir şeymiş gibi onu elinin tersiyle itti. "Gizlice kaçmaya çalışırken yakalandın," diye teklif etti.

Burnunu çekti. "Ben hiç yakalanmadım."

"Asla mı?"

Yine aldığı tek cevap sert bir bakış oldu.

"Şimdi, genç bir hanım neden kendi okulundan gizlice kaçsın ki? Aklıma tek bir neden bile gelmiyor," diye sordu, sanki bir cevap, herhangi bir cevap aklına gelmiyormuş gibi çenesini çekiştirerek.

"Mükemmel," diye yanıtladı. "O zaman kahramanlıklarını konuşalım mı?"

Kingsley homurdandı. "Kiminle buluşmak için gizlice çıktığını söyleyene kadar olmaz."

Ağzı açık kaldı ve aynı hızla kapandı. Ama en önemli kanıt yanaklarında beliren derin kızarıklığı.

Yolda keskin bir virajı dönüyorlardı ve döndüklerinde Sir Hubert'in büyük malikânesinin meşhur manzarası Tac Mahal gibi önlerinde yükseliyordu.

"Bu canavarlığın dehşeti beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," dedi Birdie, karşı tarafa bakarak.

Kingsley onun kendisini sınadığını hissetmişti, çünkü bazı çevrelerde Sir Hubert'in evi bir lüks şaheseri olarak görülüyordu. Servetini Hindistan'da kazanmış ve İngiltere'ye hayal gücünün ötesinde zengin ve zevkten tamamen yoksun olarak dönmüş olan şövalye tüccar, Nil'den Pekin'e, Yunanlılardan mevcut Romantik çılgınlığa kadar her mimari stile saygı duruşu hakkında "Bulunabilecek en iyi yapı" demekten hoşlanıyordu.

Kingsley ona, "Sütunlarla ilgili doğru bir fikri vardı," dedi. "En azından ilk dördünde."

Önce eve, sonra da adama bakarken kaşları çatıldı. Onun tam olarak ne dediğini anladığında sıırttı. "Dördüncüde durmaması büyük talihsizlik. Çünkü onlar bulunabilecek en iyi sütunlar."

Birlikte güldüler ve hemen Sir Hubert'in kibri, mimarisi ve sanatıyla ilgili yanlış olan her şeyi tartışmaya başladılar ve Kingsley seyahatlerinde gördüğü bazı fantastik ve vahşi yapıları anlatırken kilometrelerce uzağa düştüler. Paris. Alpler. Venedik. Roma.

"Senin tarif ettiğın gibi güneşin dağların üzerinden doğuşunu görmeyi çok isterdim," dedi Birdie, sözlerinde hüznölü bir not vardı.

"Bunu da listene eklemeyi düşünme," diye takıldı. Yine de kendine rağmen Sabahın ilk ışıkları pürüzlü ufukta patlarken, Kingsley'in hayalinde onun bir tepenin üzerinde durup omzunun üzerinden nazlı nazlı gülümsediğı bir görüntü canlandı. Kingsley bu cazip görüntüyü bastırdı. "Bugün vaktimiz yok."

"Hayır, sanırım değıl," diye kabul etti, sanki tam da bu fikri düşünüyormuş gibi ona aynı derecede hüznölü bir bakış fırlattı.

Onu Alpler'e götürün, gerçekten. "Paris'e bile değıl," diye ekledi.

Ve bu sefer daha çok kendisi içindi.

BÖLÜM 5

Boks maçının yapılacağı alana girdiklerinde Arabella koltuğunda doğruldu ve önündeki görkemli manzarayı inceledi, Paris ve Alpler'in görüntüleri düşüncelerinden siliniyordu.

İşte buradaydı, ilk macerası. Ve öyle bir manzaraydı ki.

Geniş düzlükler at arabaları ve insanlarla doluydu, ayrıca oraya buraya serilmiş bir dizi gölgelik vardı. Büyük bir köy panayırı gibiydi ve kalbi heyecanla çarpıyordu.

Ve başka bir şey. Omzunun üzerinden onları buraya getiren yola, Londra'ya geri dönen yola bakmaktan kendini alamadı. Ailesi büyük ihtimalle onun kaybolmasından dolayı endişeden hasta olmuştu. Dudaklarını ısırды ve keskin bir suçluluk duygusunu bastırdı.

Öte yandan, Büyük Teyze Josephine kaç kez kendi başına ortadan kaybolmuştu ve herkes her zaman onun evin yolunu bulacağını varsaymıştı. Yıllardır öyleydi.

Evet, işte buydu, dedi kendi kendine. Sadece skandal yaratan akrabasının izinden gidiyordu.

Arabella yine de kalabalığa bakarken başka bir şey hissetti.

Bir korku ürpertisi.

Etrafında ailesinin, hizmetçilerinin ya da yakın arkadaşlarının olmadığı hiçbir yere gitmemişti. Ve şimdi yanında sadece bu adam vardı. Bu yabancı. Bu Kingsley.

Bunun bağımsız sütçü kızı için bir şey ifade etmeyeceğini sanıyordu, ama onun için -bir dükün kızı, korunaklı ve her şeyden uzak tutulan

Arabella boyundan büyük bir işe kalkışmış olabileceğinden şüpheleniyordu.

Pastanede olduğu gibi değil, ama ...

"Wilson'ın aparkatını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Kingsley'e, korkularını ve pişmanlıklarını bir kenara bırakarak. "Bunu Hollandalı Sam'den öğrendiği söyleniyor. O da bunu Dutch Sam'in ellerinde tecrübe etti. O kurnaz adam geçen yıl Wilson'a öyle bir aparkat indirdi ki, kırk yedi raunt sonunda yere serildi."

"Gerçekten mi?" Kingsley dalgın bir tavırla, "Gerçekten mi?" diye sordu, çünkü o da onun gibi manzarayı inceliyordu ve kaşlarının birbirine yaklaşmasından, önlerindeki manzaradan onun kadar memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Hayır, yapmayacağım," dedi dizginleri avucunun içinde ayarlayarak. "Yapamam."

Kadın adamın kolunu tuttu. "Ne demek 'yapamam'? Tek bir öğleden sonra boks yapmanın beni mahvedeceğini hiç sanmıyorum-" Sonra adamın kolunun üstündeki kendi eline baktı ve geri çekti.

"Sorun maç değil," dedi ona sertçe, "şirket." Elini önlerindeki kalabalığa doğru salladı

"Ne? Bir avuç Londralı züppe mi?" Arabella burnunu çekti.

"O züppeler sana bir bakacaklar ve senin ringdekinden çok daha ilginç bir görüntü olduğuna karar verecekler."

"Bah!" diye alay etti. "Sizin yanınızda kimse beni rahatsız etmeye cesaret edemez." Bekleyen arabaların sırasındaki bir açıklığa doğru başıyla işaret etti.

Hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Ne istersen yapacağım Kingsley," dedi ona. Yalvardı, gerçekten. Gerçek bir boks maçına bu kadar yakın olup da onu izleyememek, *Sporting Magazine*'de maçları okumakla yetinmek zorunda kalmaktan daha kötüydü.

"Ben ne dersem o mu?" diye sordu.

"Oh, evet!" diye söz verdi. "İtaatkarlığın bir örneği olacağım."

Yine homurdandı ama arabayı yoldan çekti ve dizginleri maçlara sadece idare etmek için gelen yerel çocuklardan birine verdi

ve fazladan birkaç kuruş kazanacaktı. Kingsley delikanlıya bir şilin verdikten sonra aşağı indi ve onu yakalayarak arabadan kurtardı.

Arabella adama çarparak yere düştü -ayakları elbisesinin eteklerine dolanmıştı- ve ayağa kalkana kadar adamın ceketine tutunmak zorunda kaldı.

Kendini bulmak için tehlikeli bir yerdi. Kollarına geri döndü, elleri göğsünde yayıldı.

Kalbinin avucunun altında sağlıklı bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Güçlü ve emin.

Sıcaklığı, defne sabunu kokusu, deri, atlar ve diğer her şey Bir erkeği bir kadından çok farklı kılan şey etrafını sarmıştı. Kendisini her zamankinden çok daha savunmasız hissetmesine neden oldu.

Bu adama her şeyiyle güveniyordu. İtibarını. Onun güvenliği.

Kalbi.

Nefesi göğsünde durdu. Bu düşünce nereden gelmişti?

Ona bakmaya cesaret edemedi. Arzuyla tüten gözlerinde kaybolmaya. Uzak yerlerden gelen cazip ışıklar onu bilinmeyene giden yollara çekmeyi amaçlıyordu.

Kolunu kalçasına dolayarak onu sabitlerken, diğer eli de şakacı bir şekilde bonesinin üstündeki gülünç tüy koleksiyonuna vuruyordu. Eğilmek istedi, böylece vücutları neredeyse birleşecekti. İstiyordu ki . . .

Tanrım, ne istediğini bilmiyordu.

Tüm bunlar o kadar samimi ve eğlenceliydi ki, sanki birlikte olmaları gerekiyordu. Birlikte kıtayı geziyorlardı. Paris'i keşfediyorlardı. Roma'yı gezmek.

Sadece onlar. Kimsenin geleceklerini, günlerini, kalplerini belirleyemeyeceği sadece ikisi.

Ama Arabella bunun imkânsız olduğunu ve üzerinde durulmaması gerektiğini fark etti. Bunun yerine, kararlı bir tavırla geri çekilip ondan uzaklaştı.

Eteğini silkeledi ve başlığını düzeltti, bir yandan da

Kalbinin böyle gelişigüzel çarpmasını durdurmak için.

"Ne yanlış gidebilir ki?" diye sormayı başardı, ağzı kurumuştu ve kader kelimeleri neredeyse onu boğuyordu, sonunda cesaretini toplayıp ona bakabildi ve bakışlarının sıcaklığına anında kapıldı.

Kapana kısılmış. Bağlı. Evet, işte buydu. *Bağlandı.*

Sanki aralarında görünmez bir iplik varmış gibi hissediyordu, onları daha da yakınlılaştırıyor, bilinmeyen arzuları da beraberinde çekiyordu.

Titrerken fikrini değiştirdi. Hayır, bunu bir zincir yap. Ağır, kırılmaz bir bağ.

Koparabileceği bir iplik. Ama bu . . .

Bu sıcaklık, bu söz, uzun süre cevapsız kalmayacaktı. Çünkü işte buradaydı, ona yaklaşıyordu, başı onu öpecekmiş gibi eğilmişti, eli onunkine uzanıyordu.

Bundan sonra neler olabileceğini keşfetmek için fazla zamanları yoktu, çünkü Kingsley'nin gelişi fark edilmemiş değildi.

"Ho there!" diye seslendi bir ses. "Kingsley! Bu gerçekten sen misin?" Arabella, Kingsley'nin irkildiğini görmek yerine hissetti.

"Yoksa Binbaşı Kingsley mi demeliydim?" diye sordu.

Binbaşı mı?

"Ağzından tek kelime çıkmayacak," dedi ona. Daha çok onu uyardı. Daha da önemlisi, ondan bir adım geri çekildi, aralarına biraz mesafe koydu, böylece birkaç dakika önce onları birbirine bağlayan her neyse koptu.

"Tek kelime etme," diye tekrarladı.

Arabella ürperdi. Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. "Ama _"

Kingsley'in kara kaşları sert bir çizgiyle çatıldı. "Tek kelime edersen Londra'ya geri döneriz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Kingsley, Binbaşı Kingsley diyelim, arkasını döndü. "Rollins? Seni şeytan, burada ne işin var?"

Rollins elini uzatıp Kingsley'in elini öfkeyle ve coşkuyla sıkarak, "Nadir rastlanan bir şans," dedi. "Londra'ya pek sık gelmem ama iş adamımı ve bir hanımefendiyi görmem gerekiyordu..." dedi adam gülerek, ta ki bakışları Arabella'nın üzerinde parlayana kadar. Sonra, eğer mümkünse, yeni gelenin gülümsemesi genişledi, gözleri muziplikle parladı. "Burada neyimiz var, Kingsley?"

Kingsley omzunun üzerinden Arabella'ya baktı. "Benim bir tanıdığım."

"Tanıdık, gerçekten. O bir Diamond, seni şeytan. Madam, ben Rollins," dedi Kingsley'i kenara iterek ve Arabella'nın elini tutarak parmaklarını hevesli dudaklarına götürdü. "Siz kim olabilirsiniz?"

Tam ağzını açacaktı ki Kingsley buna engel oldu. "Zahmet etme, iyi adamım. Birazcık bile İngilizce bilmiyor." Rollins bu haber üzerine geri çekildi. "Değil-"

Kingsley ikna edici bir şekilde, "Tek kelime bile yok," diye yalan söyledi ve sahnede çok işine yarayacağını düşündüğü kederli bir baş sallama hareketini ekledi.

"Sen nadir bulunan birisin," diye güldü Rollins. "Bir zamanlar Waterloo, Fransız kılıçlarını ya da Rubens'e ait olduğunu iddia ettikleri şatafatlı bir sanat eserini geri getirdi ama seni değil." Rollins yine ısıklık çaldı. "Sen bir Fransız şaheserini geri getirdin." Ona döndü. "Karışıklığımı mazur görün. Oh, matmazel-" diye başladı, telaffuzunu bozduğuna bakılırsa üniversite günlerinden beri kullanmadığı belli olan okul çocuğu Fransızcasıyla uzun soluklu bir konuşmaya girişti.

Arabella yine ağzını açacak oldu, çünkü akıcı bir Fransızca konuşuyordu, ama Kingsley onun için çok hızlıydı.

"O zavallı diline işkence etmeyi bırak," dedi Rollins'e. "O Fransızca da konuşamıyorum."

Şimdi hem Rollins hem de Arabella ona şaşkın bakışlar fırlatıyordu.

"Bu Klara ve kendisi Flaman. Flamanca konuşmuyorsun, değil mi?" Kingsley arkadaşına sordu, Arabella'nın parmaklarını adamın elinden çekip aldı ve elini adamın koluna doladı.

"Tek kelime bile etmedi," diye itiraf etti adam. "Yine de birkaç şey öğrenmiş olmalı-"

Kingsley başını salladı ama gözleri sanki arkadaşına son *gelişmeleri* anlatıyormuş gibi neşeliydi. "Ne mutlu ki, onda zerre kadar zekâ yok. İngilizceyi tamamen şaşırtıcı buluyor."

Ah, sefil şeytan! Arabella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı da açılmak üzereydi ama Kingsley'in kaşları ona doğru hafifçe kalktı.

Dediğimi yap, diye sessizce hatırlattı ona.

Arabella'nın dilinde binlerce karşılık vardı ama boks maçının cazibesi onları serbest bırakmasına engel oluyordu. Bir de bu adam hakkındaki tahminleri değişmeye devam ediyordu.

Binbaşı Kingsley.

Waterloo'da savaşmıştı.

Bu haydut, artık işin aslını öğrendiğine göre kahramanlık üzerine bir tartışmayı erteleyemezdi. Yani, bir parça. Bir ipucu.

Kadın adama bir bakış daha fırlattı ve soru sormaktan kendini alıkoydu, çünkü adam kadının elini tutmuş ve kolunun kıvrımına sıkıştırmıştı.

Rollins, "Sizi burada gördüğüme şaşırdım," diye söze başladı. Sanki Kingsley'nin iddia ettiği gibi akılsız ve İngilizce özörlüymüş gibi Arabella'nın başının üzerinden konuşuyordu. "Evleneceğinizi duymuştum."

Kendisine akılsız denmesi yetmiyormuş gibi, bu da başka türden bir haberdi. Bakışlarını onunkilere çevirip cevap istememek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Kingsley evlenecek miydi? Daha önce ona rastladığında gittiği yer orası mıydı?

Düğününe mi?

O ve Rollins cevaplar için ona baktılar.

"Taşra dedikodusu," dedi Kingsley, Rollins'e kibirli ve hazırlıksız bir tavırla.

"Bu iyi haber," dedi arkadaş. "Seni bu şekilde görmek üzücü olurdu.

Döndükten hemen sonra kreşini kurmuşsun. Yine de dönmeni bekliyordum.

daha erken."

"Barış görüşmeleri için kaldım ve sonra biraz dolaştım. Fransa, Alpler, Roma."

Rollins gülerek, "Sanırım eski harabeler," dedi. "Eskimiş sanat. Yürüyüş ile yerliler. Sen her zaman tuhaf biriydin."

Arabella'ya garip gelmemiştii, hayır, cennet gibi gelmişti.

"Vurulduğunuzu da duydum," dedi Rollins.

"Öyleydim."

Arabella neredeyse düşüyordu ama Kingsley onu sabit tuttu. Vurulmuş muydu? Nerede? Ne zaman?

İyileştiği aşikârdı ama Arabella'nın kalbi onun bir kurşunla vurulduğu düşüncesiyle sıkıştı.

Yine de kısa cevabının ardındaki kesinlik, Kingsley'nin açıklayacağı bir konu olmadığını ve Rollins'in sormayacak kadar centilmen olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ama bu, Arabella'nın içinde bir soru kasırgasının dönmesini engellemedi. Yani Kingsley Binbaşı Kingsley'di... Bu da onun bir beyefendi olduğu anlamına geliyordu.

Waterloo'da savaşmıştı. Yaralanmıştı. Ve şimdi evlenmek üzereydi.

Ve içinden bir bıçak kesiği gibi geçen irkilmeyi göz önüne alırsak kılıç, bunun onun seçtiği bir birlik olmadığını hayal etmek zorundaydı.

Kiminle evlenmesi gerekiyordu?

Adını duymadığından ya da onunla eşleşen herhangi bir gevezelik etmediğinden beri pek önemli biri sayılmazdı.

Ağzını birbirine bastırdı. Ne can sıkıcı bir bulmaca.

Ama onlara eşlik etmekte ısrar eden Rollins kadar can sıkıcı biri yoktu. O yanlarında kaldığı sürece Arabella dilini tutmak zorunda kaldı. Rollins, Arabella'yı tekrar inceleyerek, "Demek Flaman olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

Bir yarış kısırağı gibi.

Eğer elini omuzlarına ya da başka bir yerine koyarsa, aparkat hakkında ne bildiğini tam olarak gösterecekti.

"Evet, Flaman," dedi Kingsley, sanki hayatında duyduğu en büyük şakaymış gibi ona göz kırparak.

Oh, istediği kadar sırtıp flört edebilirdi, ama kız tüm bunların bedelini ona ödetecekti.

İlgiyle.

Onun yolundan gideceğine söz vermiş olsa bile.

Yine de kesinlikle akılsız bir Flaman fahişe olacağına söz vermemişti.

Rollins, "Muhtemelen bir Fransız kuşundan çok daha ucuzdur," dedi.

Yanaklarının alev alev yanmasına engel olamıyordu ama şapkasını eğerek geniş kenarının utancının kızılığını gizlemesini sağlayabilirdi.

Ah, çekilecek onca aşağılanma varken. Şimdi o da mı bir pazarlık parçası olacaktı?

Kingsley kocaman bonesinin üzerinden bir kez daha tüylere vurarak, "Bunu daha göreceğiz," dedi ve iki adam da güldü.

Arabella bilmiyordu. Ne de olsa İngilizce bilmiyordu. Bunun yanı sıra, o kadar öfkeliydi ki, bu haliyle tutarlı bir cümle kurup kuramayacağını merak ediyordu.

Ama sonra intikamını aldı. Rollins neden burada olduğunu aniden hatırlamış gibi, "Gidip bahsimi Cormack üzerine oynamalıyım," dedi. "İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre kazanan çanta oraya düşecek."

Rollins ona bir kez daha baktıktan sonra inanılmazı yaptı; sırtına bir tokat attı ve sırtıttı. "Sen mükemmel bir parçasın Klara," dedi yüksek sesle, sanki eklediği ses seviyesi bunu onun için anlaşılır kılacakmış gibi. "Flamanca!" diye ilan etti adam kimseye belli etmeden, sevinçli bir şaşkınlıkla. "Kim bilebilirdi ki?" Sonra Rollins tekrar güldü ve bahislerin sayıldığı masalardan birine doğru koştu.

Kingsley iki büklüm oldu. Sadece dostça bir kıkırdamayla değil, derin, yuvarlanan bir kahkaha havlamasıyla, sevinçli bir zaferle gürledi.

Bu arada Arabella acıyan sırtını ovuşturdu. "Buna gerek var mıydı?" diye sordu Rollins'in duyamayacağı kadar uzakta olduğu için.

Kingsley kahkahalar arasında ona, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Gerçekten mi?" Arabella şişirilmiş bir poz verdi ve onun en iyi taklidini yaptı. "Tek kelime İngilizce bilmiyor."

"Oldukça ilham verici olduğunu düşündüm."

"Sen yapardın." Biraz ofladı pufladı. "Ve eğer akılsız biri varsa, o da senin arkadaşındır. Cormack, gerçekten! Azıcık akıllı olan herkes Wilson'ın daha dayanıklı olduğunu bilir. Senin Rollins'in gömleğini kaybedecek."

"Gidip onu bu aptallığından kurtarmalı mıyız?" "Hiç de bile. Kaba adam!"

"Seni uyarmıştım." Kingsley onun elini tekrar tuttu. "Boks maçı bir hanımefendiye göre bir yer değil. Siz bir hanımefendisiniz, değil mi Leydi-" Son kısmı onun cevap vermesi için açık bıraktı.

"Özür dilerim, İngilizce bilmiyorum," diye hatırlattı ona. "Bir şey mi söylüyordunuz?"

Tekrar güldü ve kalabalığın içinde yürümeye devam ettiler, Arabella, Kingsley'nin, hayır, Binbaşı Kingsley'nin bir konuda haklı olduğunu hemen anladı. Etrafta pek fazla kadın yoktu.

Ve orada bulunanlar, iddia ettiği gibi, pek uygun değillerdi.

Parlak sarı bir elbise giymiş şişko bir kadın, yanında uzun boylu bir tırmıkla geziniyordu; tırmığının kolu kadının beline uygunsuz bir şekilde dolanmıştı.

Ama Arabella'yı durduran adamın gözlerindeki bakıştı. Bir erkeğin bir kadına böyle baktığını hiç görmemiştim.

Samimiyetle. Özlemle. Kötü bir şekilde.

Kadına sanki onun tüm zevklerini biliyormuş ve onları bir kez daha keşfetmek için sabırsızlanıyormuş gibi baktı.

Peki ya kadın? Dünyayı umursamadan gülüyordu. Parlak ve mutlu bir şekilde.

Arabella bu matmazelin ıslık çalıp çalamadığını merak etti. Tabii ki çalabiliyordu. Arkadaşının hayranlık dolu bakışlarına bakılırsa, böyle bir kadının ıslık çalabileceğini ve çok daha fazlasını yapabileceğini düşündü.

Bir erkeğin dikkatini bu şekilde çekmek nasıl bir şey olurdu? Sanki seni yiyip bitirmekten başka bir şey yapmak istemiyormuş gibi?

"Bütün gün sessiz mi kalacağım?" diye sordu.

Kingsley, "Duruma göre değişir," diyerek onları iyi bir görüş noktasına yönlendirdi. "Neye göre?"

"Ne kadar Flamanca biliyorsun?"

Omzunun üzerinden kadına baktı ve belki de konuşmanın çok abartıldığını düşündü.

Kalçası Kingsley'inkine dayanana kadar yaklaştı ve sonra iki eli de kolunun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılarak ona doğru yaklaştı. "Bu nasıl? Flamanca senin için yeterli mi?"

Kingsley, onu Rollins'le tanıştırdığında Birdie'nin yüzünde beliren öfkeli ifadeden daha eğlenceli bir şey görmüş müydü, bilmiyordu.

Flaman! Ne güzel bir şaka.

Şimdiye kadar.

Çünkü buradaydı, onun yanına kıvrılmıştı, parmakları koluna sarılmıştı, kalçası ona yaslanmıştı. Hatta göğsünün kendisine bastırdığını bile hissedebiliyordu.

Ve uyuyordu. Mükemmel bir şekilde onun yanına. Balo gecesi onun kollarında olduğu gibi.

Bir koket gibi flört edecek, değil mi? Onu kollarına çekip anlamsızca öperek sonuçlarını ona gösterecekti-hemen burada, hemen şimdi.

Oh, bu onun maskaralığına bir son verirdi.

Ama buna cesaret edemedi. Neredeyse arabanın yanında onu öpecekti, onu kendisine doğru tutuyordu. Ve eğer öpseydi ... Belki de Rollins'in gelişi biraz şanstı.

Ya da talihsizlik.

Birdie'yi öpmek bir felaket olurdu. Çünkü bu çok daha cazip bir şeye yol açacak, göze alamayacağı kadar zamanını alacaktı.

Ne yazık ki, kendisine sürekli olarak, bir an önce en geç . . . yarın Abbey'de olacak.

Bu öğleden sonra orada olacağına söz vermiş olmasına aldırmadı. Birkaç saat daha ailesinin planının sonu olmayacaktı.

Ama bu arada . . .

Etrafına bakındı ve yakınlarda yiyecek satan bir adam gördü. "Aç mısın?" diye sordu, pastanedeki kayıp alışverişini hatırlayarak.

Durakladı ve sonra sırttı. "Açlıktan ölüyorum."

Büfeye doğru yürüdüler, adam ikisine de sosisli sandviç aldı ve Kingsley'nin her zaman özlemini çektiği türden mutlu bir arkadaşlık içinde yemek yediler. Başkasının oğlu olmayı bırakıp büyükbabasının soyadını aldığı zamanları çok severdi.

Ve bir noktada -ne zaman olduğunu gerçekten bilmiyordu- Kingsley olmuştu. *Sadece Kingsley*, ona söylediği gibi. Oh, bunun özgürlüğünden nasıl da keyif almıştı. "Hiç geri dönecek misin?" diye soruyordu, bir parça yağ aşağıya doğru yuvarlanıyordu.

Çenesini.

Uzandı ve başparmağıyla silerek temizledi. "Geri mi?" "Ziyaret ettiğin tüm yerlere mi?"

İsimler aklından geçiyordu. Paris. . . Roma . . . Venedik.

Anılar gözlerindeki yıldızlar gibiydi. Artık kavranamayacak kadar uzaktaydılar. "Bilmiyorum."

"Sanırım gitmene gerek yok," diyerek son lokmayı da bitirdi ve memnun bir iç geçirdi. "Her şeyi gördün."

Kingsley güldü. "Bunu kimse yapamaz. Bir ömür boyu bile."

"Deneyebilirsin," diye önerdi, çenesi yukarı doğru eğilmişti, kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapacağını ya da bir teklifte bulunacağını söyleyen meydan okuyan bir eğim.

Ben yardım ederim.

İhtiyacı olan şey yardım değildi. "Yükümlülüklerimi yerine getirmeliyim," dedi, ondan çok kendi kendine.

"Canlarını sıkma," dedi. Ama onun kendi sıkıntılarından bahsettiğinden şüpheleniyordu.

"Evet, kesinlikle," diye kabul etti. "En azından bugün için."

Kadın onaylayarak gülümsedi ve adam onun tatlı dudaklarının kıvrımını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Üç yılını tek başına geçirmenin sonucu buydu. Kutsanmış bir şekilde, sadece yalnız, diye hatırlattı kendine.

Waterloo kazanıldığında, kan ve çamur temizlendiğinde, sadece güzelliği görmeyi arzulamıştı.

O savaşın korkunç görüntülerini geride bırakmak için. Sadece duymak için Kuşların şarkıları, sığırların alçak sesleri, toynakların vuruşları, ölenlerin acı dolu çığlıkları dışında her şey.

Elinden geldiğince çabuk komisyonunu satmış ve atını alıp Paris'ten doğuya sürdüm.

Ne uşak, ne de Batman. Doğuştan ve rütbeli bir adamın toplayabileceği ziynetlerin hiçbiri.

Ve tüm bunları yapabildiği için yaptığı hiç aklına gelmemişti. En azından bugüne kadar.

Daha önce bile özgürlüğünün olmamasından şikâyet ettiğinde, adam oldukça umursamaz davranmıştı.

Genç hanımların sadece Londra'daki misafir odalarına ait olduğunu düşünmeye şartlanmıştı.

En düşük rütbeli asteğmene bile reva görmeyeceği bir kader.

Yine de bu tülbent parçasının asla böyle bir özgürlüğe sahip olamayacağını şimdi görebiliyordu.

Ne bir bayan olarak, ne de bir eş olarak.

Tabii yaşlanmadan önce dul kalmadıysa... O zaman bile peşinde yaltaklanan bir refakatçi, bir hizmetçi, bir uşak, bir şoför ve yüklü seyahatlerin getirdiği diğer tüm donanımlar olurdu.

Güneşin Alpler'in üzerinden doğuşunu göremeyecekti. Roma'nın altındaki yeraltı mezarlarını. Bir zamanlar Afrodit'in oynadığı rivayet edilen boş bir kumsalda yalınayak yürüyemeyecekti.

Tüm bunları kendi seçimlerini yapmakta özgür olarak yapmıştı. Şimdiye kadar tercih ettiğini düşündüğü bir durumdu bu. Ve hayır, o an onun kıvrıldığı an değildi.

Ama Rollins seyahatleri için onunla alay ettiğinde, bunu fark etmişti.

Venedik'teki gondolları anlatırken onun gözlerindeki ışığı yanlış anlamamıştı.

Islık çalmayı hiç öğrenmemiş olan Birdie de uçmayı çok istiyordu. Ona tüm bunları gösterebilirdi. Eğer daha önce tanışmış olsalardı.

Notre Dame'ın büyüklüğü. Venedik'teki kanallar. Gizemleri Roma. Alpler'de tırmanılacak nefes kesici dağlar. Onun kanatlarını serbest bırakır ve onu yeni zirvelere çıkarırdı.

Ama artık çok geçti. Onu kıtaya götürmek için uçabilirdi. En geç yarın eve dönüyor olmalıydı.

Yine de bugün onun kafesini cesaret edebildiği kadar açacaktı.

Kız ona sinsi bir gülümseme fırlattığında onunkini de fark etti.

İçini saran ve onu altıya yediye getiren türden. Giydiği o tuhaf kırmızı elbisenin görmezden gelinmesi oldukça zor olan kıvrımlarını hatırlamasını sağladı.

"Ya-" diye başladı, ilerideki kalabalıktan bir tezahürat yükselirken ve kadın kolundan çekiştirerek onu sağlam zemine geri getirirken bile.

"Gelin yoksa maç için iyi bir yer bulamayacağız," diye ısrar etti.

Kingsley başını salladı ve kalabalığın arasından ilerlerken yün toplama işini geride bıraktı. Sonra onu kalabalığın üzerinden görebileceği küçük bir yükseltiye götürdü. "Bu olur mu?"

"Oh, mükemmel." Birdie parmak uçlarında yükseldi, parlak mavi gözleri ışıltı ışıltıydı.

Onun heyecandan titrediğini hissedebiliyordu ve onun sevinci kendi sevincine dönüştü. O da bağırışları, etraflarındaki kalabalığın coşkusu ve üzerlerine dökülen güneş ışığı.

İlk tur başladığında tezahüratlar kulakları sağır edecek kadar fazlaydı ve Kingsley zamanında pek çok maça gitmiş olsa da burada Birdie'yle birlikte olmanın ayrı bir tadı vardı.

"Kancayı kullan!" diye bağırdı, ellerini ağzına götürmüştü. "KANCA!"

Küçük ellerini yumruk yapıp havaya savurdu. Cormack sert bir vuruş yapıp en sevdiği Wilson'ı yere düşürdüğünde yuhaladı.

Kadın maçtan bahsettiğinde, adam onun ilgisini daha çok gerçek bir spor tutkusundan ziyade asi bir çizgiydi, ama Birdie için boks bir çılgınlıktı.

Kızın coşkusundan, spora olan hevesli sevincinden bir şey ona şöyle dedi Adresinin, adının ve soyunun anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bu onun bir misafir odasında, bir baloda ya da resmi bir piknikte asla görülemeyecek bir yanıydı.

Bu kadının tam kalbine bakıyordu ve kadının ateşi onu tutuşturdu.

Kingsley, kötü şöhretli Wilson'a bir dizi talimat daha verirken başını salladı ve onu bu maçtan nasıl uzaklaştıracağını merak etti.

Ve onun gitmesine nasıl izin vereceğini.

BÖLÜM 6

Arabella gerçek bir boks maçının benzerini daha önce hiç görmemişti. Hayal ettiği her şeyden çok daha üstündü, özellikle de yenilmiş görünen Wilson çimlerin üzerinden kalkıp Cormack'ı yumrukladığında, adamın bordosuna vurduğunda ve öndeki seyircilerin üzerine kan yağmuru gönderdiğinde. Arabella daha fazla heyecanlanamazdı.

Gerçek, canlı bir boks maçı. Bu günü hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı. Ve bunun için Kingsley'e teşekkür etmeliydi. *Binbaşlı* Kingsley, diye hatırlattı kendine.

Bütün gününü bu şekilde geçirebilirdi ve öyle de yapacaktı, ta ki başını kaldırıp kibritin karşısından ona bakan tanıdık bir yüz görene kadar.

Hayır, ona ağzım açık bakıyorum.

Nefesi kesildi, çünkü kostümüne, gösterişli şapkasına ve tüm süslemelerine rağmen Lord Augustus Charles Hustings'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi hiç de yanlış değildi.

Lord Augustus'un parlak mor yeleği ve kısa boyunu aşan gösterişli şapkasıyla ne kadar tuhaf bir seçim yaptığını anlamak mümkün değildi.

Augie! Oh, Tanrım, hayır!

Arabella dönüp sırtını ona dayadı, düşünceleri ilk olarak ne yapması gerektiği konusunda yarışıyordu. Kaçmak mı? Kalabalığa mı karışacaktı? Bir megrim için yalvarmak mı?

"Yetmedi mi?" Kingsley alay etti.

"Hayır. Hiç de değil," dedi ona, kalabalık kükreyerek bağırıp çağırırken bile. Kendini tutamadı, arkasını döndüğünde Wilson'ın bir kez daha yerde olduğunu ve Cormack'ın bir horoz gibi öttüğünü gördü - gerçekten de adam *Sporting Magazine*'in ilan ettiği kadar kibirliydi

-Ve daha da kötüsü, kalabalığa tekrar baktığında Augie'den hiçbir iz yoktu.

"Nereye gitti bu şeytan?" diye mırıldandı nefesinin altında. Arabella genellikle sert bir dil kullanan biri olmasa da, bugün kendisinden beklenen her şeyi bir kenara bıraktığı günlerden biriydi.

O ve Augie'yi tanıyordu.

Onun yanında olana ve tam bir muhasebe yapana kadar pes etmeyecekti.

Sakin görünmeye çalışarak arkadaşını aradı ve sonra dehşet içinde onun kalabalıkta ilerlediğini gördü.

Hay aksi! Ona doğru kararlı bir adım atıyordu.

Yapardı. Ve her şeyi mahvederdi, Augie. Hemen eve gitmesi için ısrar et! Kıyafetlerini değiştirmesi için ısrar et. Derhal!

Ve listesinde kalan iki şeyi bile yapmamıştı. Artık hiç yapamayabilirdi.

Binbaşıya doğru döndü. "Evet, çok heyecanlıydı," dedi Kingsley'e, "ama bugünkü maceramızı tamamlamak istiyorsak, korkarım gitmemiz gerekiyor." Kingsley'in elini tuttu ve onu ezilmeye doğru çekti.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Bakın! Cormack az önce büyük bir darbe aldı."

"Evet, evet, bu iyi ve güzel. Wilson'a güvenim tam, ama gerçekten gitmeliyiz," dedi ona ısrarla, Augie'nin peşlerinde olduğunu bakmadan bile çok iyi biliyordu.

"Madem ısrar ediyorsun," diyordu Kingsley. "Bugün senin günün, değil mi? "Evet, öyle." Ya da Augie gelene kadar öyleydi.

En kötü kalabalığın arasından geçip binbaşının arabasına doğru ilerlediler. Arabella fark edilmekten kurtulduğu için rahat bir nefes almak üzereydi ki, kalabalığın arasından Augie çıktı ve yollarını kesti.

O kadar küçük bir adam birini ne kadar engelleyebilirse.

"Kingsley!" dedi her zamanki görkemli üslubuyla. "Burada ne yapıyorsun?"

Arabella paniğe kapıldı ve öksürük krizine girdi. Öksürükler arasında, Flaman olduğunu ve sessiz olması gerektiğini unutarak İngilizce, "Aman, affedersiniz," dedi.

Ama yapamayacağı tek şey Augie'nin o cümleyi bitirmesine izin vermektir.

Leydi Arabella ile burada ne yapıyorsun?

Kingsley'nin koluna tutunarak öksürmeye ve boğulmaya devam etti. "Mümkünse bir şeyler iç," diye başardı, en iyi ve en pratik kirpik hareketleriyle adama baktı.

Bu, Dört Mevsim deneyiminin en çok işe yaradığı andı.

"Evet, Kingsley," diye yineledi Augie. "Hanımefendi oldukça susamış görünüyor. Arabanızda genellikle bir şişe şarap bulundurmaz mısınız?"

Sonra nihayet kafasına dank etti. Augie onu tanıyor muydu? Bu bir felaketti.

Kingsley önce ona, sonra da arkadaşına baktı, yüzü şaşkınlık ve dehşet karışımıydı. "Evet, sanırım öyle. Birdie, burada eski bir dostum olan Lord Augustus Hustings ile bekleyebilir misin? Kendisi serseri ve alçağın tekidir ama ben arabayı getirene kadar seni güvende tutar."

Arabella'nın uyarıcı bakışından sonra Augie sırtarak Kingsley'e, "Büyüleyici ve şaşırtıcı arkadaşınıza yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

Binbaşı arabanın arkasından gitmek için döndü ama Arabella'ya spekülatif bir bakış göndermeden önce değil. Kadın bir kez daha öksürdü ve acele etmesi için elini salladı.

Çabuk ol. Augie ağzından bir şey kaçırmadan önce. Gerçek adı gibi.

Arabella, Kingsley iyice uzaklaşana kadar ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Sonra en eski arkadaşlarından birine doğru döndü. "Augie! Burada ne işin var?"

Küstahça bir adım geri çekildi. "Ben mi? Birdie, burada ne işin var senin? Hem de *onun* şirketinde?"

"Onun nesi var?" Bakışları omzunun üzerinden Kingsley'nin geri çekilen figürüne kaydı. "Oh, yeterince sıradan biri olduğunu kabul ediyorum..."

"Sıradan mı?" Augie boğulur gibi oldu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı. Gerçekten de bazen Augie'nin arkadaş seçimleri onu kör ediyordu. Yine de Kingsley'nin durumunda bir istisna yapmaya hazırdı. "Yine de bir tür centilmen gibi görünüyor. Ne de olsa binbaşydı. Öyle herkesi binbaşı yaptıklarını sanmıyorum."

Augie yeni karaya çıkmış bir alabalık gibi ağzı açık bakakaldı. "Babanın bundan haberi var mı?" diye sormayı başardı sonunda, bir yandan paltosunun iç ceplerinden mendil ararken bir yandan da ıslak alnını sildi.

Arabella yaklaştı ve eliyle onun ağzını kapattı. "Oh, sessiz ol. Tabii ki babamın bundan haberi yok. Babam korkunç biri. Beni evlenmeye zorluyor."

"Biliyorum. Marbury'nin varisi."

"Evet, o korkunç derecede sıkıcı adam." Ürperdi ve tekrar Kingsley'e baktı. Şimdi neden bir düklüğün varisi olamıyordu?

"Bu-" Augie tavan arasındaki örümcek ağlarını temizler gibi başını salladı.

"Diyorum ki Birdie, bu neden bir sorun olsun ki?"

"Bir sorun mu var? Adamla hiç tanışmadım bile!"

"Hiç tanışmadım-" Augie'nin gözleri kısıldı. "Ama

Birdie-" "Lütfen bana 'ama Birdie' deme!"

"Ama eğer izin verirsen-"

Arabella'nın onun öğütlerini dinlemeye hiç niyeti yoktu. "Augie, yeter artık. Ben kendi aklımı bilirim."

Bir adım geri çekildi, sanki söyleyecek çok şeyi varmış gibi kaşları çatılmıştı ama şaşkınlık içinde onunla aynı fikirde olmayı başardı. "Evet, sanırım öyle."

Sonra adamın bakışları daraldı ve sanki bütün suçu binbaşının omuzlarına yüklüyormuş gibi Kingsley'e sabitlendi.

"Onu tanıyorsun," dedi Arabella. "Binbaşyı yani."

"Evet." Cevap kısa bir süre içinde geldi. "Siz ikiniz buraya nasıl geldiniz?"

Nasıl tanıştıklarını ve binbaşidan ne istediğini çabucak açıkladı.

"Sordu mu?" Şimdi gülme sırası Augie'deydi. "Büyük olasılıkla onun katılımını talep ettiniz ve ayı da istemediğinize şaşırdım."

"Neden **y a p m a y a y ı m** ki? Hayatım boyunca bir mahkum gibi tutuldum." Arabella, Augie'nin bir tutam dramatikliği takdir edeceğini biliyordu. Ama bugün değil.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yaldızlı bir tane olduğunu belirtmek isterim," dedi.

Sanki onu tekrar içine kapatmanın daha iyi olacağını

düşünüyormuş gibi. "Babam gibi konuşuyorsun."

Bu söz üzerine kaşları öfkeyle çatıldı. "Ben o kadar da havasız değilim."

"O zaman azarlama," diye öğüt verdi ona. "Ve beni gördüğünü ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Augie bir adım geri çekildi, dehşete düşmüştü. "Babana yalan mı söyleyeceksin?"

Başını iki yana salladı.

İnatla. İtirazları da bitmemişti. "Bütün bunlara yardım ve yataklık ettiğimi öğrenirse derimi canlı canlı yüzer."

"O öğrenmezse öğrenmez," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Baban her zaman öğrenir," diye hatırlattı ona. "Hayır, hayır, bunu duymayacağım. Birdie, hemen eve gitmelisin yoksa başka çarem kalmayacak-"

Arabella onun kolunu tuttu. "Sen babama söyle, ben de sana söyleyeyim. Bloomsbury'de ziyaret ettiğin kızıl saçlı anne. Gwen, değil mi? Bir opera dansçısı, değil mi?"

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Nereden biliyorsun-?"

"Geçen ay Bastion balosunda çok daha huysuzdun."

Augie'nin çenesi ileri geri hareket etti. Çünkü o da -tıpkı Arabella gibi- Leydi Prendwick'in böyle bir *ilişki* yüzünden oğlunun hayatını zindan edeceğini biliyordu.

"Bugünün tüm sonuçları bana ait," dedi ona. "Augie, canım, sen benim en eski arkadaşımsın. En iyi arkadaşımsın. Kız kardeşlerin dışında. Lütfen babama söyleme."

Augie'nin çenesi ileri geri hareket etti. "Oh, doldur ve rahatsız et, Birdie. Benim ölümüm olacaksın."

Ellerini birbirine vurdu ve güldü. "Yani sırrımı saklayacak mısın?"

Sıkı ve kısa bir baş selamı verdi. Çünkü Gwen'e çok düşküncü.

"Ve babama söylemeyecek misin? Ya da Kingsley'e? Kim olduğumu bilseydi bu asla olmazdı. Beni bir çırpıda eve götürürdü."

Augie, "-ya da seni Bedlam'a götürmek" gibi bir şeyler mırıldandı ama Augie onu duymazdan geldi.

Ona çabucak sarıldı. "Eğlendikten sonra eve gideceğim," diye sadakatle söz verdi, ancak bu, ortadan kaybolmasının büyük olasılıkla neden olduğu endişeden dolayı artık çok tanıdık olan suçluluk duygusunu durdurmadı.

Babasının önerdiği sıkıcı ihtimalle bir ömür boyu evli kalmakla kıyaslandığında, bu adil bir takas gibi görünüyordu.

"Bütün bunların hiçbir zararı yok, gerçekten..." diyerek, yine tereddüt eder gibi görünen Augie'yi ikna etmeye çalıştı. "Ben sadece borcu ödmeden önce ısıklık çalmayı öğrenmek istiyorum."

"Oh, hepsi bu mu? Eğer istediğin ısıklık çalmak olsaydı, benden istemen yeterliydi," diye alay etti Augie. "Oldukça neşeli bir melodi yapabilirim." Ne demek istediğini kanıtlamak için yaramaz bir şarkı ısıklıkla çaldı.

Bu aralarında yapılan eski bir şakaydı ve Arabella kendini tutamayıp o da güldü.

"Kingsley'e yaptırdığın bu üç görev her neyse Sen mi? Onu boyundan büyük işlere bulaştırmana izin vermeyeceğim. Her zaman Herkül gibi, tehlikeye atılmaya hazır. Yeterince şey yaptı."

Augie'nin sesindeki hüznü ton onu duraksattı ve Rollins'in söylediklerini hatırladı. "Kingsley Waterloo'daydı, değil mi?"

Augie başını kaldırıp binbaşıya baktı, gözlerinde sadakat ve hayranlık dolu bir ışık vardı. "Evet. Ondan önce de İspanya'da. Oldukça asil bir şekilde kendini akladı, yine de hikayeyi ondan öğrenemezsiniz. Bir başkasından duymuştum. Neredeyse kendini öldürtüyordu-"

Arabella titredi ve şalını omuzlarına daha sıkı sardı. "Kim o Augie?"

"Oh, o senin kim olduğunu bilemez, ama ben sana onun tüm sırlarını anlatacağım."

Onun
arkadaş güldü.

"Hayır, gerçekten, kim o?" diye sordu merakla.

"Bunu ortaya çıkarmak senin görevin, sevgili kızım," dedi ona. "Ama binbaşıya karşı nazik olmalısın. Bunun için bana söz ver. Ve zamanı geldiğinde bağışlayıcı ol."

Bakışlarını binbaşidan ayırdı. "Affetmek mi? Onu neden affetmem gerekecek ki?"

Augie sırtıttı ve omzunun hemen üzerindeki bir noktaya başını salladı. O da döndü Kingsley'nin arabasını getirdiğini görünce etrafına bakındı ve neredeyse durur durmaz arabadan inip onlara katılmaya geldi.

"Ho, işte. Siz ikiniz beni unuttunuz mu?" Kingsley sordu, bakışları birinden diğerine.

Arabella ona gülümseyerek, "Hiç de değil," dedi.

Belki de biraz fazla parlaktı, çünkü binbaşı daha sonra arkadaşına döndü. "Augie, seni şeytan, sakın hanımefendi hakkında bir fikre kapılma. Umarım kulaklarını benim hakkımda yalanlarla doldurmamışsındır." Arabella'ya baktı, gözleri neşeyle parlıyordu. Sadece onun için olan baştan çıkarıcı bir çağrı.

O da bunu hissetmiş olmalı ki uzanıp kızın elini tuttu. Sahiplenici bir şekilde. Parmakları kızın kılere dolandı ve binbaşının gücü kızın tüylerini diken diken etmek, kendini hapsedilmiş hissetmesine yol açmak yerine ona bir tür özgürlük verdi.

Onun yanındayken her yere uçabilirdi.

Bu adam ona dünyayı, kalbinin arzularını verebilirdi.

Augie'nin dalga geçtiği gibi Herkül'ü.

"Hayır, sana nazik davranmam için beni azarlıyor," dedi Arabella, omurgasından aşağıya doğru akan yeni ürperti dalgasını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Arabella kafasını salladı. İki görev daha yaptıktan sonra onu babasının evinin önüne bırakacak ve özgürlüğünü kaybedecekti.

Kingsley kaybolurdu.

Gülünç kapüşonunun altından ona doğru bir bakış fırlattı, adamın kirli çenesine ve pürüzsüz dudaklarına sadece ufak bir bakış atabildi.

Asla tanıyamayacağı dudaklar. Onları asla kendi dudaklarında hissedemeyecekti. Arabella bir şey biliyorsa, bunun asla olmayacağını da biliyordu.

Kingsley, Birdie'yi arabaya teslim ettikten sonra arkadaşına döndü. "Augie, konuşabilir miyiz?"

Augie bir iki adım geri çekildi. "Çok isterdim ama zamanım yok," dedi ve kaçmak için döndü.

Kingsley onu yakasından yakaladı. "Bir kelime." Ona birkaç adım "rehberlik" Arabadan indi ve Birdie'nin duyamayacağı şekilde, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu, hatta talep etti.

"Kimi tanıyorsun?" Augie bir o yana bir bu yana baktı, ama en önemlisi bayanın yönü.

"Demmit, kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Birdie."

"Ah, Birdie!" Augie'nin ağzı bir gülümsemeyle genişledi. "Çok hoş bir jel. Ele avuca sığmaz bir şeytan ama sanırım her şeyi yoluna koymuşsunuzdur."

"Kim. O mu? O mu?" diye ısırdı.

Ve Augie onun şaşkınlığına rağmen başını salladı. "Benim söyleyecek bir şeyim yok, dostum." Sonra ağzını alaycı bir çizgiye oturttu.

Augie'yi delikanlılıklarından beri tanıyordu, arkadaşını o kadar iyi tanıyordu ki hiçbir şey onu bildiklerini anlatmaya ikna edemezdi. Augie sadık değilse hiçbir şeydi. Bu yüzden Kingsley onu bıraktı.

Sonra Augie onu tekrar şaşırtarak kolundan tuttu ve birbirlerini göz göze görebilecekleri şekilde aşağı çekti. "Sen

Onu mahvedecek, kalbini kıracak bir şey yaparsan göğsüne bir kurşun sıkırım."

Bir düzine ya da daha fazla çatışmada Fransızlarla karşı karşıya gelmiş, Quatre Bras'da iki atı altından vurulmuş olan Kingsley korkuyu bilirdi. Ama bu, şu anda içini bıçak gibi kesen soğuk ürpertiye hiç benzemiyordu.

Adam ciddiye.

Sonra Augie onu serbest bıraktı ve göz açıp kapayıncaya kadar her zamanki cana yakın haline geri döndü. "İşte şimdi, anladığım kadarıyla hanımefendiye iki iş daha borçlusun." Ceketini düzeltti ve biraz şişindi. "Onları halledin ve sonra onu sağ salim evine götürün." Eğildi, sonra omzunun üzerinden arabaya baktı. "Söylediklerime dikkat et, Birdie."

Kraliyet havasıyla başını salladı. "Söz veriyorum, Lord Augustus."

Augie, Birdie'ye el salladı ve neşeli bir melodi ıslık çalarak uzaklaştı.

Kingsley yavaşça döndü ve tüm dikkatini arabasındaki kadına verdi. Gülümsemesi biraz titriyor gibiydi, sanki beklentilerinin üzerine bir çekiç düşmesini bekliyordu.

Sonra kendini hatırlar gibi dik oturdu ve çenesi sanki hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu caydırmasına izin vermeyecekmiş gibi biraz yukarı kalktı.

Augie kadar ağzı sıkı olacağından hiç şüphesi yoktu.

Bir *cit*'in kızının Prendwick Markisi'nin en küçük oğlunu nasıl tanıdığını merak ederek nefesini boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

"Ne diyorsun Birdie? Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. sürücü koltuğuna tırmandı.

Gözleri büyüdü ve ardından gülümsemesi de onu takip etti.

"Gerçekten mi?" Başını salladı. "Söz verdim."

Ellerini kucağında kavuşturarak kararlı bir şekilde, "Öyle yaptın," dedi. "Biriyle çay içmek istiyorum."

Çay mı? Beklediği tam olarak bu değildi ama en azından onları yıkıma götürecek bir şey değildi.

Augie'nin uyarısı onu oldukça ürkütmüştü ve kalabalığa doğru bir bakış attı, yarı yarıya eski arkadaşının eski bir gargoyle gibi arkalarından baktığını görmeyi bekliyordu.

. . . onun kalbini kırarsan, göğsüne bir kurşun sıkarım.

Augie'yi tanıdığı onca yıl boyunca adam onu bir kez bile şaşkına çevirmemişti.

Ama bu kez Augie'nin şaka yapmadığından şüpheleniyordu. Hem de hiç.

"Çay, öyle mi? Bir boks maçından sonra kulağa oldukça uysal geliyor," diye alay etti Kingsley kurdeleleri toplayıp atları şehre doğru döndürürken.

"Evet, ama önce bir tanışma faslı yapmamız gerekecek."

Tanışma mı? Kingsley bir an durakladı. "Kiminle çay içiyoruz, Naip Prensle mi?"

Sanki tahtın varisiyle çay içmek haftalık bir olaymış gibi, "Oh, bu kadar sıkıcı biri olamaz," dedi. "Ben Bayan Spenser'la çay içmek istiyorum."

Bayan Spenser mi? Hayır, onu doğru duymamıştı.

Ama ona doğru döndüğünde, işte oradaydı, gözleri muziplikle parlıyordu.

Ve daha da kötüsü, kararlı bir tür meydan okuma.

"Geçen gece onunla tanışmak için katlandığın mesafeyi düşününce," dedi, "bu öğleden sonra onunla çay içmeye itiraz edemezsin, değil mi?" Durakladı ve yola doğru başını salladı. Ona söz verdiğini hatırlatan sessiz bir dürtmeydi bu. "Planladığınız gibi bir buluşma olmayacağını tahmin ediyorum, ama çayın her zaman bir birliktelik için çok iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Bir süre sessizlik içinde Londra'ya doğru yol aldılar.

Arabella, Kingsley'nin Londra'nın en kötü şöhretli fahişesini çağırıp kendileriyle çay içmesini neden ve nasıl talep edemeyeceklerine dair bir dizi itiraz üzerinde çalıştığını anlayabiliyordu.

Ve adam tüm nedenleri sıralamaya başladığında, kadın hazırды.

"Kimse bir fahişeyi öylece çağırmaz," diye açıkladı.

"Neden olmasın?"

Bu, çenesinin ileri geri çalışmasına neden oldu. "Çünkü henüz bitmedi."

"Bizim için bir istisna yapacağından çok eminim." Parlak bir şekilde gülümsedi. Josephine Teyze her zaman, ne kadar sarsıcı olursa olsun, kişinin kendi fikrine güvenmesinin her zaman bir davayı desteklemeye yardımcı olacağını söylerdi.

Yine de Kingsley onun sözleri karşısında homurdandı.

"Onunla tanışmak istediğini sanıyordum?" diye üsteledi. "Onu yakından tanımak istediğinizi ifade ettiğinize inanıyorum."

.*o muhteşem vücudunun her nefis köşesini keşfettikten sonra.* . . .

Ama Arabella ne zaman bu sözleri hatırlasa, o Söz verdiğinde, vücudu sıkılaştı, yalvaran bir ihtiyaçla titredi.

Ne kadar utanmazca olursa olsun, Arabella Kingsley'in vücudunun her köşesini keşfetmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Onun yanındaki binbaşı, sanki sözlerini hatırlıyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı aynı zamanda. "Bu ne burada ne de orada," diye itiraz etti. "Bayan Spenser gibi kadınlar evlerine yabancıların girmesine izin vermezler. Bu tür şeylerin kuralları vardır." Bir eliyle kravatını gevşetirken gözlerini kaçırdı.

"Kurallar mı? Ne tür kurallar?" Arabella başını salladı. "Ben de bu hanımların dünya kadar özgürlüğe sahip olduğunu sanıyordum."

"Kiminle arkadaşlık edecekleri konusunda çok titizler."

"Peki kiminle arkadaş olacaklarını nasıl seçiyorlar?"

"Herkes gibi, sanırım," diye cevap verdi, kravatını tekrar çekiştirerek.

Gerçekten, adamın nesi vardı? Çarşafı berbat ediyordu. "Sence? Bilmiyor musun? Hiç metresin olmadı mı?"

"Aman Tanrım, Birdie! Bu bir hanımefendiyle konuşulacak bir şey değil."

Kırmızı elbisesini kabarttı ve kirpiklerinin ona doğru dalgalanmasına izin verdi. "Ama ben bir hanımefendi değilim. Rollins'e ne söylediğini hatırlamıyor musun? Bir Flaman parçası." Şimdi homurdanma sırası ondaydı. "Arkadaşın pek zeki biri değil."

Bunun üzerine Kingsley bile gülmek zorunda kaldı. "Hayır, değil."

"Flaman, gerçekten." Onu bütünüyle görebilmesi için döndü. "Sana Flaman gibi mi görünüyorum?"

"Çok pahalı bir avuç gibi görünüyorsun."

Her nedense bu onu çok memnun etti. "Çok teşekkür ederim." Onu minnettar hissettiren sözleri değil, gözlerindeki kurt ışığı oldu.

Ve onun sözlerini doğrularcasına, dışarı çıkan bir çift bıçak -büyük olasılıkla boks maçından geç haberdar olmuşlardı- uçarak yanlarından geçti, ama o kadar hızlı değillerdi ki, içlerinden biri uzun ve minnettar bir ısıklık çalacak zaman bulamadı.

"Hayranlar ediniyorum," diye böbürlendi. "Bu iş böyle mi yapılır?"

"Hayır. Genelde kullanılan yöntem pahalı mücevherler ve kira ödeme sözüdür." "Mücevher!" Arabella haykırdı. "Bunu ben neden düşünemedim?"

"Ne demek istiyorsun?" Kingsley alnında temkinli bir kırıksıkla sordu.

"Mücevher. Mücevherlerden oluşan bir adak getirmeliyiz. O zaman Bayan Spenser

bizi çaya davet etmek zorunda. Biz de bir sepet getirebiliriz. Fortnum & Mason'dan sanırım, böylece hanımefendinin personelini rahatsız etmeyiz."

Kingsley boğulur gibi bir ses çıkardı. "İşte böyle, başarımızı garantilemek için Rundell & Bridge'e bir gezi ve Fortnum & Mason'dan bir sepet mi ekliyoruz?"

"Kesinlikle!" diye onayladı, onun sesindeki alaycılığı görmezden gelerek. "Ve Rundell & Bridge'i düşünmeniz ne kadar mükemmel. Bir metresin olmadığına emin misin?"

"Hayır, benim bir metresim yok." Koltuğunda yeniden kıpırdandı ve başka tarafa baktı.

Arabella nedenini bilmiyordu ama bu bilgi onu gıdıklamıştı. Yani orada Bir yerlerde onu bekleyen bir kadın yoktu - gelini olacak bilinmeyen bir kadın olsa bile.

Olabilir, diye hatırladı, onun yaklaşan evlilikleri reddettiğini hatırlayarak. Şunu *kesin* inkar yapalım. Yani, ortak noktaları buydu.

Dahası, kalbinin başka bir yere bağlı olmadığını da itiraf etmişti. Mutlu olmaması gerekiyordu ama anlaşılmaz bir nedenden ötürü mutluydu.

Başlığını arkaya doğru eğdiğinde Binbaşı Kingsley'in onu incelediğini gördü. Kaşları yeni açılmış bir tarla gibi çatıktı.

"Ne?" diye sordu, sanki fazladan bir kafası çıkmış gibi hissediyordu.

"Bu kıyafetle seni Fortnum & Mason'ı bırak, Rundell & Bridge'e bile götüreceğimi sanıyorsan, çıldırmışsın demektir."

"Ama eğer Bayan Spenser ile çay içeceksek-"

"Bayan Spenser'ın bile böyle bir elbiseyi onaylayacağından şüpheliyim. Ayrıca, hanımefendiyi gölgede bırakacaksınız ki bu da onu eğlendirmeyecektir."

Arabella bunun karışık bir iltifat olduğuna karar verdi. Ve her nasılsa Böyle hanımların neyi tercih ettiğini biliyor muydu?

Daha da kötüsü, dışarı çıkmasının imkânsız olduğunun ima edilmesiydi.

"Kenara çek," dedi ona. "Tam şuraya." Arabella yolun kenarındaki çitin üzerindeki açıklığı işaret etti. "Bu mükemmel olur."

"Ne için mükemmel?" diye sordu atları durmaya yönlendirirken.

"Değişmek için tabii ki."

BÖLÜM 7

"Değişim mi?" Kingsley kekeledi. "Şimdi mi? Burada mı?"

"Londra'da bir sokak köşesinde üstümü değiştirmem çok zor," diye karşılık verdi Birdie. "Ayrıca, bunun tamamen gerekli olduğunu söylemişsiniz-"

"Hiç hatırlamıyorum-" diye başladı, Birdie'nin açık saçık giyindiği görüntüler hayalinde canlanıp onu ağzı açık ve suskun bırakmıştı.

Hayır. Onu bu şekilde düşünemezdi. *Çırılçıplak.*

Hayır, yapmamalı.

Ama bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu, çünkü koltuğunun altına uzanmış ve daha önce giydiği bohçalanmış elbiseyi çıkarıyordu.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi at arabasından inip taş çitlere doğru yürürken -daha doğrusu sallanırken-. Satın aldığı o tuhaf teçhizat baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Balodaki o gece ona çok yakın bir şekilde sarılmıştı. Ellerinin onun üzerinde dolaşmasına izin vermiş, onun deneyimli ve istekli olduğunu düşünmüştü. Yol boyunca süzülen her çizgiyi biliyordu.

Şimdi bu bilgiden pişmanlık duyuyordu.

Onu izlemeyi bir deneme haline getirdiği için, elleri sürücü eldivenlerinin içinde huzursuzca esniyor, vücudu daha rahat bir pozisyon bulmak için kayıyordu.

Taşların etrafında uzanan aşırı büyümüş çitlerin arasında neredeyse gizlenmiş bir kazığa doğru ilerlemişti. Bunu nasıl fark ettiğini bilmiyordu, ama ihtiyacı olan şeyi elde etmek için kesinlikle bir gözü vardı.

"Dikizlemek yok," diye omzunun üzerinden onu uyardı duvarın tepesine vardığında. Bunu parmağını sallaması izledi. "Söz mü?"

"Bu anlaşmamıza ek şartlar eklemek değil mi?"

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Birdie ne kadar komik, değışken bir tülbent parçasına dönüşüyordu. "Bu terim her zaman dolaylı olarak ima edilirdi," diye onu bilgilendirdi.

Zimnen. Aman Tanrım. Artık babasının bir avukat olduğuna kesin olarak ikna olmuştu. Ya da bir parlamento üyesi. "Eğer argümanınız buysa _"

"Öyle," dedi ona. "Sözünüz üzerine-"

"Bir centilmen olarak," diye söz verdi, parmağını kalbinin üzerinde gezdirerek.

Başını sallayarak onayladı ve sonra iniş yolunu inceleyerek kazığa geri döndü.

En azından beyefendi kısmını tartışmamıştı. Yine de Augie'nin ona kendisi hakkında ne söylediğini merak ediyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra, en iyi yolun ne olduğunu düşünerek, tuhaf elbisesinin eteklerini topladı ve ayak bilekleri ile baldırlarının büyük bir kısmını görünür hale getirdi.

Yüce Tanrım! O paçavra tüccarıyla yaptığı pazarlıktan bir çift kırmızı ipek çorap bile kazanmıştı.

Sonra aklına daha da ürkütücü bir düşünce geldi: Ya bu çoraplar onu neredeyse ezdiği sırada giydiği çoraplarsa?

Tuhaf şey! Bunu ona yakıştıramazdı, ağırbaşlı bir elbise ve ...en ilgi çekici seçimler.

Kingsley öksürmeye ve kekelemeye başladı.

Durakladı ve tekrar ona baktı. "Sorun nedir?" "Sen," dedi adam, ayak bileklerine doğru başıyla işaret ederek.

Aşağıya bakarken gözleri biraz büyüdü, sonra sevinçle sıırttı. "Teşekkür ederim." İki adım sonra diğer tarafta gözden kayboldu.

Kingsley bir iç çekti ve koltuğuna geri oturdu, şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirerek esintinin serinlemesine ve karışık arzularını karıştırmasına izin verdi.

Gerçekten de beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu ve bu yüzden etrafındaki pastoral manzaranın onu daha da sakinleştirmesine izin verdi. Çitlerde cıvıldaayan kuşlar. Kuşlar

Uzaklardan sığır sesleri geliyordu. Tarla ve çimen kokularıyla dolu temiz havayı derin bir nefesle içine çekti ve İngiliz kırsalını ne kadar özlediğini fark etti.

Çitin ötesinden bir soru düşüncelerine daldı. "Kingsley?"

"Evet, Birdie?"

"Şartlarımı neden kabul ettin?" Devam etmeden önce bir an tereddüt etti. "Özellikle de başka bir yerde olman gerekiyorsa?"

Bir cevap aradı ve verebileceği tek cevabı verdi. Dürüstçe. "Bilmiyorum. Ve evet."

Bir süre için tek cevap çitteki serçelerin cıvıltısı oldu. "Yine de gitmek zorunda kalacak mısın? Başka bir yere, yani?"

Kadının sözlerindeki hüznü nota onu çekti. "Evet. Tıpkı senin de öyle yapman gerektiğini düşündüğüm gibi."

Bir duraklama daha ve sonra çitlerde bir hışırtı oldu. Çalılıkların üstünden kırmızı elbisesi geldi.

Kingsley durdu. Rüzgârda bir alay sancağı gibi dalgalanıyordu. standart, o kırmızı renk herkesi toparlanmaya çağırıyor.

Kesinlikle öyleydi. Toplanıyordu yani. Göğsü kasıldı, zar zor nefes alabildiği noktaya kadar iyice sıkıştı. Kahretsin, her yeri kasılmıştı.

Ben bir beyefendiyim, diye hatırlattı kendine. Ona bakmaması için söz verdimiş olsa da, bu hayal gücünün çılgınca çalışamayacağı anlamına gelmiyordu.

Yatak odasının zemininde savrulan o elbisenin hayalleri ... Birdie yatağında cırılçıplak . . .

Ve kırmızı çoraplardan biri elbisenin üzerinde süzölmeye başladığında, Kingsley'in kalbi sanki harekete geçmeye çağırılmış gibi dörtlüğe atıyordu.

Diğer çorap da ilkinin takip etti. "Günümüzün bitmesini hiç istemiyorum."

Kingsley, kendisinin de şaşırdığını fark etti. Bakışları tekrar kazığa kaydı. Ona giden yola. Cehenneme. Kefarete.

Augie'ye inanırsa, göğsüne bir kurşun yemesine.

Birkaç dakika daha hışırtı ve mırıltıdan sonra tekrar konuştu. "Ah, zahmet!"

"Ne oldu?"

"Kancaları idare edemiyorum. Hepsi arkada."

Kingsley gülmemeye çalışarak, "Bu bir ikilem," diye cevap verdi. Ne de yarı giyinik Birdie'nin görüntüsü gözünün önüne geldi.

Ama en iyi çabalarına rağmen - belki de *en* iyisi değil - onun atılmış elbise onunla alay etti. Yaklaşması için onu çağırdı.

Hayallerini orada sonlandırmak için elinden geleni yaptı.

Saklandığı yerden derin ve kararlı bir iç çekiş yükseldi. "Bana yardım etmen gerekecek."

"Yardım mı?" diye sormayı başardı, kelime neredeyse onu boğuyordu. Augie'nin tehdidi gibi göğsüne soğuk bir şekilde saplandı.

Onu mahvedersen göğsüne bir kurşun sıkarım.

"Evet, yardım edin," diye devam etti. "Başka nasıl giyineceğim? Seyahat bavulunuza bir hanımefendi hizmetçisi sıkıştırmadığınız sürece olmaz."

"Ama-"

"Oh, zahmet etme, Kingsley. Çitin oraya gelmen gerekecek." Bu bir rica değil, bir emirdi.

Almak a derin Nefes al, Kingsley düzleştirildi onun Omuzlar.
Kuşaklı

Bir anlamda kendisi. Bunu yapabiliirdi. İstedığı şey çok önemsizdi. Birkaç düğme ve kanca yapmak.

Evet, hiçbir şey.

Dizginleri bağlayıp aşağı indi. Sonra eldivenlerini çıkaran Kingsley onları koltuğun üzerine fırlattı. Arkalarında bıraktıkları boksörlerden biri gibi çıplak elle, yolun karşısındaki kazığa doğru yürüdü.

Savaşa gidiyormuş gibi hissetmek yerine, kendisini fırtınayla kabarmış bir nehirde ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Bilinmeyen derinliklerden biri. Bir adamı bir anda boğabilir. Daha çok mavi gözlerinden gelen bir bakış gibi.

Buna pişman olacaktı.

"Bakmak yok," diye uyardı diğ er taraftan bir yerden.

Botu ilk basamağın üzerinde dondu. "Bakmadan diğ er tarafa nasıl geçeceğim?" Bir iki dakika sonra ekledi: "Ya da boynumu kırmadan?"

"Gözlerini kapat," diye talimat verdi.

"Kapat-"

"Sadece kapat onları," dedi ona. Sözlerinde bir cırpıda söylenmiş bir ifade vardı. Aristokrat havasını çok iyi tanıyordu. Kendi babası bile tek bir emirle ülkenin yarısının anında emrine girmesini sağlayabilirdi.

"Gözlerin kapalı mı?"

Kingsley onları kapattı. Eğer burada, yolun kenarında ölürse, zamansız ve skandallarla dolu ölümünün otokrat babasının planlarını tamamen bozacak olması bir teselli olabilirdi. "şimdi ne olacak?"

"Elini uzat."

Öyle yaptı ve neredeyse anında çok daha küçük olan pençesi onu yakaladı. Parmakları onunkilere dolandığında yumuşak ve ipeksiydi ama etrafını sardıklarında onun gücünü, iradesini ve kendisini sabit tuttuğunu hissetti.

"şimdi, bir adım daha at."

Kendisine söyleneni yaptı ama botu basamağa çarptı ve neredeyse öne doğru savruluyordu. Ama Birdie oradaydı, onu yerinde sabitliyordu.

"Daha yükseğe," dedi ona. "Ayağını daha yukarı kaldır."

O da öyle yaptı ve kısa süre sonra onu kaldırıp diğ er tarafa geçirdi, ayakları yumuşak toprağa ağır bir gümbürtüyle indi.

Gözleri kapalıyken diğ er duyuları boşlukları dolduruyordu. Yumuşak esinti yüzünde hışırdıyor,  itlerdeki kuşların cıvıltısı duyuluyor, yapraklar tepesinde dans edip sallanırken birbirlerine fısıldıyorlardı.

Ve cazip bir şeyin kokusu. Biraz g l, biraz egzotik ve tamamen dişi.

Birdie.

"Şimdi," diye başladı, "kancalar arkada, düğmelerin etrafından geçiremiyorum."

"Bunu gözlerim kapalıyken yapmamı mı bekliyorsun?" Bunun ironikliğine güldü, çünkü kendisi bu tür engelleri kaldırma konusunda uzmandı, tersi değil.

"O kadar da zor olamaz," dedi ona. "Sadece biraz uzan. Tam karşıdayım."

Ve eli, parmakları kızın sırtının çıplak tenine değene kadar çekingen bir şekilde uzandı. Adam ona dokunduğu anda kız sıçradı.

"Özür dilerim-" diye başladı.

"Hayır, hayır. Sadece elin-" Orada durdu. Ve sonra, sanki bunun kendi fikri olduğunu hatırlamış gibi, tekrar elinin içine girdi, parmakları yumuşak, sıcak teninin üzerinde yayıldı.

Kadın titrediğinde, altında titrediğinde, neredeyse çözülüyordu. Bir de kadının daha da yaklaştığına yemin etti. Onu davet ediyordu.

Aman Tanrım! Böyle şeyler düşünemezdi. Böyle bir günaha boyun eğemezdi.

Tek ihtiyacı olan Augie'nin de bu sahneye dahil olmasıydı. Böylece Kingsley'nin bir açıklama yapmasına fırsat kalmadan arkadaşı yeminini yerine getirebilirdi.

Augie'nin kendisini savunmak için geveleyebileceği her şeyi dinleyeceğini bir an bile düşünmemişti.

"Belki de," diye başladı karşısındaki küçük baştan çıkarıcı, çekingen bir sesle, Sanki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi. "Eğer gözlerini açarsan-" Açmak mı? İşte şimdi şeytanın kendi karmaşası vardı.

Yine de hisleri pek de iyi durumda değildi. Gözleri açıldı. Böyle bir yola karşı iyi bir argüman bulamadan önce.

Ama gerçekten, ne yaptığını görebilseydi, bu görev bir çırpıda biter ve halka açık bir caddedeki açık bir arabanın görece güvenliğine geri dönebilirlerdi.

Sonra önündeki manzaraya baktı. Çitlerin gölgesinden bile kadının açık teninin pembeliğini, boynundaki nabzının belli belirsiz çırpınığını görebiliyordu. Şapkasını çıkarmıştı, böylece ilk kez kestane rengi ve zengin saçlarını gerçekten görebiliyordu, tıpkı hanımefendinin kendisi gibi ateşin ipuçlarını taşıyordu.

Saçlarını onun yolundan çekecek şekilde yukarı kaldırmıştı, Titian'ın huzur içindeki güzelliği gibi, yarı bekler, yarı baştan çıkarıcı.

Evet, işte oradaydı. Gözlerinin açık olması, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. bu daha kolay.

"Düğmeler mi?" diye fısıldadı. Hayır, daha çok dürttü.

"Ah, evet," diye yanıtladı elini geri çekip kendini hatırlayarak.

Onun sözü.

Daha da önemlisi, Augie'nin yemini.

Parmakları, minik inci düğmeleri yakalayıp ait oldukları halkalara geçirmeye çalışırken hiç bu kadar beceriksiz hissetmemişti. Ona göre, leydi hizmetçilerine kesinlikle az para ödeniyordu, çünkü bu hiç de kolay bir iş değildi.

Özellikle de hanımefendinin kendisinin dikkat dağıtması da eklenince.

Bunun daha önce hiçbir erkeğin görmediği bir şey olduğunu fark etti; kürek kemiklerinin kıvrımı sırtında bir vadi oluşturunuyordu. Parmaklarıyla, dudaklarıyla izini sürmek için yalvaran bir şey.

Son düğmeye uzandı ve duraksadı; o duraksayınca kadın hafifçe döndü, onun dikkatinin dağılmasını görevin tamamlandığına dair bir işaret olarak algılamıştı.

Ama bu çok fazlaydı, çünkü o çok yakındaydı, duyuları onun kokusuyla, teninin ipeğiyle, her sallanışında eteğinin bacaklarına değmesiyle doluydu.

Ve bu sadece o değil, Birdie'ydi de. Çünkü Birdie'nin gözlerinde hiçbir erkeğin hata yapmadığı o nadir ışık vardı. Arzuyla, ateşle, ihtiyaçla dolu bir ışık. Çenesini neredeyse meydan okurcasına ona doğru kaldırdı. Dudakları aralandı,

yavaşça, çok hafifçe. Sanki arzularına boyun eğmesi için ona meydan okuyordu. "Kingsley?"

"Evet, Birdie?"

"Bana öğretecek misin . . . ?"

"Sana öğretmek mi?"

Onun dudaklarına bakarken tereddüt etti. "Islık çalmak için, yani."

"Oh, evet, evet," dedi, her nedense tuttuğu nefesini bırakarak.

Ona uzanmasına bile gerek kalmadı, eli çenesini kavramak için yükseldiğinde bile kız oradaydı, kollarının arasındaydı. Diğer eliyle uzanıp saçına takılmış bir şeyi -çalıdan bir dal parçası- kopardı, bir kenara fırlattı ve sonra onunla birlikte kalan son kısıtlama parçasını da attı.

Islık çalmak, gerçekten.

Başını eğdi ve dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. Hafif ve kısaydı ama o temas, dokunma, geçici keşif anı dünyasını değiştirdi. Kaçınmak istediği o kabarmış nehirdeydi. Yine de buradaydı, boğuluyordu ve onun dudakları ciğerlerinin yalvardığı, ihtiyaç duyduğu, her şeyden çok arzuladığı oksijenin ta kendisiydi.

Onu bir kez daha öpmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Arabella onun yapacağını düşünmemişti.

Öp onu, yani.

Bir beyefendi olduğuna dair tüm itirazlarına rağmen, onun o kadar da beyefendi olmadığını keşfetmekten çok memnundu.

Hayır, o bir çapkın ve alçağın tekiydi. En azından öyle olduğunu varsaymak zorundaydı.

Dudaklarının ona değmesi bile hislerini alt üst ediyordu.

Aman Tanrım, kaybolmuştu. O zayıf çınlama, o arzu fısıltısı, Balo gecesinden beri içinde yankılanan -bu şeytanın uyandırdığı- duygu, şimdi canlanmak için haykırıyordu.

Onun Dudaklar, zor ve Tabii, kapalı onun,
kuşatılmış Onu, teslim olmayı talep ediyor.

Baştan aşağı bir Tremont'tu, bu yüzden teslim olmak onun sözlüğünde yoktu, ama tutku vardı.

Ve Şu anda bu haydut, Tremont'un o parçasını kandırıyor ve onunla alay ediyor, alevlendiğinde kötü Şöhretli ailesinin başını büyük belaya sokan o tehlikeli kuru üflüyordu.

Kingsley onu öpmeye devam etti, kesinlikle ve derinden, dili dudaklarında geziniyor, onu açıyordu.

Parmakları adamın ceketinin yakalarına dolandı ve onu kendine çekti. Birdenbire ona yeterince yakın olamadı, vücudu onunkine karşı sallansa, bir kedi gibi ona doğru kıvrılrsa bile.

Ve keşfettiği Şey, kendini karşı karşıya bulduğu Şey, hayal kırıklığına uğratmadı.

Binbaşı sert, uzun ve kaslıydı. Kısa bir an için onun alay kıyafetleri içinde nasıl göründüğünü merak etti.

Sonra onların dışında nasıl görüneceğini merak etti.

Elleri adamın göğsünde gezinirken bile aklına bu geldi. O pürüzsüz, katı düzlemleri çıplak görmek istiyordu. Böylece elini kalbinin üzerine koyabilecek ve avucunun altında durmadan çarpmasına izin verebilecekti.

Bu zonklama hissi, öpücüğünün içinden çektiği arzular onu sersemletti, nefessiz bıraktı.

Aç ve aceleci öpücüğü birden yavaşladı, sanki hiç bilmediği, yeni keşfettiği bir Şeyin tadını çıkarıyormuş gibiydi.

Ve onun için de. Dünyasının kontrolden çıkması yerine, her Şey tek bir an için yavaşladı.

Arabella, ne kadar deneyimsiz olsa da, çok temel bir Şeyi biliyordu göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti.

Kingsley'in kalbinin parmaklarının altındaki atışı gibi.

Öpücüğü neredeyse saygılı bir hal aldı, dokunuşu nazik ve Şaşırtıcı bir samimiyetle doluydu.

Arabella yaklaştı, parmaklarıyla onu kavrayarak zamanı durdurmaya çalıştı.

Demek öyle, demek zamanı geldi. Kelimeler bir anda ortaya çıktı. Onu uyardı.

Kolayca kopabileceğini bildiği o iplik, Şimdi onların etrafında sıkılaşıyor, kalbinin etrafında dolanıyor, kıvrılırken fısıldıyor ve

gittikçe daha derine iniyordu.

Başka biriyle asla böyle olmayacak.

Bu öpücük. Onun
dokunuşu.

Bu çok büyük bir
tutku.

Adam onu kavrayıp yakınına çekerken, daha yükseğe çıkabilmek, bu lezzetli tutkuyu yakalayabilmek için parmak uçlarında durmasını sağlarken, hepsi göklere dönmeden önce içinden geçen ateşli, fırtınalı olan.

Ve yine de, ona dokundukça, sadece onu daha derinden işaretleyeceğini, onu asla yerine getirilemeyecek bir tutkunun anılarıyla bırakacağını biliyordu.

Şimdi bu tutku dehşete dönüşmüştü, Arabella'nın tek hissedebildiği, tek görebildiği geleceğin boşluğu.

Kingsley'in öpücüğünün hatırasıyla geçen günler, aylar ve yıllar. Ve asla tutulmayacak bir sözün. Asla bulunamayacak.

Daha önce hiç toplamak zorunda kalmadığı bir iradeyle, onun öpücüğünden, kavrayışından kurtuldu.

Ama kalbinin üzerindeki baskıyı kırabileceğinden şüpheliydi. O birkaç cennet gibi anda kazanmayı başarmıştı.

Kingsley derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı, Birdie ondan ayrılırken gözleri şoktan büyümüştü ve geri kalanı

Geri kalanı ise seyredilmesi gereken duygusal bir şölendi. Dudakları yarı açık, saçları dağınık, elbisesi hâlâ biraz eğri büğrüydü.

Ama bakışlarında davet yoktu ve nedenini bildiğinden şüpheleniyordu.

Aralarında bir şeyler değişmişti.

Ve neyse ki Birdie büyüü bozacak kadar akıllıydı. Kingsley onun bunu yapabileceğinden emin değildi.

Sırf bu yüzden bir şeyler değişmişti. Augie'nin onu uyarmasına şaşmamalı.

Kız aynı anda ateş, büyü ve baştan çıkarıcıydı.

"Londra'ya geri dönmeliyiz," diyordu Birdie, eteğini silkelemiş ve saçlarını bonesinin altına toplamıştı. Kazığa giden yolu bulmuş ve bir ayağını basamağa dayamıştı.

Başıyla onayladığında -kendisine konuşmak için güvenmiyordu- bir serçenin uçuşa geçmesi gibi yukarı ve aşağı gitti.

Neredeyse arabaya varana kadar Kingsley nihayet söyleyecek bir şey bulamadı, ama soru ağzından dökülürken bile onu şaşırttı.

"Bu adam, babanın evlenmen için ısrar ettiği adam, onun hakkında ne biliyorsun?"

Senin için yeterince iyi mi? Aslında sorduğu şey buydu.

Arabanın kenarında durdu ve ona bakmadan konuştu. "O da senin gibi ordudaydı."

Atları çözdü ve onun yanına doğru ilerledi, çünkü Birdie çoktan koltuğuna tırmandı.

"Belki de o bir kahramandı-" Kingsley, bu meçhul adamın kim olabileceğini düşünmeye çalışırken bile öneride bulundu.

Bunun üzerine biraz güldü. "Pek sayılmaz," dedi. "Büyük olasılıkla hatlardan uzak bir yerde çok rahat bir masada çalışıyordu. Kesinlikle senin gibi değil. Sen Waterloo'daydın. Sanırım kahraman sizsiniz."

"Ben mi?" Bu Kingsley'i biraz geriye götürdü. "Ben kahraman değildim. Sadece hayatta kalmayı başardım."

Sonunda ona doğru döndü. "Yaralıydın."

Kadının gözlerindeki hayranlık onu şaşkına çevirdi. "Bu beni kahraman yapmaz," diye karşı çıktı, "çünkü serseri bir Fransız kurşununa engel oldum."

"Sen vurulmadın ..." Başını eğerek aşağıya doğru baktı ve adam onun imasını hemen anladı.

"Birdie! Vurulduğumu mu ima ediyorsun-"

Kızardı ama yine de bakışları adamın arka tarafında sabit kaldı.

"Hayır," dedi, ona öyle bakamaması için etrafında dönerek. "*Orada* vurulmadım."

"O zaman nerede vuruldun?"

"Bu pek de sorulacak bir soru değil."

"O zaman ilk teorimle devam edeceğim," dedi ona, gözlerinde muzip bir ışık vardı ve bakışları aşağıya doğru kayarken başı tekrar eğildi.

"Yeter," dedi ona. "Aman Tanrım! Bilmen gerekiyorsa, omzumdan vuruldum. Fazla bir şey değildi. Diğerlerinin çektikleri, katlandıklarıyla kıyaslanamaz bile." Koltuğuna tırmandı ve Wellington'ın yaveri olan arkadaşı Christopher'ı ve onun bir top güllesinden kopan parçalarla kolunu nasıl kaybettiğini düşünürken bile dizginleri eline aldı.

"Canın çok acıyor mu?" diye sordu.

"Senin bitmek bilmeyen soruların kadar değil."

Ve eğer bunun onun sınırsız merakını engelleyeceğini düşündüyse, çok yanılmıştı.

Birdie güldü ve koltuğuna geri oturdu, yüzü masaya dönüktü. Yolun ilerisinde. "O halde yaralarınız konuşulacak gibi değilse, bana Kıta'dan bahsedin. Seyahatlerinizi çok kıskanıyorum."

"İtalyanların bazılarının durumunu görseydiniz böyle düşünmezsiniz. kaldığım hanlar."

"Belki de," diye kabul etti. "Ama onlar *İtalya'da*." Ve bununla tartışamazdı.

Kingsley Londra'ya giden yolun geri kalanında onu seyahatleriyle ilgili hikâyelerle eğlendirdi. İtalyan mimarisi, seyahat sıkıntıları ve yol boyunca bulduğu tuhaf uğrak yerleri hakkında gevezelik etmek, o çardakta olanları tartışmaktan daha iyiydi.

Kendine *olmaması gereken* bir şey olduğunu hatırlattı. Ve yine de ... şeytan ne olmuştu?

Bir an onu öpüyor, ona sarılıyor, ona dokunuyordu ve sonra aniden her şey değişti, tutkusu sadece sıcaklık ve arzudan kalbini boğan bir ihtiyaca dönüştü. Onu sadece öpmek istememişti, her anın tadını çıkarmak istemişti.

O öpücüğün hiç bitmemesini istemişti.

Ve bu onu bir savaş alanının ortasında atsız ve etrafında güller patlarken durmaktan daha çok korkutuyordu. Ölümün kesin bir yanı vardı ama bu hatunu öperken hissettiği şeyin farklı bir kesinliği vardı.

Sanki sevmesi gereken tek kadını yeni keşfetmiş gibiydi.

Birdie mi? Hayır! Hayır! Pek çok nedenden ötürü bu imkânsızdı. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasından başlayarak.

Artık onun eğitilmiş, tutkulu ve kıvrak zekâlı olduğunu biliyordu, çünkü tarih ve sanat üzerine tartışmaktan kaçınmıyordu ve Venedik'in manzaralarını anlattığında, gözleri huşu ve sevinç karışımıyla açılarak sustu.

Ona daha önce sorduğu soru, "*Geri döner misin?*" onu dürtmeye başladı.

Ve şimdi farklı bir tonu vardı. Kıta boyunca attığı adımları onun yanında tekrarlamak ister miydi?

Bir an için tam da bunu yapmayı düşündü - arabayı Dover yolunu kullanarak ilk paketi Manş Denizi'nden geçirdi.

Sonra ne olacak? diye sordu kendine.

Paris'i, Alpleri, Roma'yı, Vezüv'ü ve tabii ki Birdie'yi keşfederek keyifli birkaç ay geçirmek mi?

Basit bir gerçek dışında: körüğü yoktu. Büyükbabasından kalan mirasın her kuruşu gittiğine göre, artık gönlünün istediğini yapamazdı.

Arzu.

Yanında, Birdie oturduğu yerde kıpırdanarak başlığını düzeltti ve parfümünün kokusu burnunun ucundan geçti.

Baştan çıkarıcı. Tutkulu. Alaycı. Hepsi bir arada.

Yine de onu elinden tutup Venedik'i göstermenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Tarihin, uzak denizlerin ve hayat dolu dillerin karışımını solumasına izin vermek...

Rio de la Madoneta'da küçük, konforlu bir süit oda hayali aklına geldi. Büyük Kanal manzaralı üst odadaki geniş yatak.

Zamanın. İki insanın isteyebileceği tüm zaman ve yalnızlık. İhtiyacım var. İstiyorum.

"Ne olursa olsun vardır sen düşündün mü?" o
sordu, bargaining içine onun yün toplama.

"Kötü bir şey," diye itiraf etti.

"Hiç şüphesiz," diye karşılık verdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Yüzünüzde çok uzak bir ifade var..."

"Çok uzaktaydım."

"Neredeydin?"

"Venedik." Bir süre sonra ekledi, "Eğer seni götürebilseydim-"

Gözleri kısıldı. "Bu delilik olur."

Sözleri azarlama niyetiyle söylenmiş olabilirdi, ama bunu onunkinden çok kendi çıkarı için söyleyip söylemediğini merak etti.

"Evet, sanırım öyle olur."

"Ve imkânsız," diye işaret etti New Bridge Sokağı'nı geçtiklerinde ve Fleet Sokağı Ludgate Tepesi'ne dönüştüğünde. Rundell & Bridge'in ağırbaşlı ve zarif dükkânı göründü.

"Bayan Spenser'ın kapısını çalıp kendimizi çaya davet etmek kadar imkânsız mı?" diye alay etti.

"Doğru hediye verirse bizi reddetmesi zor olur," dedi ona her Güven.

Araba dükkânın önünde durduğunda Kingsley bunun, yani *tonun* en saygın ve seçkin kuyumcularından birine girmenin ne kadar akıllıca olduğunu düşündü.

Birisi onu tanıyacaktı.

Ve bunu yaptıklarında, öğleden sonra postası, her biri annesini yaşlandıracak ve babasını felç geçirmesine neden olacak bir *on dit* ile dolu, Manastır'a giden notlardan payına düşenden fazlasını alırdı.

Oğlunuz Rundell & Bridge'in dışında genç bir bayanla görülmüş. .

Birdie'ye baktı ve ailesinin onun açık sözlü tavırları, tuhaf arzuları ve yüce öz-değer duygusuyla ne yapacağını merak etti.

Kingsley neredeyse sırtıacaktı. Ah, Manastır'ın çok sağlam ve eski taşları öfkeyle etraflarına yıkılacaktı.

"İçeri giriyor musunuz efendim?" diye seslendi kaldırımdaki çocuk. O bir çocuk değildi. Beyefendiler için at tutan her zamanki ayaktakımından biri değil, Rundell'in kendi adamlarından biri, şık takım elbiseli ve vitrin gibi derli toplu.

Kingsley ona, "Evet, sanırım öyle," dedi. Sokakta herkesin gözü önünde oturmaya devam etmektense içeri girmek daha iyiydi. Daha şimdiden yoldan geçenlerin meraklı bakışlarını üzerlerinde toplamaya başlamışlardı. Birdie'ye dönüp onaylamasını beklerken tanınmaktan endişe eden tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

O çirkin kırmızı elbiseyi bir afiş gibi taşıyan kızın bonesi neredeyse yüzünü örtecek şekilde aşağıya çekilmişti.

Tanrım, o da en az onun kadar görülmek istemiyordu.

Belki de daha fazla.

Yine de babası kızının itibarını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlamamış mıydı?

Kingsley bir hatırlatma ve tılsım olarak hâlâ hassas olan gözünü hafifçe ovuşturdu.

O gece, onun kötü şöhretli bir kadın olmadığını anladıktan sonra ikna olmuştu. Fahişe, büyük olasılıkla girişimci ve sosyal sınıf atlayan bir mantarın kızıydı. Çünkü güzelliği ve erdemi (ve muhtemelen çok büyük bir çeyiz) soylu bağlantılarının eksikliğini telafi edecekti.

Ne de olsa Setchfield balosu ayrıcalıklı olmaktan çok demokratik olmasıyla biliniyordu.

Ancak bu varsayım aniden değişti.

Kimsenin onu tanımasını istemiyorsa, kimdi o?

"Birdie?" Kingsley farklı bir yol deneyerek sordu. "Fikrini mi değiştirdin? Buz almak için Gunter's'a gitmememiz için hiçbir neden yok."

Bu işe yaradı.

"Gunter'in mi?" Kadın başını sertçe salladı. "Ah, canım, hayır." Kuyumcuya doğru döndü, kaşları bir an için çatıldı. "Masraf yüzünden mi? Üzerimde o kadar para olmasa da, bugünkü masraflarınızın karşılandığını görmek beni çok mutlu edecektir."

Güldü. "Hayır, masraf değil."

"Bu iyi çünkü bunu nasıl başaracağımdan emin değildim," diye itiraf etti. "Bayan Spenser'ın kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kutuya aşına olduğunu sanıyorum, yani bizim ağzı açık kalmış yoksullar olmadığımızı hemen anlayacaktır. Bu ve başka herhangi bir dükkân daha aşağı görünecektir."

"Aşagılık mı?" Biraz güldü. Birdie'si tam bir uzmanmış. "Fetihimize 'aşagı' bir hediye sunmamız pek mümkün değil."

"Kesinlikle," diye kabul etti, bir kez daha onun sözlerindeki alaycı notayı kaçırdı. "Yine de seni borç altına sokmak gibi bir niyetim yok."

"Zaten sana borçlu olduğumu sanıyordum." Eğer bu küçük sirenin kim olduğunu öğrenecekse, yapması gereken tek şey onun tuhaf isteklerini yerine getirmeye devam etmektir.

Ayrıca, babasının hesabına bir şeyler yazmaktan hoşlanan alaycı bir yanı da vardı.

Son bir meydan okuma, diye karar verdi.

Dizginleri çocuğa fırlattı, o da akıllıca yakaladı ve sonra inip arabanın etrafında dolandı. "Gel bakalım Birdie, kızım. Tanışmayı çok istediğin bu tanrıça için bir adak alalım."

BÖLÜM 8

"Kapıda kim var Peg?"

"Binbaşı Kingsley."

"Kingsley, Kingsley ..." Justina Spenser dudağını ısırды ve *Debrett's*'ten gelen zorunlulukla ezberlediğı isim listelerini gözden geçirdi. Bu da bir ipucu vermeyince, son dedikodu sütunlarını gözden geçirdi ve sonra aklına geldi.

Kingsley. Aman Tanrım.

"Neden, o bir varis-" Bu kadar genç ve zengin bir hayranı olduğu için filo zihni hesap yapmaya başladı.

Yeni perdeler. Halılar.

Peg ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bir paket uzatarak cazibesini daha da artırdı. "O her kimse, bunu o gönderdi."

Tanıdık kutu ve kurdele, içindeki cazip teklifin nereden geldiğini çok açık bir şekilde anlatıyordu.

Rundell & Bridge.

Zevkli ve pahalı.

Hızlı parmaklarıyla -bu ilk kez böyle bir hediye açmıyordu- Justina hediyein paketini açtı ve meşe yaprakları gibi işlenmiş, takan kişinin bileğine dolanan zarif bir gümüş bilezik bulmaktan çok memnun oldu. Üzerinden minik taşlarla süslenmiş küçük meşe palamutları sarkıyordu.

"Aman Tanrım," diye hırıldadı Peg. "Bunu beklemiyordum."

Bayan Spenser başını kaldırıp bileziğı baktı. "Neden?"

"Bu Kingsley yanında genç bir hanım getirdi."

"A wha-a-a-t?"

"Genç bir hanım," diye tekrarladı Peg. "Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, çok düzgün biri."

Bayan Spenser konuyu tartışmak için bir neden görmüyordu. Peg kızın kaliteli olduğunu söylediye, büyük olasılıkla öyleydi. "Ne istiyorlar?"

Peg homurdandı. "Çok zahmet olmayacaksa seninle çay içmekle ilgili bir şeyler geveliyor."

"Çay alır mısınız?" Bu sefer Bayan Spenser papağandı, çünkü tam olarak duyduklarına inanamıyordu.

"Oh, evet, çay al. Zahmet olmasın diye yanlarında bir de sepet getirmişler." Peg böyle bir aptallık görmemiş gibi başını salladı ama aynı hızla gözleri kısıldı. "O sepet bizi bir hafta doyurur. Manavı arka basamağımızdan uzak tutar."

Peg, son derece pratik biriydi.

"Yukarı gönderin," diye emretti Bayan Spenser, kapağı kapatmadan önce kutunun içine imrenerek bir kez daha baktı.

"İkisi de mi?" Peg onaylamayan bir *cık cık* yaptı.

"Sorun nedir?"

"Bu yönde bir eğiliminiz olduğunu düşünmemiştim."

Değildi, ama bakışları tekrar kutuya doğru kaydı.

"Oh, kimi azarlıyorum." Peg hırıltılı bir sesle güldü. "O biblo için Wellington'ın atıyla bile yatarsın."

Olabilirdi, ama bu ne burada ne de oradaydı. "Sadece çay içmek istediklerini mi söyledin?"

"Evet, bir tanışma ve çay."

"Ve siz onun kaliteli olduğunu mu söylüyorsunuz?" Bayan Spenser bu öneri karşısında başını salladı. "Yanılıyor olmalısınız. Soylu bir kızı beni görmeye getirmeye cesaret edemez."

Peg'in gözlerinde o hesapçı bakış vardı. En güzel yıllarını yaşayan bir hanımefendiye karşı, yaşını başını almış yaşlı bir fahişe. "Bahse var mısınız?"

"Evet."

"İnci kulak topuzlarım," diye teklif etti Peg. Bunlar emeklilik mücevherlerinin sonuncusuydu ve Midas'ın açgözlülüğüyle yağlı, parlak mücevherleri elinde tutuyordu.

"Bitti! Gelecek ayki maaşına karşılık-" "İki," dedi

Peg, bahisleri yükselterek.

"Evet, madem ısrar ediyorsun, iki ay," dedi Justina, sanki büyük bir iyilik yapıyormuş gibi elini sallayarak. İkisi de bu kulak kepçelerinin bir yıllık maaşlarını rahatlıkla çıkarabileceğini bilirken, bu pek de mümkün değildi.

"Ve *tüm* maaşımı, Justina," dedi Peg ona, kırılaşmış kaşlarından biri öfkeyle kalkıktı. "Lord Trumble sana verdiğinde kaymağını yediğin kısım da dahil."

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi Bayan Spenser zarif aksanlı bir sesle.

Kingsley'in tahmin etmesi gerekirse, kadının üst sınıf bir eğitimin ve bir tutam Fransız asaletinin ipuçlarını sergilediğini söyleyebilirdi. Ya da en azından hanımefendinin vermek istediği izlenim buydu.

Aynı şey efsanevi güzelliği için de geçerliydi; koyu kumral saçları, açık teni ve tam da olması gerektiği gibi kıvrılan uzun, söğüt gibi fiziğiyle kesinlikle yakışıklı bir kadındı. Ama kötü şöhretli Incognita'yı öne çıkaran şey gözleriydi; hızlı ve keskin, arkasındaki zekâdan ve kolayca hükmedilemeyecek meydan okuyan bağımsızlığından kimseye şüphe bırakmayan gözler.

Hayranlarının politikacılar, sanatçılar ve toplumun en üst kesimlerinden olmasına şaşmamalı.

"Gelip beni ziyaret etmeniz ne büyük incelik." Bunu büyük bir gülümsemeyle söyledi, sanki ziyaretleri eski dostların beklenmedik bir anda gelmelerinin hoş bir sürpriziymiş gibi. "Peg, canım, bir demlik çay getirir misin?" diye sordu kapıyı açan kocakarıya.

Peg sözlerine biraz homurdanarak ve gözleri meraklı bir ışıltıyla parlayarak, "Oh, evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Bayan Spenser, konukseverliğinizi düşüncesizce ihlal ettiğimiz için özür dilemeliyim," dedi Birdie, Bayan Spenser onları Londra'daki çoğu ev gibi bahçeye değil, aşağıdaki şık gezinti yerine bakan salonuna götürürken. "Zavallı Binbaşı Kingsley'e beni buraya getirmesi için ısrar ettim."

"Zavallı Binbaşı Kingsley, gerçekten!" Bayan Spenser güldü. "Binbaşı Kingsley, değil mi?" Kadın ona bir kolyedeki şüpheli bir taş a bakar gibi baktı.

"Evet, Binbaşı Kingsley, madam," diye yanıtladı zarif bir selam vererek.

"Evet, bunu şimdi görebiliyorum," dedi Bayan Spenser, şimdilik bu oyunu oynamaya istekli olduğunu gösteren şaşkın bir bakış fırlatarak. Sonra arkadaşına döndü. "Ya sen, sevgili kızım, sen kim olabilirsin?"

"Birdie, hanımefendi."

Bayan Spenser başını eğdi ve onu merakla inceledi. "Birdie, ha? Uçuşa geçtik, öyle mi?"

"Bir anlamda," diye yanıtladı Birdie, kendini tutarak.

Bayan Spenser bir kanepeye oturdu ve Birdie'nin paylaşması için yanındaki koltuğu sıvazladı. Bayanlar oturduktan sonra Kingsley onların karşısındaki büyük koltuğa oturdu, odadaki bir erkek için tasarlanmış gibi görünen tek koltuktan bu.

Seçilmiş patronu için muhteşem, rahat bir taht. Evet, Bayan Spenser'ın zeki ve akıllı bir kadın olduğuna hiç şüphesi yoktu.

İkisi yan yana otururken, Kingsley'in dikkatini bir şey çekti. Davranışları birbirine ne kadar da benziyordu -elleri kucaklarında, omuzları dik ve gülümsemeleri hazırды.

Yine de Birdie'yi salonun etrafında meraklı bakışlar atarken yakaladı. Zevkle döşenmiş bu odada bir kötölük belirtisi arıyordu. Kadının alnında bir hayal kırıklığı parıltısı belirlediğinde neredeyse gülecekti.

Bu arada Bayan Spenser her ikisine de sıcak bir şekilde gülümsedi. "Siz ikiniz nasıl oldu da bir araya geldiniz? Ve sizi benim evime getiren

Kapının eşiğinde mi?" Kingsley'den Birdie'ye ve sonra tekrar binbaşıya baktı. Bu son bakışta kaşları onaylamaz bir ifadeyle hafifçe kalktı.

Ama kadının gerçek sorusu -sözlerinin ardındaki soru- onun gözünden kaçmamıştı. Bayanın gerçekten bilmek istediği şey şuydu: *Saygıdeğer bir genç bayanı evime getirerek ne halt ediyorsun?*

"Setchfield balosunda tanışmıştık," dedi Birdie ona, alttan alta dönen olayların farkında olmadan.

Ya da Birdie olarak, onları tamamen görmezden gelmek.

Kadın başını geriye attı ve güldü. "Ah, elbette. Orada ne kadar çılgınlık ve eğlence var. Her yıl yeni bir skandal. Sanırım siz ikiniz bu yılın skandalısınız?" Hanımefendinin eli hafifçe kalkarak gözünü okşadı, bu da solmakta olan morluğu fark ettiğini gösteriyordu. "Ne yazık ki bu yıl katılamadım," dedi onlara, "ama belli ki muhteşem bir geceyi kaçırmışım."

Birdie ona, "Hiç de değil," demek için acele etti.

"Hayır, hayır," dedi Bayan Spenser, tesellilerini bir kenara bırakarak. "İkinizin nasıl tanıştığının ardında oldukça skandal bir hikâye olduğundan eminim."

Kingsley ona, "Şans eseri," dedi.

"Şans!" diye alay etti kadın. "Öyle bir şey yok." Bayan Spenser durakladı ve Birdie'ye baktı. "Kader ikinizi bir araya getirdi. Bundan eminim."

"Hiç sanmıyorum-" diye başladı, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

Bayan Spenser onu tamamen görmezden geldi. "İkinizin aşık olduğunu tahmin ediyorum. İlk görüşte aşk, sanırım. Ve şimdi aileniz bu evliliği onaylamıyor ve sen de kaçtın. Hepsi bu mu?"

"Hayır!"

"Kesinlikle hayır!"

Bu iki açıklama aynı anda yapıldı ve ardından sert bakışlar geldi.

Bayan Spenser ellerini birbirine vurarak, çenesinde dua eder gibi kavuşturduğu ellerinin üzerinden sırtıttı. "Hangi kısmına?"

"Ne demek istiyorsun?" Birdie ona sordu.

"Teorimin hangi kısmı yanlış? Binbaşı Kingsley'le tanıştığınızda onu aşırı derecede yakışıklı bulduğunuz kesin. Değil mi?"

"Etkileyici biri," dedi Birdie, bir kez daha odaya bakarak. Ve ona değil.

Bayan Spenser'ın gözleri parladı. "Ya siz, Binbaşı Kingsley? Birdie'yi ilk gördüğünüzde onu büyüleyici buldunuz mu?"

Çenesi ileri geri hareket etti. "Ben onun başka biri."

Bayan Spenser homurdandı. "Bu benim soruma cevap olmadı ama ses tonunuzdan onu çok güzel bulduğunuz tahmin ediyorum." Hanımefendi başını kaldırdı. "Ah, Peg! Çay demliği. Ne mükemmel zamanlama."

Hizmetçisi tepsiyle içeri girdi ve önlerindeki masaya yerleştirirken fincanlar tıkırdadı. "Şimdi biraz içecek alalım. Birdie, lütfen doldurur musun, bu arada Binbaşı Kingsley de bana bir aşk hikâyesi olduğuna emin olduğum şeyin geri kalanını anlatsın."

Birdie çaydanlığa uzanırken ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Her soylu hanımefendinin yapacağı gibi dökmeye başladı -mükemmel bir şekilde oturuyor, dökmemeye dikkat ediyor ve demliği tam olarak öyle tutuyordu. Sanki kraliçeyi ağırlayan bir düşesmiş gibi yapıyordu.

Bu *cit*'in kızı değildi. Avukatın çocuğu değildi. Hiçbir mantarın toplumda yükselmek için değerli umudu değildi.

Kafasını kaldırdığında Bayan Spenser'ı Birdie'yi değil, kendisini incelerken buldu.

Demek sen de fark ettin, der gibiydi bakışları.

Bu arada Birdie sessizliği kendi anlattıklarıyla doldurdu. "Birlikteliğimiz Binbaşı Kingsley'in bana bir günlük gezi boyunca eşlik etmeyi teklif etmesinden başka bir şey değil."

Kingsley alaycı bir homurtu çıkardı. *Nazik bir teklif.*

Bu, Fransızların Waterloo'da sahayı "nazikçe" teslim ettiklerini söylemeye benziyordu.

Birdie'nin dudakları birbirine yapıştı. "Bana bir iyilik borcu olduğunu ima etmiş olabilirim."

"Bir iyilik mi?" Kingsley kekeledi.

"Üç," diye düzeltti Birdie hemen.

"Üç nimet! Ne kadar da hoş!" Bayan Spenser sanki odada en ufak bir gerginlik yokmuş gibi heyecanla konuştu. "Çok Herkülvari." Birdie'den bir fincan çay aldı ve nezaketle gülümsedi. "Zavallı Binbaşı Kingsley'den ne istediniz? Hiçbir şeyi ya da kimseyi öldürmek zorunda kalmadı, değil mi?"

"Henüz değil," diye mırıldandı Birdie'den bir fincan alırken. Bir an için parmakları birbirine değdi ve o kısa temasta her şey yeniden oldu.

Çardakta olduğu gibi. Onu öptüğünde olduğu gibi. Dünya, sanki bunun, bu büyüünün kendisine ait olduğunu fark etmesini bekliyormuş gibi hareketsizdi.

Eğer isteseydi . . .

Birdenbire yolun kenarındaki o تنها yere geri dönmüştü ve kadın bir kez daha kollarındaydı, dudakları dudaklarının üzerindeydi, kıvrak vücudu ona yaslanmıştı ve tek istediği ...

Kafasını kaldırdığında iki kadının da kendisini incelediğini görünce neredeyse çay fincanını düşürüyordu. Birdie cani gibi bakıyordu ve Bayan Spenser'ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

"Evet, şey, ev sahibemize gününüzü anlatmak üzereydiniz-" Çayına üfledi ve sonra eklediği iki topak şekeri karıştırma gösterisi yaptı.

Hiç istememişti ama Birdie yine de onları koymuştu.

Nereden bildiğini tahmin etmek istemiyordu. Ama bir kelime göğsüne saplandı.

Kader.

"Binbaşı Kingsley beni boks maçına götürdü," diye duyurdu Birdie.

"Boks maçı mı?" Bayan Spenser biraz şaşırmış gibi bir sesle sordu. Karşısındakinin Londra'nın en kötü şöhretli fahişesi olduğunu düşününce, Kingsley kadını şaşırtan bir şey olmasına şaşırdı. "Wilson ve Cormack'la olan maç değil mi?"

Oh, ne kadar da yanılmış. Kadın pek şaşırmamıştı, daha çok kıskanmıştı.

"Boksa bayılırım," diye ekledi Bayan Spenser bir sonraki nefesinde.

"Öyle mi?" Birdie öne doğru eğildi.

Kadın da öne doğru eğilerek, "Kesinlikle," dedi. "Wilson nasıl ortaya çıktı?"

"Formunda," dedi Birdie ona ve bir anda ikisi kafa kafaya verip rakipsiz bir coşkuyla sporu tartışmaya başladılar.

"Ne düşündünüz, Binbaşı Kingsley?" Bayan Spenser sordu. "Wilson, Birdie'nin söylediği gibi nadir görülen bir formda mıydı?"

"Gerçekten bilemem. Çok uzun zamandır uzaktaydım-"

Bayan Spenser Birdie'ye döndü. "Güzelliğiniz yüzünden kavgayı fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı."

"Ben-" diye başladı, ama Birdie hikâyeyi alıp ilerletti, Bayan Spenser'ın çok hoşuna gitti.

"Aslında arkadaşına Flaman olduğumu ve tek kelime İngilizce bilmediğimi söylemiş."

Bayan Spenser gülmeye başladı, o kadar çok güldü ki fincanını ve tabağını indirdi. "Eminim Lord Kingsley sadece-" "Binbaşı

Kingsley," diye düzeltti.

Bayan Spenser arkasına yaslandı. "Eğer öyle diyorsanız-"

"Biliyorum," dedi ona.

Kadın hafifçe başını sallayarak konuyu kabul etti. Şimdilik.

Sonra aklına geldi. Kurnaz fahişe onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu ona duraklama hissi vermek yerine düşüncelerinin başka bir yöne doğru ilerlemesine neden oldu. Birdie'nin. Bayan Spenser onun kim olduğunu biliyorsa, yanında oturan kadının kim olabileceği konusunda da mükemmel bir fikre sahip olmalıydı.

Kingsley oturduğu yerden doğruldu ve rüzgârın hafifçe kendi lehine döndüğünü hissetti. Birdie'nin bu oyunda kaybedecek daha çok şeyi vardı ve şu anda bir çit direğinin üzerinde bir kızılgerdan gibi oturuyordu; alaycı ve arsız ama daha da önemlisi, şahin için farkında olmadığı bir oyun.

Oh, Birdie kendini beğenmiş ve üstünlük taslayan bu kadın kadife kaplı pençelerini ona doğru çevirdiğinde orada oturuyor olmayacaktı.

"Şimdi, Birdie, isteksiz kahramanımız için ikinci görevin neydi?" Bayan Birdie. Spenser soruyordu.

"Elbette sizinle tanışmak için."

"Ben mi?" Bayan Spenser'in eli kalbine gitti. "Oh, onur duydum."

"Umarım çok küstahça davranmamışsızdır-" diye devam etti Birdie.

"Bazıları böyle bir talebin yerine getirilmediğini düşünüyor."

"Bu çok küstahça bir davranıştı," dedi hanımefendi, ama bu pek de azarlama sayılmazdı. "Yine de arkadaşlığınız çok eğlenceli."

"Teşekkür ederim, Bayan Spenser." Fingirdek kadın ona zafer dolu bir bakış fırlattı.

Ama uzun sürmez.

"Rica ederim, Hanımefendi-" Bayan Spenser bir ismi hatırlamaya çalışan biri gibi durakladı.

Birdie'nin ağzı neredeyse anında açıldı, sanki ev sahibesinin mırıldanan sesleri bunu yapmasını sağlamıştı, ama tam dudakları onun felaketi olacak ismi oluşturacakken kendini tuttu.

Yavaş bir nefes aldıktan sonra, "Sadece Birdie, hanımefendi," diye cevap verdi. Bayan Spenser kekini kemirirken, "Siz öyle diyorsanız," diye cevap verdi.

"İstiyorum," diye ısrar etti Birdie ve sonunda bakışlarını ona doğru çevirdiğinde, tam olarak ne düşündüğünü bildiğini umdu.

Ha, seni kaypak küçük fingirdek. Neredeyse seni yakalıyordu.

Gerçekten de öyle, çünkü okuldan yeni çıkmış bir kızın tüm dikkatiyle çay doldurmaya devam etti.

"Doldurmayı nerede öğrendin, Birdie?" Bayan Spenser sordu. Sesi yine yatıştırıcı bir bal gibiydi. "Sanırım bir okulda, tahmin edecek olursam da Bath'daki Bayan Emery'nin okulunda."

Birdie'nin kirpikleri bu öneriyle birlikte açıldı.

Bayan Emery'nin okulu mu? Kingsley bile oranın İngiltere'nin en seçkin okullarından biri olduğunu ve sadece en iyilerin gittiğini biliyordu.

Kahretsin, kendi annesi bile uzun zaman önceki genç kızlığında Bayan Emery'ye gitmişti - kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü biriyle birlikte olduğunda bundan bahsetmeyi asla ihmal etmezdi.

Ama Birdie? Bayan Emery'nin evinde mi? Kesinlikle Bayan Spenser yanılıyordu. Öyle olmalı. Birdie iyi bağlantılara sahip olabilirdi, ama Bayan Emery's için yeterince yüce değil *miydi*? Pek sayılmaz.

Yine de Birdie tökezleyerek ilerliyor ve "Nereden biliyorsun?" diye soruyordu. Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı ama uzun sürmedi, çünkü Mrs.

Spenser kremalı bir kedi gibi gülümsüyor.

Çünkü çok haklıydı, Birdie'nin kim olduğunu tam olarak biliyordu -ah, şeytan kadını alsın- çünkü asla söylemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Bayan Spenser arkasına yaslandı. "Çünkü ben de oraya gittim." Ve sonra yanıt bekledi.

"Öyle mi?" Birdie'nin gözleri büyüdü.

Kingsley aynı kuşkulu soruyu sormadan önce kendini durdurmayı başarmıştı.

Bayan Spenser ikisinin de yararına olacak şekilde başını salladı. "Evet. Korkarım ben gönderildim ikinci yılımda eve döndüm."

Şimdi sırtıma sırası Birdie'deydi. "Ben sadece bir yıl dayandım. İtiraf etmeliyim ki o da zor."

Kingsley, "*Bayan Emery'nin Okulu* olduğunu hiç söylememiştiniz-" diye işaret etti ve sonra dudaklarından dökülen aceleci yanıtı şimdiden pişmanlık duyarak ağzını kapattı.

Bayan Spenser bir kek daha almak için uzandı. "Zavallı Binbaşı Kingsley'i şok ettiğinize inanıyorum."

Her iki hanım da ona bakarken, fesatlık ve sevincin aynadaki görüntüleri Kingsley İspanya'dan beri kendini hiç bu kadar sayıca az hissetmemişti.

"Pek sayılmaz," dedi, dünyevi ve etkilenmemiş görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama içten içe düşünceleri karmakarışık.

Birdie de kimdi?

"Şaşırdığını sanmıyorum, korkarım benim maceralarım onunkilerin yanında oldukça sönük kalıyor," dedi Birdie yeni sadık dostuna. "Ayrıca, tüm sırlarımı keşfetmesine izin veremem - bir görevi daha bitirene kadar olmaz. Oh, bir de bana ıslık çalmayı öğretiyor."

"Islık çalmak için mi?" Bayan Spenser dudaklarını büzdü ve neşeli bir melodi tutturdu.

Birdie kıskançlıkla iç çekti. "Oh! Bu çok hoş. Kim öğretti Sen?"

Bunun üzerine Bayan Spenser'in ifadesi değişti. "Kardeşim. Biz çocukken."

"Benim hiç erkek ya da kız kardeşim olmadı. Son zamanlara kadar yoktu."

Bayan Spenser, Kingsley'i dürtmek istercesine ona baktı. *O kısmı anladın mı?*

Ama Kingsley'in görebildiği tek şey, yüksek bir kalede kafese kapatılmış Birdie'ydi. Aşırı korumacı baba, tabanda bir ejderha gibi, yaklaşmaya cesaret eden herkese duman ve ateş üflerken, yukarıdaki güzel kız, canlı ve tutkulu, sadece öteki dünyaya bakabiliyordu.

Gizemli küçük hanım çaydanlığı aldı ve ev sahibesi için bir ölçü daha doldurdu, sonra da kendisi için. "Kardeşinizi bir daha gördüğünüzde ona teşekkür etmelisiniz Bayan Spenser. Size bu kadar iyi öğreterek büyük bir iyilik yaptı."

Kadın başını çevirdi ve bir an için gözlerinde karanlık bir ıçık belirdi, bir gölge çekildi.

"Çok üzgünüm," demek için acele etti Birdie. "Onu görüyorsun, değil mi? O Gitmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok, sevgili kızım. Sadece ben görmedim çok uzun zamandır ailem."

"Ah," diye başardı Birdie, biraz yardım için Kingsley'e bakarak. "Çok özür dilerim."

Bayan Spenser ona, "Benim de öyle olduğum zamanlar oluyor," dedi ve ekledi çayına krema kattı. "Ama bugün değil. Bu kadar canlı ve

Eğlenceli bir arkadaş." Hanımefendinin gülümsemesi geri döndü ve her türlü pişmanlık izi bir kenara bırakıldı.

Kingsley bunun öğrenmeye zorlandığı bir beceri olduğunu tahmin etti.

"Şimdi, sevgili Binbaşı Kingsley için üç göreviniz olduğunu söylüyordunuz ve bu gün sona eriyor," diye teklif etti ve ışığın çekilmeye başladığı pencereye doğru bir bakış gönderdi. Şalını omuzlarına sararak her ikisine de baktı. "Bu yüzden beni hoş görmelisiniz. Binbaşı Kingsley için üçüncü göreviniz nedir?"

"Söylememeyi tercih ederim," dedi Birdie ona.

Kelimelerini bu kadar dikkatli seçmesindeki bir şey, bundan hoşlanmayacağını çok açık bir şekilde söylüyordu. Kingsley'nin, aklına gelen saçma fikrin neden tamamen imkânsız olduğuna dair mükemmel bir itiraz getirmesi için ona zaman tanımak istemediğinden hiç şüphesi yoktu.

Bir fahişeyle çay içmek gibi.

Bayan Spenser'in da burnunu sokmaya niyeti yoktu. Oturduğu yerden kalktı. "Şimdi, sevgili Birdie, bir daha görüşmeyeceğimize göre-"

"Ama tabii ki biz-"

"Hayır," dedi Bayan Spenser kesin bir ifadeyle, "dönmemelisiniz. Bu uygun olmaz, değil mi Binbaşı Kingsley?" Bayan Spenser ona, en başından beri bunu bilmesi gerektiğini çok açık bir şekilde ifade eden kınayıcı bir bakış fırlattı.

"Hayır, Birdie. Bu akıllıca olmaz."

"İşte," dedi Bayan Spenser eteklerini süpürerek. "Hepimiz aynı fikirdeyiz. Bu öğleden sonra bizim sırrımız." Kapıya doğru döndü. "Buna sen de dahilsin, Peg."

Kapının hemen ötesinden mırıltılı bir onay sesi geldi.

Bayan Spenser içini çekerek, "Onu çok seviyorum, Peg," dedi, "ama çok deli. Bana sizin bir asilzade olduğunuzu söyledi, Binbaşı Kingsley ve siz de sevgili Birdie, soylu bir hanımefendiymişsiniz." Gözleri muziplikle parlayarak her ikisine de gülümsedi. "Gerçekten gülünç bir düşünce, ikiniz de aynı fikirde değil misiniz?"

Arabella nefes almaya çalıştı. *Soylu bir hanımefendi mi?* Kingsley'in gözlerindeki gerçeği görmesinden korktuğu için ona bakmaya cesaret edemedi.

Peki Bayan Spenser onun hakkında ne demişti? *Bir asilzade*. şimdi adama bir göz atmaya dayanamıyordu.

Bu kez Kingsley'e baktığında, daha önce yaptığı her şeyi bir kenara bıraktı. sadece onun hakkında karar verdi ve onu bir suarede ya da parkta karşılaşmış olabilecekleri gibi görmeye çalıştı.

Güçlü Romalı yüz hatları, omuzlarının dikliği, şahin gibi İfade. Evet, askeri bir damgası vardı ama aynı zamanda kendini kusursuz bir asalet havasıyla taşıyordu.

Ah, bunu görmemiş miydi? Ama sonra, Kingsley'nin bir centilmen olduğunu başından beri -bir düzeyde- bildiğini fark etti.

Buna rağmen bir tırmık gibi öptü . . .

"Gel, Birdie. Biz hanımların biraz yalnız kalma zamanı geldi. Ayrıca, Binbaşı Kingsley son üç pastaya bakıyordu ve onları almayacak kadar kibar."

Birdie Kingsley'e baktı ve onun mahcup, çocuksu bir sırıtışla baktığını gördü. Sadece bu bile kalbinin tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Bayan Spenser hoşgörüyle gülümsedi ve sonra salondan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkarak dar bir koridordan evin arka tarafına doğru ilerledi. Büyük bir odanın kapısını açtı ve Birdie kendini o güne kadar gördüğü en süslü yatak odasında buldu.

Büyük yatakta püsküllü bir tente ve robin's egg mavisinin hoş bir tonunda eski moda perdeler vardı. Duvarları soluk sarı dokunuşlar ve yaldızlı baskılar süslüyordu. Odanın tamamı zarif ve huzurluydu.

Tutku ardaklarından daha çok mola.

Hanımefendi odayı geçerek, yarım düzine kadar yaldızlı çerçeveli minyatürün arasına serpiştirilmiş güzel porselen kaplar, fırçalar, kurdeleler ve s s eşyalarından oluşan bir koleksiyonun bulunduğu büyük tuvalet masasına gitti.

"Sevgili kızım, evine git. Hemen. Hemen. Çok geç olmadan."

"Çok mu geç?" Arabella bu sözleri söylerken bile, Bayan Spenser'in tecrübelerine dayanarak konuştuğunu hiç şüphesiz biliyordu. Başını kaldırıp doğrudan kadına baktı.

"Onu kandırmış olabilirsin, ama ben senin kim olduğunu biliyorum-"

Arabella itiraz etmek için ağzını açtı ama Bayan Spenser başını kısa ve keskin bir şekilde sallayarak onu durdurdu. "O saçlar, o gözler. Çok netler, Tremont'u nerede görsem tanırım."

Gerçek adının kullanılmasından ürperdi ve Kingsley'nin onları takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Yine de yaklaştı ve fısıldadı, "Söylemeyeceksin-"

"Kingsley mi? Tabii ki hayır. Onun saklaması gereken kendi sırları var," diye cevap verdi Bayan Spenser elini küçümser bir hareketle.

Öyle mi yaptı? Arabella'nın düşünceleri biraz dalgalandı. Sanki boyundan büyük bir işe kalkışmış gibiydi.

Tabii ki vardı.

"Lütfen, Birdie," diye yalvardı Bayan Spenser. "Eve git. Geri dönmeden önce. Bugünkü aptallığın için babandan af dile. Her ne oluyorsa, eminim Parkerton seni affedecektir."

"Babamı tanıyor musun?" Arabella nedenini bilmiyordu ama bu onu oldukça şaşırtmıştı. Amcası Jack ailenin çapkınıydı, kesinlikle babası değildi ... ve yine de

"Endişelenme canım," dedi Bayan Spenser ona. "Bu *tonda* pek çok erkekle tanıştım. Dük'le de sevgili karısıyla tanışmadan çok önce tanışmıştım. Benim tipim olduğundan değil. Benim zevkime göre fazla sertti."

Evet, kadın babasıyla tanışmıştı, diye fark etti Arabella. "Ve oldukça dik kafalı biri olarak bilinmesine rağmen-" Bu hafif bir ifadeydi.

"-Eve gitmeli ve onun iyiliğini geri kazanmak için elinden geleni yapmalısın."

Kadının sözlerinde Arabella'nın tüylerini diken diken eden bir kesinlik duygusu vardı. Yine de itiraz etmekten kendini alamadı, "Babam asla-"

"Hayır, belki de değil, ama bir kez kalbinizi kaybettiniz mi, yapılması gerekeni yapacak kararlılığa sahip olamazsınız."

Yapılması gerekenler . . . Gerisini boş ver.

Yine de "Kalbim mi?" demekten kendini alamadı. Arabella başını salladı. "Öyle değil. Yani ..." Bayan Spenser'ın yalanlarındaki gerçeği görememesi için kadına sırtını döndü.

Kingsley'e aşık oluyordu.

Bayan Spenser'ın tuvalet masasını yeniden düzenlerken çıkardığı tencere sesleri Arabella'nın dikkatini tekrar elindeki konuşmaya çekti.

"Sevgili çocuğum," diye söze başladı kadın, "ben bu işe girdiğimden beri bu işin içindeyim.

senin yaşındayken." Arabella'ya açık bir kap uzattı. "Ne kokusu alıyorsun?"

"Güller," diye başladı, çünkü duyularını gıdıklayan ilk şey buydu, ama sonra etrafına başka bir şey yayıldı. "Ve-" Tekrar nefes aldı ve şimdi duyularıyla bambaşka bir şey oynuyordu.

Daha derin bir şey, büyüleyici bir şey.

"Evet," dedi Bayan Spenser, bir koku da alarak. "Bu parfümün katmanlarına bayılıyorum. İnsan içine çektikçe daha da sarmalanıyor."

Arabella ona baktı ve bunun artık parfümle ilgili olmadığını fark etti.

Bayan Spenser ona, "Siz farkına varmadan gerçekleşiyor," dedi. "Sadece o ilk ipucunu, güllerin o ilk masum ve tanıdık havasını düşünürsünüz ve sonra çok daha karmaşık hale gelir ve katmanlar etrafınızda dolanarak sizi kaçamayacağınız bir ağın içinde bırakır." Tencereyi kapattı ve masaya geri koydu. "Kalp kırıklığını gördüğümde anlarım ..."

Kalp kırıklığı mı? Neden, onca saçma önerinin arasında. Arabella düşündü Kendisi bunun için fazla mantıklı.

Yine de önünde korkmaya başladığı bir an belirliyordu. İki görev tamamlandığında, çok yakında binbaşının onu babasının evinin yakınındaki köşeye bırakacağı ve ona sırtını dönüp uzaklaşmak zorunda kalacağı zaman gelecekti.

Kalbi paramparça oldu.

Ama Bayan Spenser'ın bir sonraki söylediği, tüm kazana çok daha karmaşık bir katman daha ekledi. " ...ve daha da acısı, o zavallı adam sana aşık olarak yarı denizde yaşıyor."

Bu sözler *-seni seviyorum-* Arabella'yı soğuktan *dondurdu*. "Benimle mi?" "Evet," dedi Bayan Spenser ona. "Söyleyeceğimi düşündüğün şeyi değil,

değil miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunun nasıl olabileceğini pek anlayamıyorum-"

"Sevgili kızım, dedikodu sütunlarını okumuyor musun?" Bayan Spenser sordu. "Hayır, asla!" Arabella ona söyledi. "Korkunç saçmalıklar. Yalanlar ve spekülasyonlar, hepsi

" İyi bir önlem için ürperdi.

"Çok yazık," dedi Bayan Spenser. "Bu aynı zamanda nedenini de açıklıyor-" "Neden ne?"

"Yok bir şey," diye cevap verdi kadın rahat bir tavırla. "Ve haklısınız -Dedikoduda keşfedilecek pek bir şey yoktur."

Ama Arabella kadının söylediklerine gerçekten inanmadığından kuşkulanıyordu.

"Şimdi Binbaşı Kingsley'e ve onun zavallı kalbine dönelim-"

"Oh, yanılıyor olmalısınız, Bayan Spenser. O olamaz ..." Kingsley onu seviyor olsa bile, bu o kadar imkânsızdı ki. Ve sonra gerçek ortaya çıktı. "Başka biriyle evlenecek."

"Şimdi öyle mi?" Tuvalet masasını yeniden düzenlemeye koyulan Bayan Spenser omzunun üzerinden baktı, sesi sadece şüpheli geliyordu. "O zaman seninle ne işi var?"

Bana hayatımın gününü verdiğini söylemek istiyordu. Ve onunla birlikte macera dolu bir hayatın, arzu etmeye cesaret ettiği tutkunun ve ummaya cesaret edemediğı başka bir şeyin ipuçları gelmişti.

Söylemek istemediğı bir kelime. İtiraf et.

Özellikle de şimdi Kingsley'i sevmenin cazibesinin onu nasıl mahvedebileceğini görebiliyordu.

Olabilir mi? Şunu "*olabilir*" yap.

"Bu mümkün değil." Arabella bir an durakladı. "Ah, keşke mümkün olsaydı." Sözcükler yumuşak bir itiraf ve gözyaşları içinde döküldü.

Bayan Spenser onu kollarının arasına aldı ve kucakladı. "Evet, biliyorum sevgili kızım. Hem de çok iyi biliyorum."

"Babam onu öldürürdü," diye burnunu çekti.

"Böyle bir olasılık var," diye kabul etti Bayan Spenser. "Ya da daha kötüsü, bir şeyler değişecek. Kingsley'in fikirleri değişecek. Ve sonra ..." Sözleri bir pişmanlık notasıyla kesildi.

Arabella geri çekilerek gözlerindeki nemi sildi. "Yapmazdı. O öyle biri değil."

"Nereden biliyorsunuz? Adamla daha yeni tanıştınız," dedi daha deneyimli olan bayan.

Arabella başını sallayarak tüm bunları aptallık olarak nitelendirdi. "Sanırım buna hakkınız yok. O bana aşık değil -dediğiniz gibi- aşık olmak için çok erken."

Ama buna inanmadı, çünkü kendi kalbinin korkunç bir dönüş yaptığını biliyordu. Ve arzuları. Kingsley için duyduğu arzular.

İmkânsız düşünmesini sağladılar. O öpücüğün nasıl bitmemesi gerektiğini. Eğer onu seviyorsa...

Tam orada kendini durdurdu.

Hay aksi! Mantıklı olması gerekiyordu. Ama böyle bir düşünce içindeki her şeye o kadar aykırıydı ki. Tremontlar pervasız ve inatçıydı. *Sonuçlara lanet etmek* onların sloganı olmalıydı.

Çünkü baksanıza, ağırbaşlı ve sıkıcı babası bile Elinor'a aşık olduğunda nasıl da şeytana dönüşmüştü.

Ama Kingsley onu sevdiyse. Ona aşık olduysa . . .

Paris, Venedik ve ötesine dair hayaller hayalinde dans ediyordu. Macera dolu günler. Geceler . . . Oh, evet, az önce tattığı tutkulu geceler.

Ve eğer babası kalbinin sesini dinlemesi için ikna edilebilirse ...

İmkânsız. Tamamen imkansız, diye kendi kendine söylemeye çalıştı.

Bu görüş Bayan Spenser tarafından yüksek sesle yinelendi. "Birdie, eğer çok uzun süre yok olursan ... eğer işler geri dönülemez hale gelirse ..."

"Geri döndürülemez derken neyi kastediyorsun?" diye sordu, ama bunun cevabını biliyordu. "Yani, biz-"

Bayan Spenser uzanıp saçlarını karıştırdı ve sonra ona kanıtı gösterdi: çitten küçük bir yaprak ... Bayan içini çekti ve onu masanın üzerine, bir portrenin yanına koydu. Hafif bir duraksamadan sonra minyatürü eline aldı, parmağı sanki o yolu defalarca izlemiş gibi kenarlarında dolaştı.

"Evine git," dedi yumuşak ve kararlı bir sesle.

Arabella cariyeye değil de küçük bir çocuğun portresine bakarken omurgası boyunca bir ürperti dolaştı. Sonra bakışları masanın üzerinde gezindi ve tüm minyatürlerin bu çocuğun çeşitli yaşlardaki aynı görüntüsünü taşıdığını fark etti. Kundakta bir bebek, bukleli bir çocuk ve son olarak da yakışıklı bir ergen.

Bayan Spenser'ın güzel yüz hatlarında bir hüznün titreşimi belirdi. Asla şifa bulamayacak bir kalp kırıklığından bahseden türden.

Bu çocuk, onun çocuğu -her kimse- kadın için her şeydi ama artık değildi.

Kavanozdaki parfüm gibi, kalbi de kapatılmış, saklanmıştı,
Kayıp.

Sadece suluboya ile yakalanan silik, kısacık bir an ona hatırlatacak, günlerinin geri kalanında aklından çıkmayacaktı.

Bayan Spenser seçimini yapmıştı. Bir kez. Uzun zaman önce. Şimdi sıra Arabella'daydı.

Binbaşı Kingsley, Arabella'yı kendisini bekleyen arabaya bindirirken,

"Buyurun," dedi.

Adam arabanın etrafında dolanırken ona bir bakış attı.

Ona aşık olamazdı. Bu düşünce çok saçmaydı. İmkansızdı.

Yanına gitti ve o hınzır, çocuksu sırıtışıyla ona gülümseyerek içeri tırmandı.

Tanrım, kalbi nasıl da çarpıyordu. Ya öyleyse?

Bir anda, Bayan Spenser'in uyarısı yeniden çınladı. *Birbirinizden ayrılamayacaksınız. Birbirinize bağlanacaksınız. Sizi hiçbir şeyden mahrum bırakmayacak. . .*

Böyle bir senaryonun ardından gelecek korkunç hesaplaşmayı düşünerek başını salladı.

Bunun yerine, onu mantıklı bir duruma geri döndürmek için kendini bir ayinle azarlamaya başladı.

Kingsley ona aşık değildi. İşte oradaydı.

Çok duyarlı bir beyefendiydi.

Yine de mantıklı bir beyefendi onun çılgın planını kabul eder miydi?

Kesinlikle kabul etmezdi.

Binbaşı mantıklı bir yapıya sahip olsaydı, büyük olasılıkla asla onunla tanıştı. Yanlışlıkla ya da değil, Setchfield balosunda ona eşlik etmeye gelmezdi.

Daha da önemlisi, böyle skandallarla dolu bir toplantıya bile katılmazdı. olay. Asla olmaz.

Titredi ve pelisesini omuzlarına daha sıkı doladı.

Mantıklı biri olsaydı onu daha önce de öpmezdi. Çünkü bu pek de uygun bir öpücük değildi.

Onu açlıkla öpmüştü. Sanki hiçbir kadını onu arzuladığı kadar arzulamamıştı. .

Aman Tanrım! Bayan Spenser haklı olabilir.

Arabella bonesinin siperliğinin altından dışarı baktı. Şimdiye kadar fark etmemişti ama bonenin altına saklanmış, sıkı bir telaş düğümüne sarılmıştı.

Kingsley ona aşık mı? Bu asla o l m a z d ı . Bayan Kingsley'e söylediği gibi. Spenser, bu imkansızdı.

Birbirlerine aşık olmaları kesinlikle imkansızdı. Ve bunu ayak parmaklarına kadar biliyordu. Tıpkı ne yapılması gerektiğini bildiği gibi.

Kingsley onu kendisine bakarken yakaladı ve tekrar sıırttı. Bu büyüleyici hava kalbini durdurdu, onu büyüledi.

Eğer şu anda nefes alırsa, bu rüya gibi durumdan, onu zincirlerle bağlamış gibi sarmalanmış, büyülenmiş olarak uyanacağını biliyordu.

Yine de ona her şeyi ortaya çıkaracak tek soruyu soruyordu. Eğer onu hiçbir şeyden mahrum etmek istemiyorsa, o zaman ...

"Peki ne olacak benim küçük kuşum? Ev mi yoksa son bir macera mı?"

O da ona söyledi.

BÖLÜM 9

Kingsley döndü ve yanındaki kadına bakakaldı. Herhalde onu doğru duymamıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Beni gayet iyi duydun," dedi Birdie ona, burnu havaya kalkmış, buyurgan bir tavırla. "Bir eve zorla girmek istiyorum."

"Suç dolu bir hayat mı istiyorsun?"

"Hiç istemedin mi?"

"Hayır!" Sorusuna ve tuhaf isteğine bir cevap. Ev hırsızlığı, gerçekten! Şimdi ne önerecekti? *Benimle seviş, Kingsley*, diye saygısızca bir düşünce geldi *aklıma*.

Hayır, hayır! O değil, biraz panikle fark etti. Onun hırsızlık eğilimlerini reddedebilirdi, ama ya diğeri?

Söylenmesi gerekenleri söyleyecek iradeye sahip olduğunu düşünmüyordu. *Hayır. Asla. Kesinlikle olmaz.*

Ama şeytan onu alsın, Augie'nin kurşunu olsun ya da olmasın, onu istiyordu.

Bu sırada kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve onun reddetmesi üzerine anaç ve meydan okuyan bir *homurtu* çıkarmıştı. "Ben de senin maceracı biri olduğunu sanıyordum."

Kadının sözlerindeki bir şey gururuna hafifçe dokundu ama bu, daha iyi bir yargıya karşı bile olsa, onun yemine gelmesine yetti. "Bilmeni isterim ki *macera* vardır, bir de *suç* vardır. Ve senin önerdiğin gibi bir suç, benim güzel küçük hırsız mort'um, seni Old Bailey'de idama mahkûm edilmiş olarak görecektir."

"O halde yakalanmasak daha iyi olur."

"Yakalanmadı!" Başını iki yana salladı. "En azından artık nerede yaşadığını biliyorum." "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü daha önce kaçıdığınız yerin Bedlam olduğundan oldukça eminim."

"Bedlam, gerçekten," diye burnunu çekti.

"Neden birinin evine zorla girmek isteyessin ki?"

Omuz silktili. "Ben sadece denemek istiyorum. O kadar da zor olamaz. Hırsızlar bunu her zaman yapıyor."

"Ve her zaman asılırlar."

"Boynunuzun durumuyla oldukça meşgulsünüz."

"Boynumu oldukça seviyorum," dedi ona. "Ve itiraf etmeliyim ki, bu saçma planı planlamak için hatırı sayılır bir zaman harcadığınız gerçeği beni biraz endişelendiriyor."

"Evet," diye gururla itiraf etti. "İnsana hiçbir şekilde özgürlük tanınmadığında, her türlü şeyi hayal etmek için bolca zamanı oluyor."

"Hırsızlık ve küçük suçlar üzerinde düşünmek için pek de uygun konular değil."

"Babam kadar kibirli konuşuyorsun," dedi. "Ayrıca, sizin de belirtme nezaketini gösterdiğiniz gibi, bu konu üzerinde epeyce düşündükten sonra, yakalanmak gibi bir niyetim olmadığı çok açık. Tüm zorlukları düşündüm ve bunun nasıl yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Düzgünce mi?" diye alay etti. "Sen hiç bir suçluyla tanıştın mı?"

Ağzı açıldı ve öyle olduğunu söyleyecek gibi oldu, ama sonra sanki biraz düşününce cevap vermekten vazgeçmiş gibi ağzını kapattı.

"Planıma sonuna kadar güvendiğimi söylemem yeterli," dedi sonunda. "Tek yapmamız gereken boş bir ev bulmak."

Oh, hepsi bu muydu?

"Sezonun ortasında mı?"

"Şu anda boş olan birkaç tane var," diye cevap verdi. "Önümüzdeki iki hafta boyunca en az yarım düzine ev partisi var ve hepsi de *tonlarca* evi boşalttı - ki bunların bir kısmının çok büyük evleri var."

"Nereden biliyorsun-?"

"Binbaşı Kingsley, herkes bilir. Özellikle de biri davet edilmemişse," dedi ona, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Ya da davetlidir."

Bunda doğruluk payı vardı. Annesinin ev partisi yarım düzine ya da daha fazla boş pozisyondan sorumluydu.

"Şimdi size üçüncü ve son isteğimi söyledim," diye devam etti Birdie, "ve eğer sakıncası yoksa, mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum."

Sanki ondan tek istediği doğru kişiyi bulmasıymış gibi konuştu. yeşil iplik tonu. Ya da yolun karşısındaki dükkândan yeni mumlar al.

Oh, tüm bu çılgınlık! Boş evlere girmek.

Kingsley durakladı, çünkü aklına en az onun isteği kadar saçma bir fikir gelmişti. *Boş bir ev.*

Aman Tanrım. Cesaret edemedi. Sonra tekrar
. . . Gülmemek için dudaklarını birbirine
bastırmak zorunda kaldı.

"Bir ev biliyor olabilirim," diyerek yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Kadının bakışlarında şüpheden başka bir şey yoktu.

"Sahibinin bir ev partisine gittiğini duydum.
önerdin."

"Bir bekâr evi mi?" Kadın başını salladı. "Hayır, hayır, bu asla olmaz. Belli bir büyüklükte ve önemde bir ev olmalı."

"Sanırım bu evi tam da istediğiniz gibi bulacaksınız."
Bakışları daraldı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım mı, minx?"

İtirafının ortaya çıkması biraz zaman aldı. "Hayır."

Sırıtarak atları Mayfair'e doğru çevirdi.

Kingsley, "Eğer bunu yapacaksak, tam olarak dediklerimi yapmalısın,"

diye söze başladı. "Ah, yine mi bu?" diye yakındı Birdie.

Grosvenor Meydanı'nın hemen dışındaki bir evin arkasında. Nihayet alacakaranlık çökmüştü ve şimdi gece Londra'nın üzerine kalın bir perde çekiyordu. Orada burada mumlar yanıyor ve sokak lambaları ışıklarını

mermiler. Ama burada, büyük bir evin arkasında, ara sokakta sadece gölgeler vardı. "Flaman bir ev hırsızı olmamın, eğer yakalanırsak boynumu kurtaracağından şüpheliyim."

Döndü ve onunla yüzleştirdi. "Eğer 'yakalanırsak'. Kendini bir dinle. Bir dahaki sefere bana ailenin kaçakçı ve casuslarla dolu olduğunu söyleyeceksin."

Yüzünden tuhaf bir ifade geçti ama sonra biraz güldü ve önerisini omuz silkererek savuşturdu. "Beni dinlemek mi? Seni dinlemek mi! Kaçakçılar, gerçekten." Sözlerini bitirirken gözlerini kaçırdı: "Ne kadar saçma fikirler."

"Yine de dediklerimi harfiyen yapacaksın," diye devam etti. "Yoksa seni arabaya geri götürür ve Seven Dials'ın ortasına bırakırım. Büyük olasılıkla oraya ait olduğunuza inanıyorum."

"Onca hakaretin arasında-" Kadın adamın yanından geçip kapıya doğru ilerlemeye başladı ama adam onu kolundan yakalayıp kısa sürede geri çekti.

"Ya benim yolumdan ya da başka yoldan," dedi ona.

"Bu benim planım," diye devam etti, inatla pes etmeyi reddederek.

"Sizin planınız, ama riske attığınızın benim boynum olduğunu hatırlatmak isterim." Karanlık koridorda bir aşağı bir yukarı kaçamak bakışlar attı. *Ve itibarına. Ve ailevi ilişkilerine. . .*

"Benim de boynum," diye işaret etti.

"Çok da güzelmiş. Gerildiğini görmemeyi tercih ederim."

"Bir metresin olmamasına şaşmamalı," diye fısıldadı. "Bu korkunç bir iltifattı."

"Öyle bir niyetim yoktu. Sana iltifat ettiğimde bunu anlayacaksın." O kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. "Artık tartışmak yok. Anlaştık mı?"

Başını salladı.

"Güzel. Önce ben gideceğim, sen de dediklerimi aynen yapacaksın."

"Eğer mecbur kalırsam," diye mırıldandı adam sessizce ilerideki gölgeli avluya doğru kayarken.

"Yapmalısın," diye omzunun üzerinden ateş etti.

"Tyrant."

"Bunu duydum," diye cevap verdi duvar boyunca evin yanına doğru ilerlerken.

O takip ettim, ve için onu Kredi, sessizce ve olmadan herhangi bir başka argümanlar. Sanki gizlilik ve hırsızlık onun kanında varmış gibiydi.

Bir pencereye geldiklerinde durdu, iki yanda uzanan çerçeveleri ve üstlerindeki inceledi - hepsi karanlıktı.

"Evde kimse yok gibi görünüyor," dedi biraz isteksizce de olsa.

"Kimse yok," dedi ona, önlerindeki pencereyi yavaşça açmaya başlarken.

"Nasıl bildin-?"

Kapıyı iterek sonuna kadar açarken, "Birkaç gece önce bir akşam yemeği partisi sırasında pencerenin parmaklıksız olduğunu fark ettim," diye açıkladı.

"Sahibini tanıyor musun?" diye sordu, aşırı skandalcı görünmemeye çalışarak. "Öyle de denebilir," diye itiraf etti, kendini yukarı kaldırıp açık pencereden içeri girerken. Sonra pervazın üzerinden eğildi ve ona elini uzattı.

el.

Parmakları onun parmaklarına dolandı -pek çok yönden tam bir çelişkiydi ama ellerindeki güç, fevri ve çılgınca düşüncelerinin ardındaki metaneti gösteriyordu- ve onu yukarı ve içeri çekti.

Tabii ki tam onun kollarına düştü, bir kasırga gibi onun avuçlarının içine yuvarlandı.

Nasıl oldu da Birdie hep böyle oldu? Onun kollarında . . . Ona karşı . . .

Ait olduğu yerde, kader kulağına fısıldıyor gibiydi.

Lanet olsun Bayan Spenser'a ve onun kafa karıştırıcı kader güvencelerine.

Birdie bir eliyle adamın ceketinin koluna yapışmış, diğer eliyle de eteğini silkeliyordu. Ona karşı her hışırdayışında, vücudu daha da sıkılaşıyor gibiydi.

Ona sahip olmak için yaygara koparan bu şeytani ihtiyaç uyanıyor ve mantıksız taleplerde bulunuyordu.

Ne de olsa ev boş.

Kingsley biraz nefes almak için yutkundu.

"Ev sahibini tanıyorsan," diyordu, "pencerenin kilitli olmadığını biliyorsan ve evde kimsenin olmadığını iyi biliyorsan, pek de hırsızlık gibi görünmüyor."

Evet, işte bu. Onun eve girip etrafa şöyle bir göz atmakla yetineceğini ve o keskin ve meraklı zihnini çalıştırmaya başlamayacağını ummuştu.

"Ben buna mükemmel planlama diyorum," dedi ona. Gerçeği söylemektense bunu söylemek daha iyiydi.

Kim olduğunu anlarsa şeytanın cezasını çekeceğinden hiç şüphesi yoktu. girdiği ev.

Oh, evet, onun bu aldatmacası için söyleyeceği sözleri çok iyi hayal edebiliyordu.

Şu anda kendi söyleyecek birkaç sözü vardı, çünkü onu kollarına almak Duyguları üzerinde tehlikeli bir büyüçülük etkisi yarattı ve saçının bir tutamını yanağından ayırıp dikkatlice ensesindeki gevşek düğümün içine sokarken kendine engel olamadı.

Adamın parmakları çenesinden aşağıya doğru tembel bir iz bırakırken kadın hareketsiz kaldı; adam orada durdu ve parmağının çenesinin altında kıvrılmasına izin verdi, çenesini yukarı kaldırdı ve her şeyden çok istediği tek şeyi almak için başını aşağıya eğdi.

Onunla.

Arabella, Kingsley'nin baştan çıkarıcı girişiminden kaçarak onun kollarından kurtuldu. Bir an için, kendisini uyandırmak için bir şövalyenin öpücüğünü bekleyen uyuyan bir prenses gibi büyülenmiş bir halde orada durdu ama Bayan Spenser'in akıldan çıkmayan uyarısı onu geri adım atmaya itti.

. . kalbinizi bir kez kaybettiğinizde, yapılması gerekeni yapacak kararlılığa sahip olamazsınız.

İşin o noktaya gelmesine izin vermezdi. Gerçekten, bu kadar basitti.

"Eğer ev boşsa," diye söze başladı, kalbinin çarpıntısıyla aynı şekilde sesinin de titrememesini umarak, "o zaman belki de bir

ayrılmadan önce etrafa bakın."

"Tur mu istiyorsunuz?" Bu kadar inanmaz görünmesine gerek yoktu. "Buraya girdiğinde tek yapmak istediğin bu muydu? Taşralı bir turist gibi etrafa bakmak mı?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi, çünkü dürüst olmak gerekirse, gerçekten de sadece içeri girmenin çok ötesinde. "Ama başkasının gümüşüne ya da mücevherine ihtiyacım yok. Ya da hırsızlar ne alırsa alsın."

"O zaman ne istiyorsun, benim gizemli küçük fingirdem," dedi derin bir sesle, boğuk sesi omurgasını mırıldanıyordu. Her nota, her kelime onu itiraf etmeye teşvik ediyordu.

Ne istiyorsun?

Arabella elini büyük masanın kenarına koydu ve kendini dengeledi. Hollanda bezleri odadaki diğer her şeyi örtüyor, onları meraklı gözlerden saklıyordu.

Ne istiyorsun? Bu soru onu dürtükledi. Çünkü gerçekten, gerçekten istediği şey imkânsızdı.

Öyle değil miydi?

"Dediğim gibi, buraya herhangi bir suç işlemek için gelmedik," diye belirtti. "Sizden sadece içeri girmeme yardım etmenizi istedim."

Kingsley ona güldü. "Ne hırsızmışsın sen. Ve belirtmek isterim ki, eve zorla girmek bir suçtur."

"Sanırım bu şekilde düşünülebilir," diye itiraf etti, şimdi isteğinin tamamen aptalca olduğunu fark ediyordu. Çünkü burada, zarif bir şekilde döşenmiş gibi görünen bir evde, yapayalnızdılar.

Tek başına.

Bu gerçekten de aptallıktı. Tehlikeli ve pervasızca.

Arabella biraz panikledi. "Eğer bir tura çıkmayacaksak, sanırım beni eve geri götürmenden başka yapacak bir şey kalmıyor." Açık pencereye doğru geri döndü. Çok daha güvenli bir yere açılan pencereye.

Soğuk, karanlık bir ara sokak.

Arkasından Kingsley'in cevabı baştan çıkarıcı bir fısıltıydı. "Eğer istediğin gerçekten buysa."

Değildi. Bunun farkına o kadar sert varmıştı ki, hâlâ masaya uzanabilecek kadar yakın olduğu için mutluydu. Binbaşı ona geri döndüğünde, onu bir daha asla göremeyecekti. Arabayla uzaklaşacak, bir köşeyi dönecek ve bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Bayan Spenser'ın nadir parfümünün solan notaları gibi. Orada, ve sonra gitti.

Arabella birdenbire kadının ona tam olarak ne söylediğini anladı. Onu uyarıyorum.

İnsan ne kadar derin solursa, o kadar sarmalanır. Yakalanır. Kapana kısıılır. "Evin boş olduğunun farkındasınız," diyordu biraz daha yaklaşırken. "İstediğimiz kadar bizim."

"İstemek mi?" Hay aksi! Yine o kelime vardı. Arabella nefes almaya çalıştı. Kendine bir şey istemediğini söylemeye, kendini ikna etmeye çalıştı.

Ama artık durum böyle değildi. Bütün günü Kingsley'le birlikte geçirmiş, at arabasının dar koltuğunda ona sürtünmüş, maçta sahada dolaşırken parmakları onun kaslı kolunun kıvrımlarına dolanmıştı ve sonra çardak gelmişti.

Hayır. Çardak hakkında düşünmemeli, onun öpücüğünü ...

Ama onu o mücevherli tenceredeki büyüleyici karışım kadar nadir bulunan bir şeye uyandırmışken nasıl uyandırmazdı ki?

Bakışları Kingsley'inkilerle buluşmak için havalandı. Karanlık, huysuz gözleri onu tehlikeli bir uçurumun derinliklerine çekti. "Bence bir tur fena olmazdı. Buraya kadar geldik, değil mi?"

"Anlaşmamızın şartlarına ekleme mi yapıyorsun?" diye alay ederek masanın etrafında dolandı.

Bu sefer kaçmadı. "Sanırım öyleyim." Çenesini yukarı kaldırdı, meydan okurcasına. Ve belki de teklif ederek.

Sırıttı ve elini tuttu, parmakları onunkilerin etrafında sıcacıktı. Nasıl oluyordu da dokunduklarında, ona sarıldığında meraktan başka bir şey hissetmiyordu?

"Bu sefer bir istisna yapacağım," diyerek onu yemek salonundan çıkardı. oda. "Ama sakın geri kalanını yeniden müzakere etmeye başlayabileceğinizi düşünmeyin."

Anlaşmamız."

"Ben pek-"

"Evet, öyle," dedi gülerek. "Şimdi gel bakalım, benim neredeyse hırsızım, sana soymamayı önerdiğin evi göstereyim."

"Ya fikrimi değiştirir ve bir şey çalmak istediğime karar verirsem?" Büyük bir fuayeye girdiklerinde "Buna güveniyorum," diye alay etti.

Oval giriş kapısının etrafına baktı. Dışarıda, bir gaz lambası sokak; yumuşak ışık içeri sızarak onlara dar bir yol açtı. "Buranın kimin evi olduğunu söylediğinizi hatırlamıyorum."

"Ben yapmadım," diye yanıtladı uşağın dolabına doğru yürürken. ve bir çakmaktaşı çıkardı. Mumlardan birine bir ışık tuttu. Işığı havaya kaldırdı ve kadın fuayenin çatıya kadar yükseldiğini, merdivenlerin baş döndürücü bir daire çizdiğini görebildi. "Burada olacağından şüpheliyim, çünkü burası yıllardır huysuz, yaşlı bir adam tarafından kiralanmıştı." Onu merdivenlere doğru götürdü. "Sahibi kısa süre önce buraya yerleşti."

"Ama siz biliyor gibisiniz..."

Bir an durakladı. "Daha önce de burada kalmıştım. Londra'ya geldiğimde."

"Ah," diye mırıldandı, yukarıda yükselen duvarları kaplayan resimlere baktı, ama hiçbir ipucu bulamadı - sadece tanıdık olmayan yüzler. Kingsley gibi yakışıklı şeytanlar, güçlü yüz hatları ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla, ama gizemli sahibinin kim olabileceğine dair ona herhangi bir işaret vermedi.

Yine de Kingsley biliyordu. Aileyle o kadar samimiydi ki onlarla kalıyordu.

Portreler dizisine bir kez daha baktı ve bir an önce Cevapları içlerinden biri verdi, çünkü önden giden adamın pek de açık sözlü olduğu söylenemezdi.

Ama yine de o da değildi.

O da vardı, kabul etti.

Birinci kata çıkan merdivenleri tırmanmışlar ve arka tarafta küçük bir odaya gelmişlerdi. Kingsley içeri girip etrafa bir göz attıktan sonra şöminenin hemen yanındaki dolaba yöneldi. Dolabı açtı ve bir şişe çıkardı. "Maceralarımızın sonuna kadeh kaldıralım mı?"

Arabella başını salladı. İhtiyacı olan son şey, kararlarını gölgeleyen ruhlardı.

Maceraların bitmesini de istemiyordu.

Ama yapmalılar, dedi kendi kendine. *Yapmalılar*.

Bu arada Kingsley sadece omuz silkti ve kendine bir kadeh doldurdu.

"Gördüğüm kadarıyla almaya karşı değilsin," dedi Kingsley, masanın etrafında dolanırken.

oda. Ne aradığını bilmiyordu ama ona doğru yönü gösterebilecek bir şey bulmayı umuyordu.

şimdi önünde belirlediğinden emin olduğu kavşakta yolunu seçmesine yardım edin.

"almak mı? Pek sayılmaz. Sadece bir iki." Kıkırdadı. "İyi bir ev sahibinin sunacağından fazlası değil." Ona göz kırptı ve sonra aldığı konyağı geri fırlattı.

"Kötü kalpli şeytan," diye azarladı raflara bakarken -kitapların bir karışımı-seyahatnameler, tarihler, felsefe kitapları ve az sayıda roman. Hatta birkaç cilt şiir bile vardı. Aralara serpiştirilmiş vazolar ve küçük heykeller, sahibinin güzellik ve sanat arasında nasıl denge kuracağını bilen biri olduğunu gösteriyordu. "Ama gizemli ev sahibimizle neden arkadaş olduğunuzu anlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Seyahat ve sanat sevginizi paylaşıyor."

"Ev sahibinin erkek olduğunu nereden biliyorsunuz? Burada bir kadın yaşıyor olabilir mi?"

Bir kadın mı? Daha önce hiç bilmediği bir kıskançlık patlamasıyla sarsıldı. Yine de son derece erkeksi odaya bir göz attığında, o korkunç yeşil notalar hızla azaldı. "Pek sayılmaz. Eğer bu ev bir kadına aitse, o zaman bu odada bir piyano ve pencerenin yanında bir kanepede eksik demektir."

Etrafına bakındı ve yavaşça gülümsedi. "Ekleyeceğin şey bu mu?"

"Pişano olmaz, tek bir nota bile alamam. Ama şu pencerenin yanına daha iyi bir sandalye koyardım." Odanın arka tarafındakini işaret etti. "Okumak için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Ve haklıyım, değil mi? Burada hiç kadın yok."

İkisi de onun ne istediğini biliyordu.

"Hayır. Bir kadın yok. Sadece başka bir huysuz yaşlı bekar."

"Gerçekten mi?" Arabella durakladı, gözüne Fransızca bir kitap ilişti. Küçük, dar kitabı iyi tanıdığı için neredeyse gülümseyecekti. Başlığı gevşek bir çeviriyle *Venüs Okulu* olan bu kitap, Bayan Emery'nin evinde skandal yaratan yasak bir hazineydi. O özel ve kutsal salonlara, kötü şöhretli Lord Langley'nin vahşî ve inatçı kızı Thalia Langley'den başkası tarafından getirilmemişti.

Thalia'nın kopyası gecenin karanlığında elden ele dolaştırılmış ve yıpranmıştı.

Elbette, Arabella okumuştı. İki kez.

Omzunun üzerinden bakarak binbaşısı bir aşağı bir yukarı süzdü ve onun bu kitabı okuyup okumadığını merak etti. Orada ayrıntılarıyla anlatılan baştan çıkarıcı eylemlerden herhangi birini yapıp yapmadığını.

Şimdi Arabella'nın aklına gelen ayrıntılar, onu, o çok erkeksi parçasını eline alıp izlemenin nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu.

Kitapta ne yazıyordu? Ah, evet. *Büyüyün. Sertleşmek. Kök sal.*

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yanaklarının utançtan alev almamasını umdu.

"Orada ne buldun?" diye sordu, onun yanına gelerek.

Arabella dikkatini neyin çektiğini görmemesi için kitabın önüne geçmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Kingsley raftan kitabı alırken, "Senin huysuz bekârın Fransız romanlarından anlıyor," dedi ve uzaklaştı.

Başlığını kaldırıp ona baktı ve sırıttı.

Birden oda çok küçük, çok dar geldi ve koridorun gölgelerine doğru geri çekildi. Seçeneklerini düşündü ve yolun karşısındaki kapıyla ilgili bir şey onu çağırdı.

Ve o da açtı.

"Bu kitap kesinlikle kurgu değil," diyordu onu koridora kadar takip ederken.

Önündeki odayı incelemekte olan Arabella dönüp baktı Binbaşuya. Onu bir daha asla göremeyeceğini hayal ettiği gibi gördü. Keşfedilmemiş olarak. Bir gizem olarak.

Kalbinin arzusu.

Çünkü kapatmak istemediği bir kapıyı açmıştı.

Birdie kapının girişinde siluet halinde duruyordu ve ötesindeki gölgelerde görebildiği diğer tek şey büyük bir yataktı.

Tam olarak onun yatağı.

Burası onun evi olduğu için bu pek de sürpriz olmadı.

Burada bir ya da iki kez kaldığını ya da geçen gece bir akşam yemeği partisinde olduğunu söylediğinde ona yalan söylememiştir.

Merdivenleri çıkarken bu gerçek ona ağır gelmişti, Resimler hakkında gevezelik ediyor, onun hakkında bir şeyler keşfetme umuduyla ona sorular yöneltiyordu.

Tüm bu süre boyunca, bunun nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamamıştı.

Her gün yemek masasının karşısında, eve geldiğinde onu çağıran sesini duymak ya da sabahları ilk ışık yatak odasına sürünerek girerken.

Sesi, gözleri, dokunuşu, gününü aydınlatıyordu. Her gününü.

Kanını hızlandıran bir düşünceydi bu. Onu korkudan dondurdu.

İmkânsız, daha iyi hisleri öfkelenildi.

Ailesinin onun için daha büyük planları vardı, Setchfield *balosunda* gözüne çarpan sütçü kız kostümlü bir kızdan çok daha yüce bir gelin.

Setchfield balosunda, babasının ona küçümsemekten başka bir şey yapmadan baktığını duyabiliyordu.

Onu kimsesiz bir çocuk gibi sokaklardan toplamış olması da ailesinin onayını kazanmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Yine de kalbi, ah, kalbini rahatsız ediyor. Başka bir şarkı söylüyordu. Artık karşı koyamadığı bir ihtiyaçla onları ayıran koridorun dar uçurumundan iterek Birdie'yi kollarına aldı ve yatağına doğru taşıdı.

BÖLÜM 10

Arabella'nın ayakları yerden kesilip Kingsley'in kollarına atıldığında bile ciğerlerindeki hava tükenmişti.

İtiraz edecek değildi ya. Dudakları onunkileri yakaladığında ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptüğünde değil. Dili alay ediyor, teşvik ediyor, giriş talep ediyordu ve kadın isteyerek kendini ona açtı.

Adam onu ele geçirmeden önce çevresini incelemek için sadece bir saniyesi vardı; odanın yarısı Hollanda örtülerinin altına gizlenmişti ve yatak bir sonraki yolcu için hazırды.

"Burası kimin odası?" diye sormayı başardı, Kingsley'nin dudakları onunkilerden ayrılıp ensesini keşfetmeye başladığında.

Nedenini bilmiyordu ama önemliydi.

"Benim," dedi adam, kadınıninkine benzer kaçamak bakışlar atarak. "Oda benim."

"Senin mi? Ama ben-"

Biraz geri çekildi, bir eliyle kızın çenesini kavradı. "Sana söyledim, minx. Evi kullanabilirim. Bilmen gerekiyorsa, daha dün gece burada uyudum."

Daha *dün gece*.

Bakışları arkasındaki geniş yatağa kaydı. Sıcaklık veren zengin örtü. Geniş, derin şilte.

Sonra tekrar ona baktı.

Arabella onun gözlerindeki ışıktan ve öpüşündeki açlıktan, Kingsley'in aklından geçen en uzak şeyin uyumak olduğunu anladı.

Eğildi ve onu öptü, bu sefer nazıkçe, kendisine katılması için onu ikna etti. Yatağında ona katılması için.

Yine de başka bir yaşam gibi görünen bir yerden uyarılar geliyordu. Çok uzaklardan.

Eğer işler geri döndürülemez hale gelirse. . .

Ama Arabella fark etti ki işler zaten öyleydi. Bunu bilmeden Kingsley'den asla uzaklaşamazdı.

Ancak geri kalan günlerini ne olmuş olabileceğini merak ederek mi geçirecekti?

Ne istediğini bildiği halde değil.

Setchfield balosunda olduğu gibi ona dokunmasını istiyordu. O gece söz verdiği gibi onu yutmasını istiyordu. Çardakta hissettiği gibi hissetmek istiyordu - vücudu canlı bir şekilde gümbürdüyordu ve Kingsley ona karşı sertti.

Şu anda olduğu gibi.

"Birdie, ben-"

Onu kendi öpücüğüyle durdurdu, parmak uçlarında yükseldi, vücudunu onunkine yaklaştırdı, kalçaları onun kasıklarına, *ona* karşı dalgalandı.

Bu, onun uzun sert boyu, onun ön tarafına doğru geriliyordu. pantolon, onu titretti. Venüs'ün kitabının vaat ettiği gibi, onun kendisini doldurmasını, okşamasını, kızdırmasını arzuluyordu.

Ta ki. . .

Onu çağıran cazibe buydu.

Ta ki. . .

Bu tek kelimenin karşı koyamadığı bir notası vardı.

"İstiyorum-" diye fısıldadı kulağına, eli göğsünün altında kıvrılırken, başparmağı meme ucuna sürtündü. Diğer eli kızın poposunu kavradı ve onu kendine doğru çekti, böylece kız ona karşı yukarı aşağı hareket etti.

Kızın ağzı açıldı ve adam onu öptü; öyle derin bir ihtiyaç anıydı ki -Dili onunkinin üzerinde geziniyor, parmakları göğüs ucunu hassas bir noktaya getiriyor ve kalçaları ona doğru her sallandığında canlanmanın bir yolunu buluyormuş gibi görünen o özel yer, artık özel değildi.

İstemek. Evet, o da onu istiyordu.

Ve şeytan bunu biliyordu, çünkü eli eteğini tuttu ve yukarı çekti, parmakları tam o titreyen, ağrıyan noktaya kaydı.

İlk başta biraz panikledi - hiç bu kadar dokunulmamıştı, ama adam ona sırttı ve onu tekrar öptü, derinden öptü, ta ki yumuşak, endişeli bir zevk miyavlaması duyana kadar ve sonra ona bir kez daha dokundu.

Bu kez Arabella'nın bacakları da tıpkı dudakları gibi ona doğru açıldı, onu karşıladı ve Arabella'yı tahrik etmeye başladı.

Adam onun üzerinde kayarken, mükemmel noktayı bulduğunda nefesi kesildi.

Ve tıpkı bir gece önce baloda söz verdiği gibi, onu yutmaya başladı.

Parmakları onunla dalga geçerken nefes nefese kalmıştı, parmağını içinde gezdirerek etrafında dönüyordu, ta ki ıslanıp titreyene ve adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar.

Ama onunkini biliyordu.

"Kingsley," diye soluk soluğa bağırdı, adam elini çekip paltosunu silkerken bile.

Ona doğru uzandı, o kendisini tutmadan sallanıyor ve kayboluyordu.

Adamın yeleğinden tutarak önündeki katı erkeksi ve en kötüsü hâlâ giyinik olan duvara odaklandı. Oh, bu asla işe yaramazdı - onu kıyafetleriyle.

Onu bir çılgınlık sardı.

Ve böylece önündeki düğmeleri koparıp açtı, yeleğini çıkardı, sonra gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve önünde çıplak göğüsle durana kadar başının üzerinden geçirdi.

Arabella sakin bir nefes aldı, çünkü daha önce de bellerine kadar soyulmuş erkekler görmüştü ama Kingsley gibisini görmemişti.

Çok erkeksiydi -Elgin'in mermerlerinden biri gibi orantılıydı- geniş, güçlü düzlemleri ve sert hatları vardı. Çok sertti ama yine de onu tuttuğunda, ona dokunduğunda tam tersi bir şey hissediyordu.

Tehlikeli bir kibarlık onu ikna edebilir, baştan çıkarıcı bir yola sürükleyebilirdi.

Oh, ve o çok baştan çıkarılmıştı. Arzuyla doluydu.

Adam ona dokunurken, onu yakınlılaştırırken, elbisesinin arkasındaki düğmeleri de çözmeyi başardığını fark etmemişti bile.

"Bu konuda çok daha iyisin," diye alay etti elbisesi yere düşerken.

"Geri alma kısmını tercih ederim." Görünüşe göre iyi bir nedeni var.

Başı aşağı eğildi ve dudakları meme ucunu yakaladı. Bu kez diliyle onu okşadı, emdi ve kadın yine bir fırtınanın içine savruldu.

"Ah, evet, özölme en iyi kısımdır," dedi ona diğerk göğsüne geerirken, aynı ıslak, sıcak sihri o tarafta da çalıştırırken.

Ah, evet. Arabella, elleri ve dudakları onu keşfederken, "özölmek en iyisidir," demek istedi.

Ve sonra onun bir avantaj elde ettiğini anladı.

"Bakalım bu çözme işi nasıl olacak?" diye fısıldadı, uzanıp pantolonunun ilk düğmesini çözdü, elinin tersi adamın üzerinde kayıyordu.

Sonuna kadar.

Kıpırdamadan durdu, ağız bir şey söylemek için açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı, karanlık bakışları onunkilere kilitlenmişti. Sonra hafifçe sıırıttı, sanki bunu tekrar yapması için ona meydan okur gibiydi.

Ve öyle de yaptı.

İkinci düğme açıldı ve sonra üçüncüsü ve onun yüzünü izledi, dünyası sadece onunla alay ederken bakışları daraldı - onun dokunuşu, onu tutuşu.

Oh, evet, bu geri alma her iki şekilde de işe yarayabilirdi ve bu bilgiyle Arabella kendine geldi. Onu bir Tremont yapan o cesaret kanında dolaşıyordu.

Parmaklarının altında pantolonu gerildi ve son düğmeyi yavaşça, kasten, iki elini kullanarak ve esaretinden yararlanarak onu korkunç bir şekilde kızdırmak için çözdüğünde, aniden serbest kaldı ve onu yakaladı, uzunluğuna, hissine hayret etti.

İpek gibi pürüzsüz. Ve sert. Ve zonkluyordu, tıpkı onun gibi.

Farkında değildi ama nefesini tutmuş, bunu bekliyordu. Ona sarılabileceği, onun kendisine yaptığı gibi onu kızdırabileceği zamanı. Elini onun üzerinde gezdiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor, başını geriye atıp hem hırıltılı hem de muzaffer bir ses çıkarmasına hayret ediyordu.

Başparmağı yuvarlak dolgun ucun üzerinde yuvarlandı, bir nem damlası kabardı ve bunu onun üzerinde kaymak için kullandı, dokunuşu şimdi kaygan ve sıcaktı.

Onu okşarken, beklemediği şey bunun onu nasıl kızdıracağıydı. Onu kendine yakın tutuyor, kulağına fısıldıyor ve ensesinde sıcak, hevesli öpücükler bırakıyordu ama yine de tek düşünebildiği bacaklarının arasındaki sızıydı.

Sadece onun dindirebileceği bir acı.

"Kingsley, istiyorum-" Kelimeler kifayetsiz kaldığında kirpikleri titredi. "Lütfen," diye başardı sonunda.

Tekrar sormasına gerek yoktu. Onu yatağa geri yatırdı ve yatağa gömülürken sırtıttı.

Ve adam onu takip edip üzerine tırmandığında, kadın kendini ona açtı.

Yine de onun kucağına doğru kıvrılırken, onda bir tereddüt hissetti.

Son gecesini bunu hayal ederek geçiren Kingsley, çıplak bir şekilde Arabella daha fazla beklemek istemiyordu. "Kingsley," diye fısıldadı. "Söz vermiştin."

Kingsley yatağındaki güzelliğe baktı ve tek bir düşüncesi vardı, onu kendine ait kılmak.

Sonsuza kadar.

Onun fırtınalı, güzel, inatçı Birdie'si. Onun her zaman.

İçeri tırmanıp vücudunu kendi vücuduyla kaplarken, hiç bu kadar sertleşmediğini, bu kadar ihtiyaçla dolmadığını biliyordu.

Dokunuşu başlangıçta çok masumdu, ama cesur olması uzun sürmemişti.

Cesur olmak bir şeydi, ama masum olmak? Yüce Tanrım, ne halt ediyordu? Yataktan çıkmak üzereydi ki, kadının eli yanağına dolandı. "Kingsley, söz vermiştin." Dudaklarında şehvetli, baştan çıkarıcı bir kıvrımla ona gülümsedi.

Evet, vardı. Ama onun düşündüğü gibi değil. Ona verdiği söz Eliyle yuvarlak poposundan tutup kendisine doğru kaldırdığı kız, sabah açıklayacağı türdendi.

Hayatlarının geri kalanında, ama şu anda bacakları ona doğru açılırken bile, biri Kalçasının etrafında kıvrılırken, bildiği tek bir şey vardı.

Birdie.

Ona daha yakın olmak için gerildi ve kıvrıldı ve adam kendini onun sıkı, sıcak kanalına soktu.

İçine girerken ona "Bu acıtabilir," dedi. "Ama sadece bir an için." Ve sonra onu tekrar öptü, daha önce yaptığı gibi derinden, iyice, bir kez daha ona karşı kıvranana, zevkle miyavlayana kadar ve o zaman tanıştığı engeli aştı ve onu yaptı.

Acı mı? Kingsley'nin dudakları bir kez daha onu ele geçirdiğinde Arabella bu kelimeyi zar zor fark etmişti. Hâlâ diğer odada içtiği konyağın tadını taşıyan öpücüğü, likörün kendisi kadar sarhoş ediciydi. Dili Arabella'yla alay ediyordu, tıpkı erkekliğiyle de alay edeceğini anladığı gibi, çünkü Arabella onun kendisini doldurmaya başladığını, vücudunun ona açıldığını, gerildiğini hissedebiliyordu.

Bu onun için neredeyse çok fazlaydı, ama sonra adam masumiyetini aşan bir hamleyle onun içine girdi.

Arabella bir an için kendini dünyaya geri dönmüş buldu, ama Kingsley onu tuttu, içine girip çıktı, onu öptü, onunla alay etti, tekrar itti ve bu sefer acı yoktu.

Hiç de değil.

Onun dokunuşundan, öpücüğünden doğan bu dallar kadının içinde çözöldü ve onu kendisine yaklaştırdı.

Onu doldurmaya devam etti, sadece onun için söylenmiş sözler fısıldadı, öpücüğü daha aç, daha acil hale geldi ve nedenini biliyordu çünkü aynı gelişigüzel çekimi yukarı doğru hissetti.

Kadın da onu takip etti, parmakları adamın omuzlarına yapıştı, ona tutundu ve adam sert, çılgınca bir hamle yapıp adını haykırdığında, "Birdie!" kendini onunla birlikte sürüklenirken buldu, hınzır, büyölü bir dalga onu serbest kalmaya götürüyordu. Sanki onları birbirine bağlayan tüm sarmallar ve düğümler aniden çözölüvermiş ve Birdie onunla birlikte akıntıya kapılmıştı, aynı anda hem durgun hem de özgürdü.

"Oh, evet," diye kabul etti. "Evet, Kingsley."

Ve bir tarafa yuvarlanarak onu da yanına aldı ve asi dalgalar onları savurmaya devam ederken birbirlerine sarıldılar, birbirlerinin kollarında güvendeydiler.

Arabella bir süre sonra uyandığında kendini sıcak bir kozanın içinde buldu. Onu ürküten şey garip bir yer ya da tamamen çıplak bir adamın yanına kıvrılmış olması değildi; tam tersine, çıplak adam kısmı onu aniden huzursuz ve ... aç yapmıştı.

Ama onu çevresine geri döndüren başka bir şey daha vardı.

Hafifçe ıslık çalan bir melodi, onu boğucu rüyalarından çağıran tatlı romantik bir şarkı.

Kaynağa doğru yuvarlandı ve yetersiz ışıktaki bile, Kingsley'in yüzündeki eğlenceyi görebiliyordu, onu uyandırmak için ona seslenmeye devam ediyordu.

"Öğret bana," dedi, parmakları usulca dudaklarının yaptığı O'nun izini sürerken.

"Taleplerle dolusun, değil mi sürtük?"

"Öyleyim," dedi ona, başını hafifçe eğerek.

"Anlaşmamızın şartlarını yine mi değıştiryorsun?"

"Öyleyim," dedi ona. "Son değişikliğimle ilgili herhangi bir şikayet duymadım."

"Ve asla yapamayacaksın," diye güldü ve onu tekrar kucakladı. "Bana ısıık çalmayı öğret," diye tekrarladı.

"Nasıl istersen. Dudaklarını şöyle büz." Adamın dudakları büzüldü ve o da aynı şeyi yaptı.

Ama o sadece ona baktı.

"Eee? Yanlış mı yapıyorum?" diye sordu.

"Hayır, ama dudakların öpüşmek için olgunlaşmışken ne yaptığımızı hatırlamak zor."

Omzuna vurdu. Sonra hatırladı.

Bilmeniz gerekiyorsa, omzumdan vuruldum.

Oturmak için çabaladı. "Oh, Tanrım! Çok özür dilerim. Yaralandığınız yer orası mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Diğer taraf. Ama bir Fransız kurşununun sağ kancasına sahip olduğunuzu belirtmeliyim."

O uzanıp temas ettiği noktayı ovarken, Arabella'nın bakışları diğer omzuna kaydı ve parmakları büzülmüş yara izlerine gelene kadar onu takip etti.

"Her şey bitti ve iyileşti tatlım," dedi ona. "Şanslıydım."

"Sanırım," dedi kadın. "Öyle olmalı-"

"Bu bir savaştı. Ve artık bitti," dedi ona. "Yine de şimdi en büyük zorluk."

Arkasına yaslandı. "Bu da ne?" "Sana ısıık çalmayı öğretiyorum." Şimdi gülme sırası ondaydı.

"Sadece dudaklarını şöyle büz-"

Arabella onun dediğini yaptı.

"Ve dilini ağzının tepesine koy ve üfle."

Adamın dediğini yaptı ama çıkan tek şey, onu uyandıran tatlı notalara pek benzemeyen ıslak, püsküren bir sestir.

Kingsley onun bu girişimine güldü - yani artık nemli olan yüzünü sildikten sonra.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, dudaklarını tekrar büzdü ve sütçü kızın zahmetsizce çıkardığı neşeli melodiye hiç benzemeyen bir ses çıkarmaya zorladı.

"Sen," dedi eli çenesinin etrafında kıvrılıp yukarı kaldırırken, böylece tam kendisine bakıyordu.

"Ben mi?"

"Evet," dedi sessizce başı aşağı eğilirken. "Sen ötmeyen bir kuşsun."

Bugüne kadar öyleydim, diye düşündü adam dudaklarını bir kez daha onunkilerle kapattığında ve vücutları tekrar birbirine uyup sadece ikisinin duyabileceği bir şarkı söyleyen ritmi bulduğunda.

Arabella uyandığında, güneş Londra'nın çatıları ve sırtları üzerinden göz kırpmaya başlamıştı. İlkbaharın bu kadar geç, neredeyse yaz mevsiminde, saatin erken olduğunu biliyordu. Genelde kalktığı saatten çok daha erken.

Bugün, parlak güneş ışığına gülümseyerek, sütçü kıza benzediğini fark etti.

Kingsley'i aramak için yuvarlandığında gülümsemesi daha da genişledi. Ama Sevinci kısa sürdü, çünkü kendini yalnız ve yanındaki boşluğun soğuk olduğunu görünce şok oldu.

O gitmişti.

"Gitmedi," dedi kendi kendine, büyük yataktan dışarı fırlarken, ancak vücudunun aynı anda hem hassas hem de titrek olduğunu fark etti - bir geceyi sevişerek geçirmeye alışık olmadığı için.

Onu seviyordu. *Seviyordu.*

Ayakları yere basar basmaz, Türk halısının üzerine dağılmış olan giysilerini aramaya koyuldu.

Kingsley'ninkilerin gittiğini fark etti.

Aceleyle giyinirken kendi kendine "Endişelenme," dedi. "O çok yakında."

Ama değildi. Koridorun karşısındaki kütüphane boştu. Tıpkı okulun geri kalanı gibi. zemin. Merdivenlerden aceleyle indi, bir gece önce gösterişli ve şeytani görünen tabloların yanından geçti.

Şimdi hepsi kaşlarını çatmış, küçümseyerek ona bakıyorlardı.

"O burada," dedi son merdivende asılı duran otoriter görünümlü bir başhemşireye.

Ama değildi. Ev boştu. Onu çağırdı ve sonra ana katı aradı, hatta soğuk ve karanlık olan mutfağa bile girmeye cesaret etti.

Ön kapının yanındaki fuayeye döndüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

O burada, diyor gibiydi. Öyle olmalı.

Ancak yemek odasına vardığında, içeri girdikleri pencerenin açık olduğunu gördü.

Eşiğe gitti ve çerçeveyi kaldırarak sonuna kadar açtı, ama Ötedeki bahçelerde ondan hiçbir iz yoktu.

Kingsley gitmişti. İyice gitmişti.

Arabella'nın bacakları, farkına vardığı şey tüm gücüyle üzerine çöktüğünde, Bayan Spenser'in uyarısının yankısı içinde çınladı.

Ya da daha kötüsü, bir şeyler değişecek. Kingsley'in fikirleri değişecek. Ve sonra. . .

Her şey değişmişti ve şimdi ... onu terk etmişti.

Hayır, hayır, olamaz, diye haykırdı kalbi. Yanılıyorsunuz.

Parmakları ağır çerçevenin içine kıvrıldı ve alnını pürüzsüz ahşaba dayadı. Gözlerinde yükselen yaşların ait oldukları yerde kalmasını diledi, kalbinin içinde sıkıca kapandı.

Yine de, en iyi niyetine rağmen hıçkırıklar kaçtı ve ardından gelen hıçkırıklar büyük, yutkundurucu inilti halinde geldi.

Çünkü sadece bir Tremont'un bilebileceği gibi, bir kişi kumar oynadığında, tüm kartlarını masaya koyduğunda, kaybetmesi de muhtemeldi.

Arabella da tam olarak bunu yapmış, dün gece sahip olduğu her şey üzerine bahse girmiş ve sabah hepsini kaybetmişti.

Kalbi de dahil.

Sert parke zemine oturarak kolunun tersiyle burnunu sildi.

Aman Tanrım, şimdi ne yapması gerekiyordu? Londra'nın neresinde olduğundan ya da eve nasıl döneceğinden bile emin değildi. Araba çağırarak bir uşak yoktu. Gelip onu alması için babasına not götürecek kimse de yoktu.

Kendine şöyle bir baktı ve dağınık olduğunu fark etti.

Kendi ön kapısını bulmayı başarsa bile sevgili Cantley bile onu tanımazdı.

Eve. *Dağınık* haline titrek bir bakış daha attı ve babasının onu içeri alıp almayacağını merak ediyordu.

Eğer. . . .

Eve dönüş yolunu bulma umuduna güveniyorsa.

Yine de kurtuluş, mahmuzları şingırdayan, atı kişneyen ve yeri eşleyen atlı bir şövalye gibi değil, bir arabanın tıngırtısı ve gösterişli bir düdüğün parlak notalarıyla geldi.

Arabella doğruldu, çünkü şarkı Kingsley'nin bir gece önce ona öğretmeye çalıştığı şarkıdan farklı değildi. Bir kez daha burnunu çekti ve sonra dalgınca burnunu ve kalan gözyaşlarını sildi.

Ayağa kalkarak başını açıklıktan dışarı çıkardı ve koridora doğru baktı.

Yine bu şarkı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, serseri şövalyesini ya da daha doğrusu serseri şövalyesini değil, başka birini işaret eden kovaların şingırtısını duyarken bile onu çağırdı.

Yandaki bahçe kapısı açıldı ve Arabella duvarın üzerinden bir sütçü kızın mutfak kapısına doğru hızla yürüdüğünü gördü.

Sütçü kız! Onun sütçüsü.

Kendini pencereden dışarı attı, pencere çerçevesinin üzerinden yuvarlanarak aşağıdaki çimlerin üzerine düştü.

"Botheration," diye sövdü kendini düzeltirken, çünkü şimdi büyük bir muslin elbisesinin önünde yeşil bir leke vardı.

Önemli değil. Kısa sürede evde olacaktı.

Bahçe kapısından aceleyle çıktı ve aylardır kışkandığı kızla neredeyse burun buruna geldi.

Yakından bakıldığında, sütçü kızın saçları ve burnu kahverengi, yanakları ise bir kova sonbahar elması gibi parlaktı. Yüzünü koyu renkli çiller kaplamıştı.

"Gar!" dedi kız geri adım atarak. "Beni çok korkuttun! Aklım başımda-" Kovalarını kaldırdı ve Arabella'nın kafasına fırlatmak üzereyken durdu, ağzı açık kalırken kovalarını havada tutuyordu. "Gar! Delireceğim." Gözlerini kapadı ve başını salladı, ama güdük koyu kirpiklerini tekrar açtığında Arabella'ya bir hayalet görmüş gibi baktı.

Bir bakıma öyleydi de.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" Arabella sordu.

Kız başını salladı ve kova yavaşça aşağı inerek kalçasının yanında durdu.

"Evimin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kız kelimeyi sınıyormuş gibi "Evet," diye cevap verdi. "Beni oraya götürebilir misin?"

Kız başını eğdi ve Arabella'yı dağınık saçlarının tepesinden eteklerinin buruşuk haline kadar inceledi. "Kayboldun, değil mi?"

Arabella, "Evet, korkarım öyle," diye itiraf etti.

"O zaman yanıma binsen iyi olur. Londra bir hanımefendi için uygun bir yer değil." "Bana öyle söylendi." Kızı arabanın arkasına kadar takip etti. Sütçü kız zıpladı ve pratik bir kolaylıkla içeri girdi. Arkasına baktığında Arabella'nın duruşundaki tereddüdü görünce elini uzattı ve onu yukarı çekti.

Gölümsediğinde Arabella dişlerinin çarpık olduğunu görebiliyordu ama gözlerinde Arabella'nın onun hakkında şüphelendiği her şeyi doğrulayan bir nezaket vardı.

Sonra sütçü kız omzunun üzerinden baktı, arabayı süren yaşlı adam ikisine bakakalmıştı. "Oh, gar, sinekleri yakalamadan önce ağızını kapat, ihtiyar Pete. Eve böyle gelen ilk kız o değil." Kız arkasını döndü ve Arabella'ya göz kırptı, bacakları arabanın ucunda sallanıyordu. "Ve korkarım sen de sonuncu olmayacaksın."

Vagon sarsılarak hareket etti ve Arabella yuvarlanmamak için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı.

Ara sokaktan aşağı indiler, kızın sütü getirmesi için durdular, şen düdüğu güneş kadar güvenilir bir şekilde günü müjdeliyordu.

BÖLÜM 11

Parkerton Dükü'nün akli başından gitmişti.

"Onu bulacağız," diye söz verdi kardeşi Jack yaklaşık yüzüncü kez. Ama şimdi bile Jack'in o meşhur hovarda özgüveni azalıyor gibiydi. "Onu bulacağız," diye tekrarladı, bu kez, görünüşe göre, kendisi için.

"Nasıl?" Parkerton trafiğin tıkaandığı sokaklarda bir aşağı bir yukarı bakarak sordu. Bütün gün ve gece boyunca Arabella'yı aramışlardı ve şimdi, gözüne uyku girmeyen Dük, kayıp kızının nereye gittiğini bulmaya daha da kararlıydı.

"Vazgeçmeyerek," diye yanıtladı Jack. Dönüp şapkasını Elinor'a ve düşesle kol kola duran karısı Miranda'ya doğru eğerek söz verdi.

Parkerton bu düşünceye çok sinirlendi. Vazgeçmek mi? *Asla*. Kızını geri almak için her şeyi affedebilirdi. Eğer isterse hayatının geri kalanında bir koca bulabilirdi.

Eve gelsin diye.

Arabella. Sevgili ve güzel kızı. Kalbi göğsünde sıkıştı ve bininci kez onu eve çağırabilmeyi diledi.

Sonra eyerine asılırken, sokaktan gelen sütçü kızın güneşli ıslığını duydu. Parlak, neşeli nakarat onu durdurdu, çünkü Arabella'nın özgürlüğün klarnet çağrısı olarak uzattığı melodinin aynısıydı.

Keşke o zaman onu dinleseydi. Bırak kalbinin sesini dinlesin.

Elinor onu bu kadar sıkı tutmakla ilgili ne demişti? *Eninde sonunda kaçacaktı*.

Ve vardı.

"Parkerton," dedi Jack, onu dürttü ve süt arabasına doğru başıyla işaret etti. Sütçü kızın yanında, üstü başı perişan ama tanıdık bir figür oturuyordu.

"Arabella!" diye bağırdı Parkerton, atından sıçradı ve aralarındaki mesafe bir anda açıldı.

"Baba!" Arabella ona doğru koştu. "Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır, yanılmışım," dedi onu kollarının arasına alırken.

Aman Tanrım! Evindeydi. Onu kolunun ucunda tutup şöyle bir incelerken içini bir rahatlık kapladı.

Ta ki o konuşana kadar.

"Landsdowne'a gideceğim," dedi, acısı sözlerini ısıırıyordu. "Beni bugün al. Kiminle istersen onunla evlenirim. Sadece beni Londra'dan uzağa götür."

Kingsley sabahtan beri Birdie'yi her yerde aramış, Mayfair'de daireler çizerek mavi şapkasını ya da kestane rengi saçlarından bir tutamı bile görebilmeyi ummuştu.

Evden sadece kısa bir süreliğine ayrılmıştı; onlara oruçlarını açacak bir şeyler bulmak için dışarı çıkmıştı, çünkü o gün için büyük planları vardı.

Yine de döndüğünde, Birdie'si uçup gitmişti.

Ancak Berkeley Meydanı'nda at sürene kadar araması boşunaydı.

Tanıdığı birini gördüğünde -yine-. "Augie," diye seslendi atlarını durdurarak.

Arkadaşı neredeyse ceketinden fırlayacaktı. "Ne oluyor be! Kingsley! Bir adama böyle sinsice yaklaşamazsın. Çok kötü yaptın, iyi adamım. Çok kötü." Lord Augustus ceketini çekiştirirken çenesi ileri geri hareket ediyordu.

"Yardıma ihtiyacım var. Onu bulmama yardım etmelisin," dedi Kingsley, elini saçlarının arasında gezdirerek.

"Kimi bulacaksın?" Augie sordu.

Kimi bulacaktı? Sorması mı gerekiyordu? Kingsley delirdiğini düşündü. "Birdie. Birdie'yi bulmalıyım."

Augie'nin gözleri büyüdü ve sonra ölümcül bir hal aldı. "Onu kaybettin mi?" "Hayır. Şey, bir bakıma-"

"Yüce Tanrım, dostum, ne yaptın sen?"

Kingsley inledi. "Benden kaçtı. Onu bulmam gerek. Lütfen Augie, bana yardım etmelisin."

"Birdie kaçma ihtiyacı hissettiyse sana neden yardım etmem gerektiğini anlamıyorum," diye homurdandı ve gitmek için döndü.

"Onu karım yapmak istiyorum," diye bağırdı Augie'nin arkasından.

Küçük adam durakladı ve yavaşça arkasını döndü. "Kim? Birdie mi?"

"Evet. Başka kim olacak?"

"İşte güzel bir şaka," diye havladı Augie. "Roscoe duyana kadar bekle-"

"Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum Augie. Yakında evleneceğim karımdan bahsediyorsun."

"Çok az tanıdığın bir jöleyi müstakbel düşesin mi yapmak istiyorsun?"

Kingsley biraz irkildi. Onu çok az tanıdığını söyleyemezdi.

Ve ne yazık ki Augie de bunu gördü. "Demmit, Kingsley! Sen Yapmadı! Birdie olmaz! Oh, bu çok güzel."

Neden bu kadar dehşete düşmüş gibiydi? Kraliyet Prensesi'ni mahvetmiş gibi değildi. Kingsley ona, "Önemli değil, o benim karım olacak," diye hatırlattı.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Augie, şapkasını çıkarıp ağzına dalgınca bir çekiştirdikten sonra tekrar taktı, çenesi ileri geri hareket ediyordu. Sanki birdenbire şeytani bir sorunu olan kendisi oluvermişti.

"Onun kim olduğunu

biliyorsun-" "Oh, hayır-"

"Augie, eğer onun kim olduğunu biliyorsan, bana söylemelisin."

Eski dostu başını salladı. Öfkeyle. "Zorunda mısın? Korkarım yapamam." "Yapamaz mısın?"

Augie bu kez başını salladı. "Yapmayacağım. Yapmayacağıma söz verdim. Ve beni bilirsin, sözümün eriyimdir."

Gerçekten de sözünün eri! Lord Augustus Charles Hustings'in sahip olduğu (ve sahip olmadığı) tüm özellikler arasında neden en parlak olanı "sözünün eri" olmak zorundaydı?

Kingsley ona, yeni askerlerin üniformalarını kirletmek üzere olduklarından emin olmalarını sağlayan türden öldürücü bir bakış attı. "Bana onun kim olduğunu söyle."

Ancak Augie daha sert bir yapıya sahipti. "Hayır."

Kingsley koltuğunda doğrulmaya başlarken, "Seni kokuşmuş piç," diye homurdandı. "Tsk, tsk, annemi aşağılamak için bir neden yok. Ayrıca, o benim kardeşim."

Her zaman Hustings olmadığından şüphelendiğimiz Teddy - kızıl saçları ve hüzünlü mavi gözleriyle. Düşündüm de, oldukça benziyor."

"Augie! Birdie'den bahsediyoruz, kardeşin Teddy'den değil."

"Neden ikisini de konuşamıyoruz anlamıyorum!" diye homurdandı.

"O zaman öyle yapalım. Bana Birdie'yi nerede bulabileceğimi söyle," diye bastırdı Kingsley.

Augie ağzını açacak oldu ama sonra dudakları kapandı. Arkadaşına bir parmak salladı. *İyi denemeydi.*

Kingsley inledi, koltuğuna çarparak geri döndü ve atları sinirli bir şekilde zıplıyor.

"Öneride bulunabilir miyim-" diye başladı Augie.

"Ne?" Kingsley boğulan bir adam gibi teklife sarıldı. "-Sen eve git."

"Eve gitmek mi? Bunu yapamam," diye itiraz etti Kingsley. "Unuttun mu-- o jöleyi seçmişler ve beni bekliyorlar. Eğer eve gidersem-" Ürperdi, çünkü ne olacağını çok iyi biliyordu. Onunla evlenmesi için itilecek, kakılacak ve pohpohlanacaktı.

Uygun soy. İyi çeyiz. İyi eğitilmiş.

Ve ne bulacağını biliyordu. At suratlı, hüzünlü gözlü, dört mevsimi geride bırakmış ve neden çoktan evlendirilmediğine dair çok ince bahaneleri olan bir sosyete kızı.

Belki de Birdie'nin babasının onu zorladığı o zavallı ihtiyaçla tanıştıracabilirdi.

Şimdi bir eşleşme olacaktı.

Augie, "Evine git Kingsley," diye tekrarladı.

Başını salladı. Birdie'yi bulup onunla evlenene kadar olmazdı.

"Evine git, ya da ..." Augie tehdidinin asıl amacını bulmaya çalışırken çenesini kaşıdı. "Yoksa anneme evlenme havasında olduğunu söylerim. Bugün. Bulduğun ilk kızla. Sırf ailene inat olsun diye."

Kingsley sanki arabasının dibi düşmüş gibi hissetti. "Yapamazsın!" dedi büyük bir nefesle.

Augie başını salladı. Bu fikir karşısında sıırıttı.

Çünkü o da Kingsley kadar iyi biliyordu ki, annesi böyle bir Gey düğünürse, bir saat geçmeden Londra'nın çoğu bunu duyacaktı.

Sanki Kingsley'nin paniğini duyabiliyordu. "Şu anda onu a r a m a y a gidiyordum." Başıyla caddenin aşağısındaki ailesinin adresini işaret etti ve sıırıttı. "Bana katılmak ister misin? Ona kendin söyler misin?"

Londra'da Kingsley'nin saklanabileceği hiçbir yer yoktu -Augie'nin annesi, kızı olan her evlilik meraklısına, onun leşini ilk bulma umuduyla şehri -ve nehri- aratırdı.

Bir sürü düşes tarafından kovalanırken Birdie'yi asla bulamazdı.

"Augie!" Kingsley öldürücü bir ses çıkarmak için elinden geleni yaptı. Fazla bir şey gerekmedi. çaba sarf etti, çünkü adamı boğmak istiyordu.

Augie ona, "Evine git Kingsley," dedi, selamını verdi ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi neşeyle ıslık çalıp bastonunu sallayarak annesinin dedikoducu salonuna doğru yola koyuldu.

Sanki Birdie kaybolmamış gibi. Sanki tüm dünya onu bulamadığı için üzgün değilmiş gibi.

"Augie, sen soğuk ve kalpsiz bir piçsin!" diye arkasından seslendi, onu takip edebilmek için sıkışık trafikte arabasını döndüremedi.

"Bunu sana düğününde hatırlatacağım," diye cevap verdi Augie büyük bir Gül.

Kingsley, "Bul onu Augie, benim için bul," diye karşılık verdi ama Augie'nin tek yaptığı elini omzunun üzerinden havalı bir şekilde sallamak oldu.

Ve eğer dizginleri eline alıp ailesiyle sefil bir yüzleşme olacak olan şeye doğru yola çıkmasaydı Augie'nin cevabını duyabilirdi.

"Onu ben bulacağım. Tabii önce sen bulmazsan."

Birkaç saat sonra, Marbury düklüğünün varisi Somersale Markisi, ailesinin atalarından kalma evi olan Landsdowne Manastırı'na girdi.

Bir gün onun olacak olan taş yığının.

İspanya ve Flanders'ın savaş meydanlarından kesinlikle çok uzak bir hayat. Dürüst olmak gerekirse, çadır ona her zaman uygun gelmişti.

Yine de burada "Binbaşı Kingsley" diye bir isme izin yoktu, sadece yasal ve haklı olarak ona ait olan isme izin vardı.

Somersale.

Ailenin yaşlı uşağı, sanki yemek odasının nerede olduğunu bilmiyormuş gibi onu koridorda gezdirirken kendi kendine, bunun geçici bir durum olduğunu söyledi.

Adam üçüncü kez, "İçeri girmeden önce üzerinizi değiştirmeyi tercih etmeyeceğinizden emin misiniz lordum?" diye sordu.

Kingsley bir aynanın önünden geçti ve yansımasına baktı, çok iyi biliyordu ki Annesi muhtemelen onun görünüşünden rahatsız olurdu - Kasaba'dan geldiği için tozluydu, çenesindeki gölgeden bahsetmiyorum bile ve bir gece önce fazla uyumadığı her halinden belliydi.

"Hayır, Rudges. Zamanım yok. Hemen Londra'ya dönmeliyim."

Kâhya bir ses çıkardı - onaylamayan bir ses - her ne hakkında olursa olsun, bunun kesinlikle aptallık olduğunu gösteriyordu.

Ki bu gerçeklerden çok da uzak değildi. Birdie'ye aşık olmak kesin bir aptallıktı, ama kalbi bu düşünceyle çarpıyordu.

Londra'dan buraya kadar Kingsley kafasında bir plan oluşturmuştu. Augie'yi topuklarından Tower Bridge'e asma görüntüleri arasında . Kingsley'e Birdie'nin nerede bulunabileceğini söyleyene ya da botları yol verene kadar.

Hangisi önce gelirse.

Evet, Birdie'yle evliliği bir *oldu bittiye* getirilmişken ailesiyle yüzleşmeyi tercih ederdi ama yine de bu onun savaşıydı ve gidip Birdie'nin elini kazanmadan önce kazanmış olması daha iyiydi.

Rudges yemek odasına açılan büyük çift kapının önünde durdu ve omzunun üzerinden müsrif oğlunun buruşuk görüntüsüne baktı. Görünüşe göre kötü haberlerin taşıyıcısı olmayı kabullenerek kederli bir i  geçirdi ve kapıları iterek açtı. "Majesteleri, Somersale geldi."

Bir sandalye geriye itilirken ağır bir gıcırtı duyuldu. "Zamanı gelmişti," dedi Marbury Dükü. "Varisim hangi cehennemde?"

Kingsley derin bir nefes alarak odaya girdi, tüm konuşması planlandı.

Parkerton ve kızımdan özür dilerim ama kalbimin bağlı olmadığı hiçbir eşleşmenin parçası olamam. . .

"Majesteleri," diyerek babasının önünde eğildi ve yaşlı moruğun oğlu ve varisinden bile beklediği saygıyı gösterdi. Doğrulurken, alıştırma yaptığı konuşmaya başladı. "Baba, anne, ben-"

Yine de daha ileri gidemedi.

Çünkü masanın birkaç koltuk aşağısından yüksek sesli bir soluk sesi geldi ve ardından bir sandalye daha aceleyle çekildi.

"Kingsley?" diye boğuk bir soru geldi.

"Bunu nasıl yaparsın?" Arabella kendisini uzun ve karanlık bir koridorda çekiştiren adama bağırıyor ve kalbinin hızla çarpmasını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Kingsley. Onun Kingsley'i. Onu bulmaya gelmişti. Şey, onu, ama onu değil. Oh, kahretsin, her şey korkunç bir karmaşaydı. Yine de buradaydı, Kingsley. Onun Kingsley'i.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu bu şekilde düşünemezdi. O Kingsley değil, Marbury Dükü'nün varisiydi.

Oh, şeytan onu alsın. Somersale Markisi'nin . . . şey, poxy. Ve sıkıcı. Ve Kingsley kadar da değil.

"Beni aptal yerine koydun," diye devam etmek için acele etti. "Neden, bana yalan söyledin!" Arabella terliklerinin topuklarını sıktı, ama bu onu yavaşlatmasına yardımcı olmadı.

Arkalarından botların telaşlı koşuşturması geliyordu.

Parkerton Dükü arkalarından, "Buraya bak, Somersale!" diye sesleniyordu. "Kızımla ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Bunun üzerine Kingsley öfkeli bir şekilde durdu ve kadın onun sırtına çarptı. Kingsley ona baktı, alnında asil bir gülümseme vardı. "Yalan mı söyledim?"

Biraz kızarma nezaketini gösterdi, çünkü o kadar da kötü davranmamıştı. Kimliğinde dürüsttü. Yine de hiçbir şeyi kabul etmek niyetinde değildi, ne şu anda ne de ona bu kadar öfkeliyken. "Sen bir centilmen değilsin."

Dük şimdi "Somersale!" diye bağırıyordu ve neredeyse ona yetişmişti. Onlar.

Arabella omzunun üzerinden bakınca babasının ve Marbury Dükü'nün koridordan geldiğini gördü; ikisi de cinayet işlemeye hazır görünüyorlardı.

Kingsley, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı ve sonra şamdanı yakındaki bir damacananın üzerine koyarak kapıyı onun yanından çekip açtı, onu karanlık odanın içine çekti ve kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

Kadın ayağa kalkmayı başarıp yüzünü ona döndüğü sırada bir mandal fırlattı.

"Tekrar söylüyorum, bana yalan söyledin," dedi kollarını kavuşturarak. ve bariz olanı görmezden gelmek.

Ona nasıl yalan söylediğini.

Aslında yalan söylememişti, sadece olabileceği kadar açık sözlü olmamıştı.

Ve o da bunu biliyordu.

"Sana yalan mı söyledim? Gerçekten mi Birdie?" Başını salladı, o alaycı ışık gözlerinde dans ediyordu.

"Evet, yalan söyledin," diye ısrar etti, kalbindeki öfkenin bir kısmının onun bakışlarının alaycı ışığı altında eridiğini hissediyordu.

Onun kalbini eritemeyecekti. Hem de hiç.

"Ve sen beni terk ettin," dedi, kelimeleri durduramadan aceleyle ağzından çıkmıştı.

Gözyaşlarından bir perde gibi. Döndü ve gözyaşlarını koluyla sildi.

Eğer o bir düklüğün varisi olacaksa, o da Leydi Arabella Tremont olacaktır.

Ve Leydi Arabella herkesin içinde ağlamazdı.

Bu sırada odanın kapısı sert bir şekilde tıkırdadı ve ardından kapıya vuran bir yumruğun ağır gümbürtüsü duyuldu.

"Somersale! Kızımın oradan çıkmasına izin ver!" Parkerton talep etti.

"Birdie?" Kingsley sessizce elini tutup onu kapıdan uzaklaştırdı.

Oda ilk düşündüğünden çok daha büyüktü, evin doğu kanadının neredeyse bir köşesini kaplayan uzun ve derin bir kütüphaneydi. Onu uzun bir kanepenin kuytu bir bölmede oturduğu uzak tarafa götürdü.

"Sen bir centilmen değilsin," dedi yeni bir gözyaşı serpintisinin arasından burnunu çekerek ve başıyla işaret ettiği yere oturdu. Adam mendilini uzattığında, kadın mendili aldı ve gürültüyle içine üfledi. "Neden, o eve zorla girdin!"

İşte, bırak da bunu açıklasın.

"Bir yerin sahibi olduğunuzda bu pek de yasa dışı sayılmaz."

"Senin evin mi?" diye nefes nefese kaldı. Birdenbire pek çok şey anlam kazandı. Nereye gideceğini, hangi pencereyi açacağını nasıl bildiğini.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bizim evimiz." Sonra onu kendine doğru çekti ve sarıldı, bir eli sahiplenici bir şekilde beline dolanmıştı, diğer eli yüzündeki dağınık bukleleri fırçaladı, parmakları kulağına değdi ve içinden bir anı sarsıntısı geçirdi.

"Bizimki mi?" Arabella ona kızmaya kararlı olmasına rağmen ürperdi, şimdi pek çok tutkulu anıyı barındıran o odada, o büyük yatakta bir ömür boyu geçirdiği geceleri düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Evet, Birdie," diye fısıldadı, onun alnını öperek. "Eğer istersen senin olabilir." Kadın ona ihtiyatla baktı. "Beni neden terk ettin?"

"Ben sadece yiyecek bir şeyler almaya gitmiştim. Döndüğümde, sen gitti."

"Geri mi döndün?"

"Tabii ki yaptım. Günümüz için büyük planlarım vardı. Ne de olsa, yapman için üç şey seçme sırası bendeydi."

"Ben mi?" Kadın ona bir bakış fırlattı.

"Evet, sen," dedi, onun yanına oturarak. "Gittiğini öğrendikten sonra Londra'nın her yerinde seni aradım," dedi.

"Yaptın mı?"

Başını salladı. "Elbette. Gittiğinde kalbimi çaldın. Onu ve seni geri istemeyi tercih ettim."

O da kalbini kaybetmişti ve bu açıklamayla birlikte artık kalbini geri kazandığından hiç şüphesi yoktu.

Kalbi ve çok daha fazlası.

"Birdie, seni seviyorum."

O ne? Kadın ona sadece bakakaldı. "Öyle mi?"

Başını salladı.

Kapıdan daha fazla yumruk ve tehdit sesleri geliyordu. Artık Marbury Dükü bile zorba davranışlar ve delilik imalarıyla ilgili şikâyetlerini dile getiriyordu.

Kingsley böyle bir saçmalığı hiç duymamış gibi başını salladı, sonra yana kayarak kapıyı kapattı. "Bütün dünyayı dolaştım."

Kıtada, dünkü günümüz kadar neşeli bir gün geçirmedi. Kendi Londra tatilimiz. Hayatımızın geri kalanında bunu istiyorum."

"Ama ... ama ..." Omzunun üzerinden baktı, ŗu anda bile kilitli kapının arkasından babası ikinci kez çağırarak tehdit ediyordu.

"Aması yok, Birdie. Seninle tanıştığım dan beri farkına vardığım üzere, hayattaki en gerçek mutluluk, yolculuğ u paylaŗacak birine sahip olmaktır. Yanımda senden baŗka kimseyi istemiyorum."

Dŗndğ ŗeyi mi söylüyordu? Teklif mi ediyordu?

Yine de cevap vermeden önce, adamın daha önce sylediğ i bir ŗey onu kızdırdı. "Benim için  görevin olduğ unu sylediğ inde ne demek istedin?"

Saının bir tutamını yüzünden uzaklaŗtırdı ve kulağ ının arkasına sıkıŗtırdı. "İlk olarak, o çirkin elbiseni giymeni istedim."

Kaŗları çatıldı, çünkü beklediğ i ŗey bu değ ildi. "Ne için?" "Mkemm el bir gelinlik olacağ ını dŗnmŗtm-"

"Gelinlik mi?"

"ŗey, evet. Çünkü senden yapmanı istediğ im ikinci ŗey, zel Ruhsat almak için bana baŗpiskoposun ofisine kadar eŗlik etmendi. Marbury Dükü'nn varisi ile Flaman gibi giyinmiŗ meçhul bir herifin evlilik törenini yapması istendiğ inde yüzünün alacağ ı ifadenin oldukça eğ lenceli olacağ ını dŗnmŗtm-"

"Ah, Kingsley, sen kötü bir ŗeytansın!" dedi omzuna vurarak. "Bu benim listem-" diye iŗaret etti.

"Peki ya üçüncü isteğ iniz?" diye sordu.

"Ah, böyle bir ŗey baŗladı," dedi, onu tutup kendine çekti.

Arabella isteyerek gitti, çünkü tam olarak ait olduğ u yer orasıydı. Onun kollarında ve onu öperken.

Ve onu öptü. Dudakları a ve tutku doluydu.

Vücudu canlandı ve hayatının önünde aıldığ ını gördü, macera dolu günler ve geceler . . oh, ne mkemm el geceler.

Düşes de kavgaya katılmış ve şimdi tüm maçı iptal ettirmekle tehdit ediyor gibi görüldüğü için bir başka öfkeli vuruş başladı.

"Ne yapacağız?" diye sordu, tekrar kapıya bakarak. Tremont'un içinde hâlâ babasıyla aynı fikirde olmayan ve onun ayarladığı eşleşmeye boyun eğmek istemeyen bir parça vardı. Hani şu şiddetle karşı çıktığı.

"Ne yapacağız?" Kingsley'nin gözleri neşeyle parladı. "Bunu."

Onu kendine doğru çekti ve derinden, ustaca öpmeye başladı, titremesine neden oldu ve kapının arkasında kimin olabileceğini tamamen unuttuğunda, oldukça yüksek bir zevk miyavlaması çıkardı.

"Oh, Kingsley!"

Kapının dışından Parkerton Dükü'nden öfkeli bir haykırış geldi. "Lanet olsun!"

Ve kapı kırılarak açıldı.

Üç gün sonra

"Neye gülüyorsun Justina?" ikisi birlikte kahvaltı ederken Peg sordu.

Bayan Spenser başını kaldırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sevgili Birdie ikimizin de yapamadığını yaptı."

"Bu da ne?" Peg sordu.

"Kendiniz görün," dedi bayan sabah gazetesini uzatırken. "Tam orada, Duyuruların altında."

Ve Peg bile, huysuz, dünyevi Peg, orada yazılı iki satıra gülümsemek zorunda kaldı.

Bu Markiz . Somersale evli aniden için Hanımefendi Arabella Tremont.

Özel Lisans ile.

EPİLOG

Venedik, bir yıl sonra

Somersale Markisi karısına, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Markiz okumakta olduğu mektubu kaldırdı. "Josephine Teyze'den."

"Neden, tüm sayfada sadece iki satır var - bu kadar komik ne olabilir?"

Arabella ona, "Bana evlilik tavsiyesi veriyor," dedi. Elini temizledi Boğazını sıktı ve büyük teyzesinin hışırtılı sesine çok benzeyen bir sesle okudu. " 'O alçakla mümkün olduğunca sık seviş. Sevgiler, Josephine Teyze.' "

Kingsley karısına sırtarak, "Sevgili teyzen iyi bir kadın," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti. "Babandan gelen mektupta ne yazıyordu?"

Venedik'e bir gün önce varmışlardı ve İngiliz büyükelçisi onları bekleyen bir yazışma paketi göndermişti; bunların arasında her ikisinin babasından gelen uzun mektuplar da vardı.

Kingsley homurdandı ve yüksek sesle okumaya başladı. " . . . Umarım tavsiyemi dinlemiş ve bir çift çingene gibi Alpler'i aşıp gelmemişsinizdir."

Arabella burnunu çekti. "Pek sayılmaz. Hannibal'ın rotasını izledik. Ona yaz ve Ona filler olmadan da iyi anlaştığımızı söyle."

İnanılmaz bir yolculuk olmuştu. Büyük doruklarda yürüyüş. Hiç görmediği kadar yıldızlı geceler. Yırtık dağların üzerinden muhteşem gündoğumları. Kayalık yolların kenarına sıkışmış parlak küçük dağ çiçekleri.

Yol kenarında buldukları küçük hanlarda sevişiyorlardı.

Gerçekten de geziyorlardı! Mükemmeldi.

"Ayrıca Roma'dayken Nettleham Markisi'yle yemek yemeyi ihmal etmememizi emrediyor. Hemen oraya gitmemiz konusunda ısrar ediyor."

"Roma mı?" Arabella başını salladı. "Zorunda mıyız? Buraya daha yeni geldik." Dışarıda, bir aylığına tuttukları eve vuran kanal suyunun sesini duyabiliyordu. Efsanevi şehir onları keşfetmeye çağıran bir mücevher gibiydi.

"Bugün seçim yapma günün Birdie," diyerek masadan kalktı ve Birdie'nin elini tuttu.

Üç nimet. Bir gün Arabella'nın seçimiymiş, diğer gün onun. Ve böylece Evlendikleri günden beri.

"Bugün benim günüm, değil mi?" Bir gün önce talep ettiği üç nimeti hatırlayınca sırttı.

Sonuncusunu başarmak bütün gece sürdü.

İç çekti ve onun kollarına kıvrıldı. "Roma'ya gitmek istemiyorum."

"Ve bir centilmen olarak, her dileğini yerine getireceğime söz veriyorum," dedi.

Ona, sevdiği bu adama, Kingsley'sine baktı ve ona şöyle dedi tam olarak ne istediğini.

Ve bir centilmen olarak hemen işe koyuldu ... yavaşça elbisesini çıkardı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.